XXVI. évfolyam, 4. szám
Ára: 1,80 Ft
1970. január 22.

A KÖVETKEZŐ FELADAT

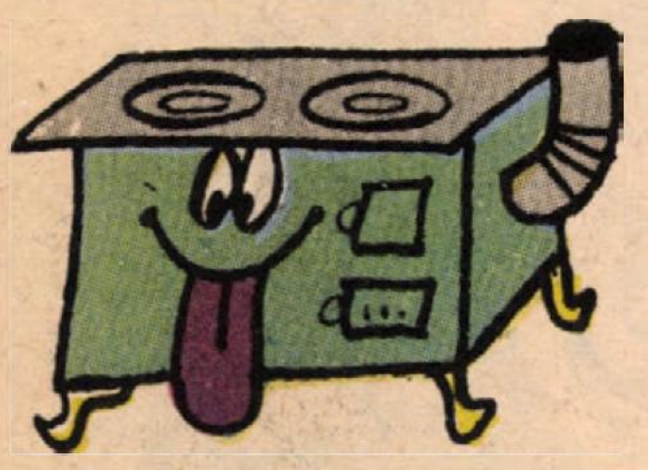
Endrődi István rajza

KEDVES LUDAS!

PARÁZS VITA

J. L. budapesti olvasónk elpanaszolta, hogy hiányzik otthonából az a bizonyos családi tűzhely melege, annak az egyszerű, prózai oknak a következtében, hogy Budapest-szerte nem lehet teatűzhelyet, vagy kisebb méretű tűzhelyet kapni. Az egész ország megmozdult a panasz nyomán, olvasónk számos helyről (főként magánosoktól) kapott ajánlatot és csakhamar meg is oldódott a gondja.

Csupán a legilletékesebb, a Fővárosi Vas- és Edénybolt maradt mozdulatlan. Kurta levélkében közölték, hogy a keresett áruból az ellátás nem volt kielégítő (amit nélkülük is tudunk!), de olvasónkat előjegyzésbe vették...

Ugyanakkor elkeseredett hangú levelet kaptunk a Medgyesegyházi Vas- és Faipari Ktsz-től, amelyben megírták, hogy régóta gyártják a „Parázs" elnevezésű tűzhelyet, a korábbi években átlag 12 ezer darabot adtak el belőle, de 1969-ben nem

SZÉLJEGYZETEK

rendelt tőlük a nagykereskedelem, nyakukon a sok félkész termék, azt sem tudják, mit kezdjenek vele.

Lenne tehát elég tűzhely — de a kereskedelem nem rendel.

Mintha már hallottunk volna ilyesmit.

SZERVUSZ, SALVUS

Élénk visszhangot váltott ki olvasóink körében a Gyógyáruértékesítő Vállalatnak lapunkban közölt válasza, amelyben megírták: *azért lett drágább a Salvus-víz, mert korszerűbb gépeken palackozzák.*

A hozzánk érkező levelek hangja általában méltatlankodó. Ilyeneket írnak: *„Egy új gép csak akkor lehet igazán korszerű, ha többet, tehát olcsóbban termel, mint a régi."* „Meg ilyeneket: *„Miért a fogyasztó issza meg a levét annak, ha egy cég korszerűsíti a gépparkját? Ez még akkor is bosszantó, ha az a lé történetesen Salvus-víz!"*

Egyedül M. I. olvasónk nem méltatlankodott, sőt: *„Nagyon hálás vagyok a Gyógyáruértékesítőnek!* — írta levelében. — *Olyan jót nevettem a válaszukon, hogy a könnyem is kicsordult. Egy gyomorbeteg embert (márpedig a Salvus-fogyasztók zöme az!) nehéz megnevettetni. Nekik sikerült! Sok jó viccet olvastam tavaly a Ludasban, de ha megszavaztatnák az olvasókat, hogy melyik volt 1969 legjobb vicce — én feltétlenül erre a válaszra szavaznék."*

BABÉR

Azt írja az én drága Boriska néném Borsodból:

„Édes öcsém, megesz a méreg, itt a disznóölés és sehol nem lehet majoránnát kapni. Még ennél is nagyobb baj, hogy babérlevél sincs hetek óta, bejártam a környéket, de még Miskolcot is érte, sajnos, nem volt szerencsém, sehol sem termett a számomra babér. Ugyan tépázd meg már érte egy kicsit a kereskedelmünk babérait, s ha eközben néhány levél a kezedben marad, küldd el nekem, gyorssegélyként..."

Ez úton is felkérem tehát kereskedelmi szerveinket, ne pihenjenek meg addig babéraikon mig a szükséges fűszerféléket el nem látják Borsodot meg minden olyan vidéket, ahol hasonló gondjai vannak a Boriska néniknek!

(radványi)

CSAK RÖVIDEN

Hat motring „Gésa" fonalat vásároltam és motringonként legalább három órai munkámba került, míg a fonal gombolyaggá formálódott. Ennyire összegubancolva, ragadva, tépve fonalat én még nem is láttam! Unalomőzőnek igazán szívesen elküldtem volna a gyártó cégnek, amely így nevezi meg magát a címkén: *Fonalkikészítőgyár.* Hát ezt jól kikészítette! Akárcsak az én idegeimet!

Szabovik Jánosné
Szarvas

Tavaly, február 4-én, a Szent István körúti Zeiss-boltban megrendeltem egy Zeiss umbrál dioptriás napszemüveget. (Rendelési szám: 846 520.) Azt mondták, 3—4 hónap múlva lesz készen. Júniustól kezdve többször is bent jártam a boltban, de hiába. Augusztusban voltam bent utoljára, a hó elején. Kö-

zölték velem, hogy nem kell bejönnöm, mert értesítenek, ha megjön az üveg. Felhívtam a hölgy figyelmét, hogy rendelésem már féléves. Ő ekkor hosszabb időre eltűnt valahol hátul a boltban, majd visszatérvén ezt mondta: a hó végére meglesz. Küldenek értesítést. A szemüvegem még mindig nincs kész! Kedves Ludas! Nem tudnál segíteni, hogy a rendelésem első évfordulójára megkapjam (a rendeléskor előre kifizetett!) üvegeket?

Takács Géza
Bp. II., Pajzs u. 22/b

A Ludasban olvasott gyömrői panaszhoz szeretnénk csatlakozni mi is: lakótelepünkön november vége óta akadozik az újságok kézbesítése. A posta csak ígérgeti, hogy megoldja a problémát, de mindeddig nem váltotta be az ígéretét!

Balassagyarmati KISZ-lakótelep
lakosai

Munkásszállásunk liftjei sokszor napokig, hetekig nem használhatók. A gondnokság, sajnos, nem fordít elég gondot arra, hogy legalább az egyik állandóan üzemképes legyen!

A „Gerecse" szálló lakói,
Tatabánya

VÁLASZ EGY LEVÉLRE

„A hét híreiből" című rajzsorozatunkban, a Ludas 1969. december 18-i számában, megjelent egy rajz a következő mottóval: „Vasúti tanácskozás volt Miskolcon, a Technika Házában, ahol Harmati Sándor, a MÁV vezérigazgató-helyettese beszédet mondott." A rajzon vasutasok tanácskozását láthattuk, amelynek egyik résztvevője a következő szöveggel lépett be a tanácskozás színhelyére:

— Elnézést, kartársak, de a nyíregyházi gyors félórát késett...

A lap megjelenése után a következő levelet kaptuk a Közlekedéstudományi Egyesület miskolci szervezetétől:

„Nemtetszéssel fogadtuk kedvenc lapunk 51. számában a 16. oldalon megjelent — vonatok késésével kapcsolatban — leközölt rajzos cikket, amely, úgy érezzük, alaptalanul és indokolatlan iróniával hozta összefüggésbe a vonatok késését Egyesületünk egyik vezetőjének, Harmati Sándor vezérigazgató-helyettesnek, állítólagos késésével. Ugyanis a konferenciát vezető MÁV vezérigazgató-helyettes 8 óra 15 perckor gépkocsival, és nem a Tokaj-expresszel, vagyis a konferencia megkezdése előtt, megérkezett... A konferencia első előadásának késése a résztvevők hosszadalmas gyülekezése miatt történt."

Szeretnénk felhívni a levélíró figyelmét arra, hogy „A hét híreiből" sorozatban a rajzoló a konkrét hírt csak apropónak használja fel és a hír illusztrációja minden esetben egy vicc. Egy kitalált vicc. A szóban forgó esetben a rajzolónak fogalma sem volt arról — honnan is lehetett volna? —, hogy a konferencia a „résztvevők hosszadalmas gyülekezése miatt" valamelyest késett, és a rajz hosszas tanulmányozása után sem tudunk rájönni arra: miből gondolja a levélíró, hogy mi pontatlansággal vádoljuk a MÁV vezérigazgató-helyettesét, amikor a MÁV vezérigazgató-helyettese nem is szerepel a rajzon? Legyen szabad felhívnunk a levélíró figyelmét egy másik rajzra, amely ugyanezen az oldalon jelent meg, „A hét híreiből" sorozatban, és ezen a rajzon, a konkrét hír alatt, két szarvas beszélget. A szarvasok beszélgetését a rajzoló találta ki és nagyon meg lennénk lepve, ha a Vadgazdálkodási Főosztály helyreigazító nyilatkozatot kérne tőlünk, mert az a szarvas, amelyik beszél, nem mondhatta azt, ami a rajz aláírásában olvasható.

A levél írója felszólít minket, kérjünk elnézést a MÁV vezérigazgató-helyettesétől. Úgy hiszszük, ő lepődne meg a legjobban azon, ha olyan rajzért kérnénk elnézést tőle, amely nem is róla szól.

FOTOZZON A LUDASNAK!

Ez a krimibe illő felirat Sopronban látható. (A gyengébb idegzetűeknek eláruljuk, hogy eredetileg Lővér-fürdő volt a felirat, szó sincs tehát krimiről, csupán egy kis hanyagságról...)

Weidinger László
Sopron

A CÍMZETT VÁLASZOL

A zombai „Egyesült Erővel Tsz" panaszát orvosoltuk, a jogtalanul beszedett áramdíjat visszautaltuk. Ügyintézőnket figyelmeztettük, hogy a jövőben gondosabb munkát végezzen.

Déldunántúli Áramszolgáltató V.
Szekszárdi Üzletigazgatósága

Megszívleltük M. G. budapesti olvasójuk tárgyilagos bírálatát, és figyelmeztettük budai részlegünket, hogy kölcsöntelepeink állagát műszerekkel és terhelési próbákkal szigorúan ellenőrizzék.

Unitechnika Ktsz

A Kenderfonó és Szövőipari Vállalat szegedi gyáregysége dolgozóinak a Ludasban közölt panaszát megvizsgáltuk. Rendelkezést adtunk ki, hogy a csúcsforgalmi időszakban, reggel 5.30-kor és délután 14.15-kor egy-egy kisegítő kocsit állítsanak be a 12-es helyi járat vonalán. Fokozottan ellenőrizni fogjuk azt is, hogy a járatok menetrendszerint induljanak a végállomásról.

10. sz. Autóközlekedési V.
Szeged

„ÍGÉRD MEG, NE ADD MEG..."

Két éve, 1968 tavaszán írtam a Ludasnak egy levelet amiatt, hogy a mi utcánkba még mindig nem vezették be a villanyt. Akkor azt a választ kaptam a Dunavecsei Járási Tanácstól, hogy még abban az évben, tehát 68-ban bekötik az áramot hozzánk is. Most már 70-et írunk, de még mindig petróleummal kell világítanunk. (Már amikor kapunk, decemberben például hosszú ideig gázolajat kellett égetnünk, mert nem volt más!) A kapcsolók, foglalatok, burák már a mi lakásainkban is fel vannak szerelve, csupán a vezeték nem ért még el hozzánk. Szeptemberben már a villanyoszlop is megérkezett, de azóta is a földön hever. Szívesen felállítanánk mi magunk is, társadalmi munkában, ha megengednék, s ha ezzel elősegíthetnénk a villanyszerelők munkáját!

Remélem, erre az újabb panaszomra nem egy újabb ígéretet kapunk csupán, hanem végre fényt a lakásba!

Latorcai Mihályné, Solt

EGY MOZINÉZŐ MONOLÓGJA

Az az idő már elmúlt, amikor a mozi kikapcsolódást jelentett. Amikor a néző elterpeszkedett a zsöllyében, és önfeledten átadta magát a szórakozásnak. Most a nézőnek gondolkodnia kell, azon kell gondolkodnia, hogy mit fog mondani az előadás végén. A mozinéző — miközben a vásznat figyeli — véleményt formál a gondolataiból, vitára készül, érveket kovácsol.

Tévedés ne essék, én imádom a modern filmeket, mert azok nem hagyják ellustulni az ember agysejtjeit. Hadd dolgozzanak azok az agysejtek a sötétben! Régebben semmi dolguk nem volt a moziban: aludtak vagy kéz a kézben sétáltak az agytekervényekben. De most melózniuk kell, mert mire világos lesz a nézőtéren, a nézőnek mondania kell valamit a filmről, mert mindig akad valaki, aki megkérdi: „Na, ehhez mit szólsz?!" Vagy így szól: „Egy szót sem értettem belőle, légy szíves, magyarázd meg!" Éppen ezért, miközben pereg a film, elmélkedned kell a film új útjairól, az új stílusról, és ha még van egy kis időd, el kell helyezned a filmalkotást a rendező világképében, filozófiai rendszerében, és még mielőtt bejönnének a jegyszedők és kinyitnák az ajtókat, le kell vonnod a következteteseket. Na látod, ezért járok újabban egyedül moziba. Így nem kell rögtön magyarázatot adnom, bírálatot mondanom.

Az ember nézi a filmet és közben gondolkodik, töpreng, következtet és magyaráz. (Saját magának.) És ez nem könnyű munka, mert a film elvonja a figyelmet a gondolkodástól, a koncentrálástól. Ha akarjuk, ha nem, oda kell figyelnünk a vászonra, mert ott világos van és a filmen mindenfélék történnek: emberek jönnek, emberek mennek, férfiak ölnek, nők levetkőznek stb. Megpróbáltam fél szemmel figyelni a filmet és az egyik szememet behunytam, mert én csak akkor tudok igazán gondolkodni, ha lehunyom a szememet. De a gondolkodás így sem ment valami jól, a film zavart. Az a szemem, amellyel néztem, továbbra is közvetített: felfogta a képeket és eljuttatta az agyközpontomba.

Ültem a moziban, egyedül, és tudtam, hogy másnap a kollégákkal, a barátaimmal vitatkozni fogok a filmről, vitatkoznom kell a filmről. A film alkotója mellett, vagy a film alkotója ellen kell állást foglalnom, és mivel én lelkiismeretes mozinéző vagyok, aprólékosan ki kellett dolgoznom magamban a véleményemet, és azt alá kellett támasztanom filozófiai és esztétikai érvekkel. Hogy jobban menjen a gondolkodás, lehunytam mind a két szemem, és azon töprengtem, elmélyedve önmagamban: mit fogok mondani a filmről, ha kérdeznek?

Később rájöttem, hogy lehunyt szemmel otthon is ülhetek. Kényelmesebb és olcsóbb. A gondolkodás is könnyebb odahaza, mert ha elfáradok az értékelésben, a véleményalakításban, főzök magamnak egy kávét és felfrissítem az agyamat. Hol tudom ezt megcsinálni egy moziban? Ott mozdulatlanul kell ülnöm és ráadásul sötétben. Itthon is ülhetek sötétben, de ha — tegyük fel — hozzá akarok olvasni a filmhez, akkor felgyújtom a villanyt és a könyvtáramból kikeresek magamnak egy tanulmányt a filmművészetről, amely sok esetben megkönnyíti a dolgunkat. Rájöttem, hogy így hasznosabban fel tudom használni az időmet, mintha két óra hosszat egy fülledt levegőjű, zsúfolt, piszkos kis moziban ülnék. Ez alatt a két óra alatt én odahaza tanulok, elolvasok minden kritikát a filmről, rendezem a gondolataimat és felkészülök a várható kérdésekre.

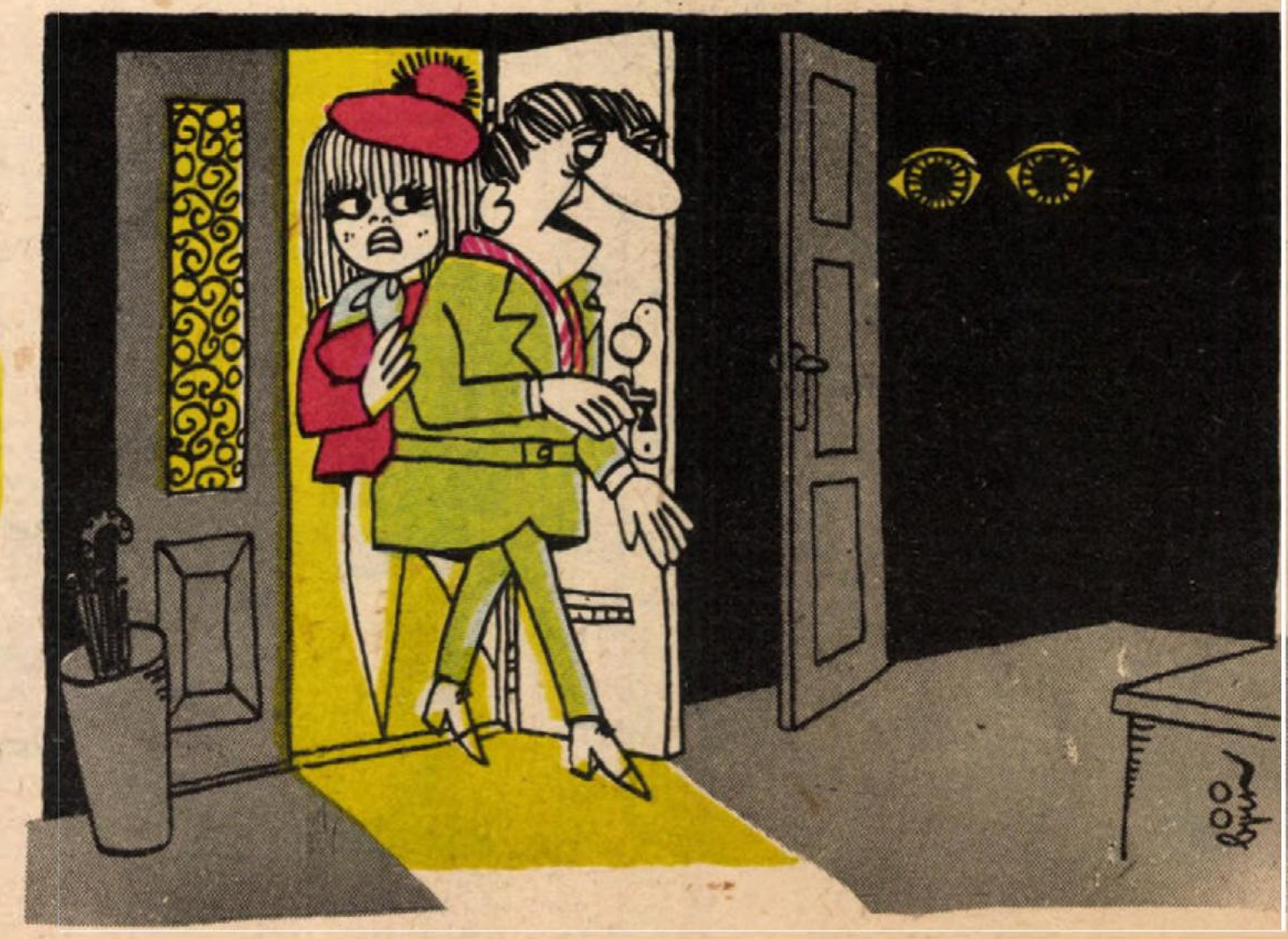
Nem, a filmet sosem nézem meg. Minek?

Csak befolyásolna.

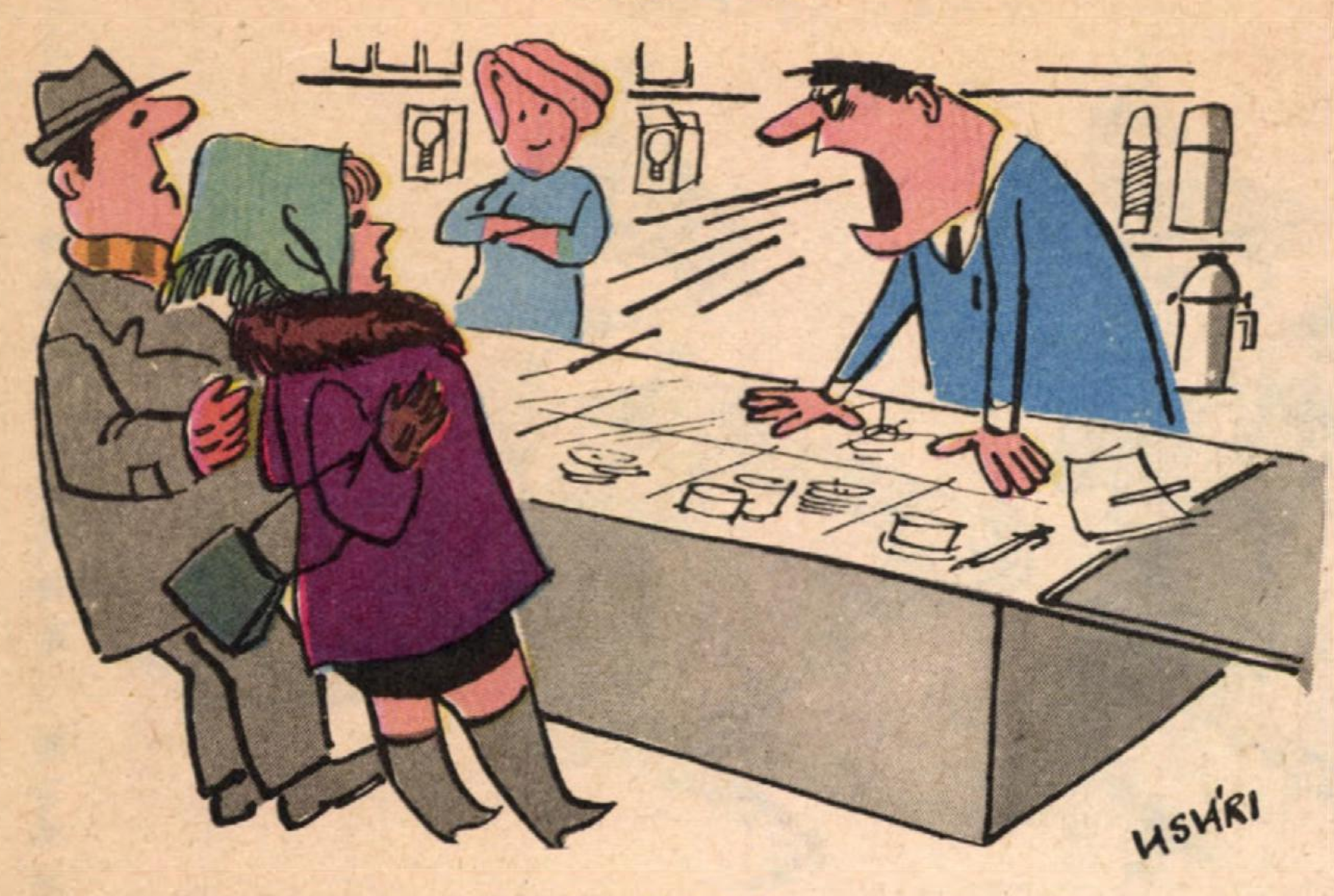
Mikes György

ALBÉRLET

– Ajjaj, még fent van a háziréni!...

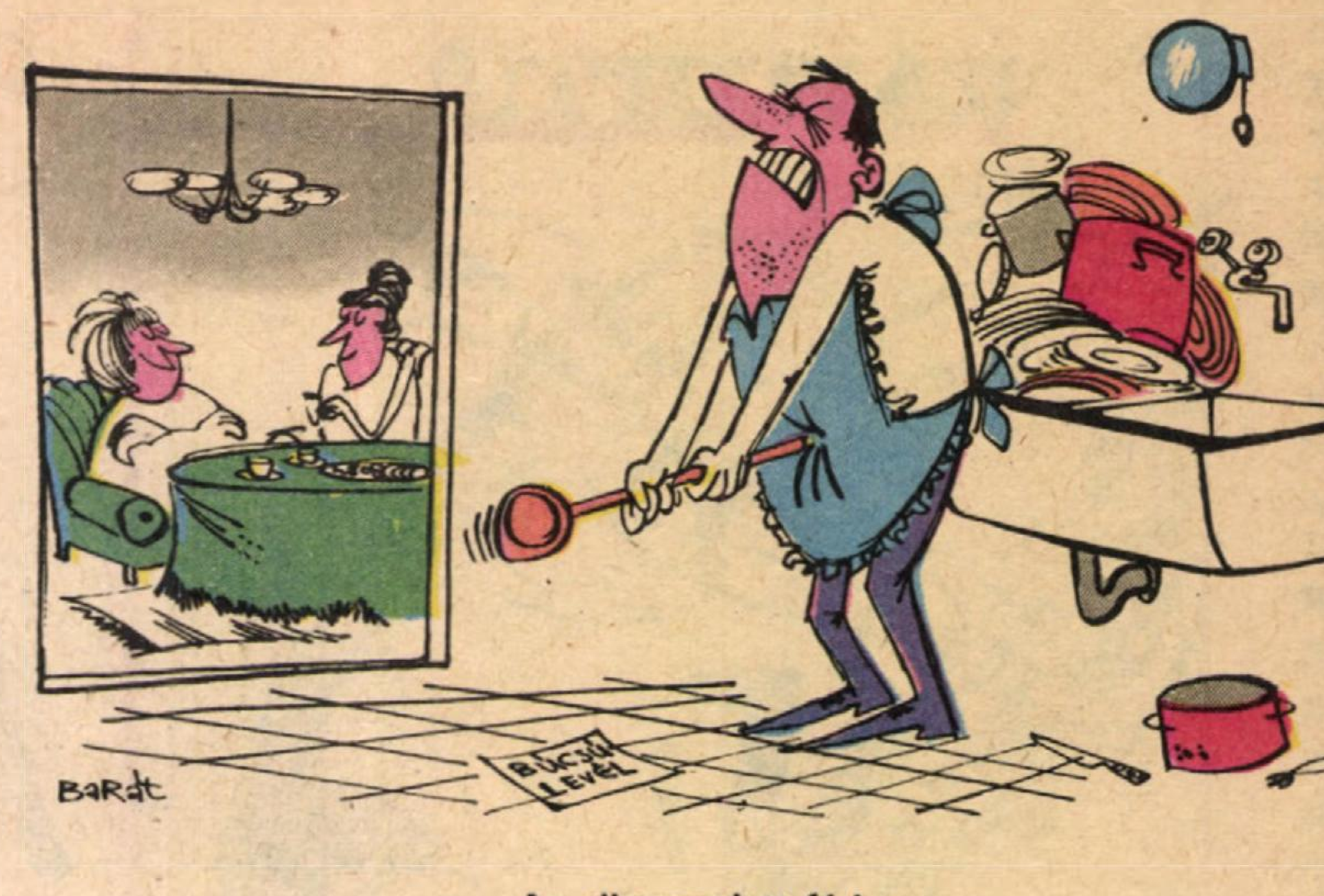

KEDVES ELADÓ

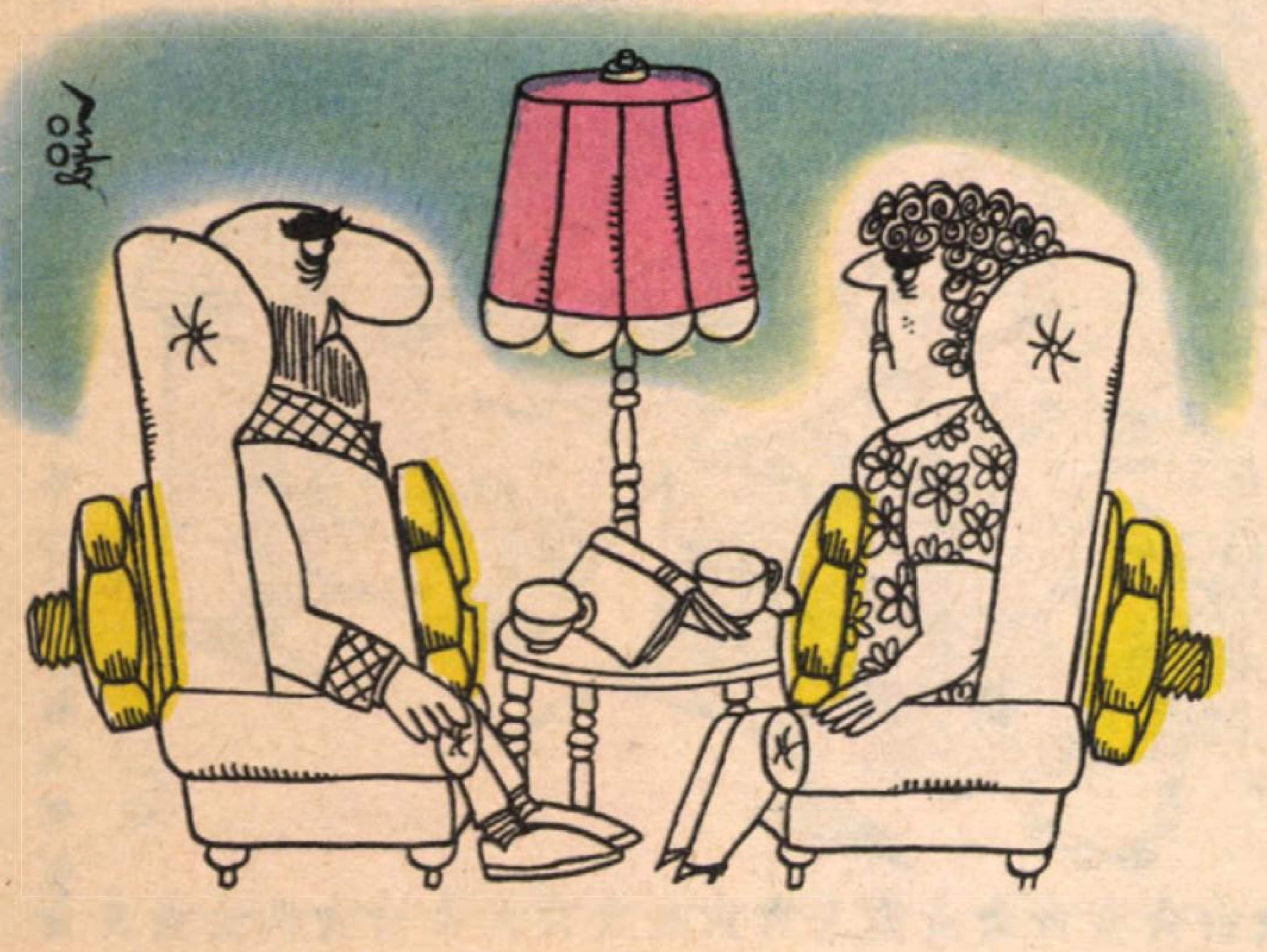
– Tessék kérni!...

HARAKIRI

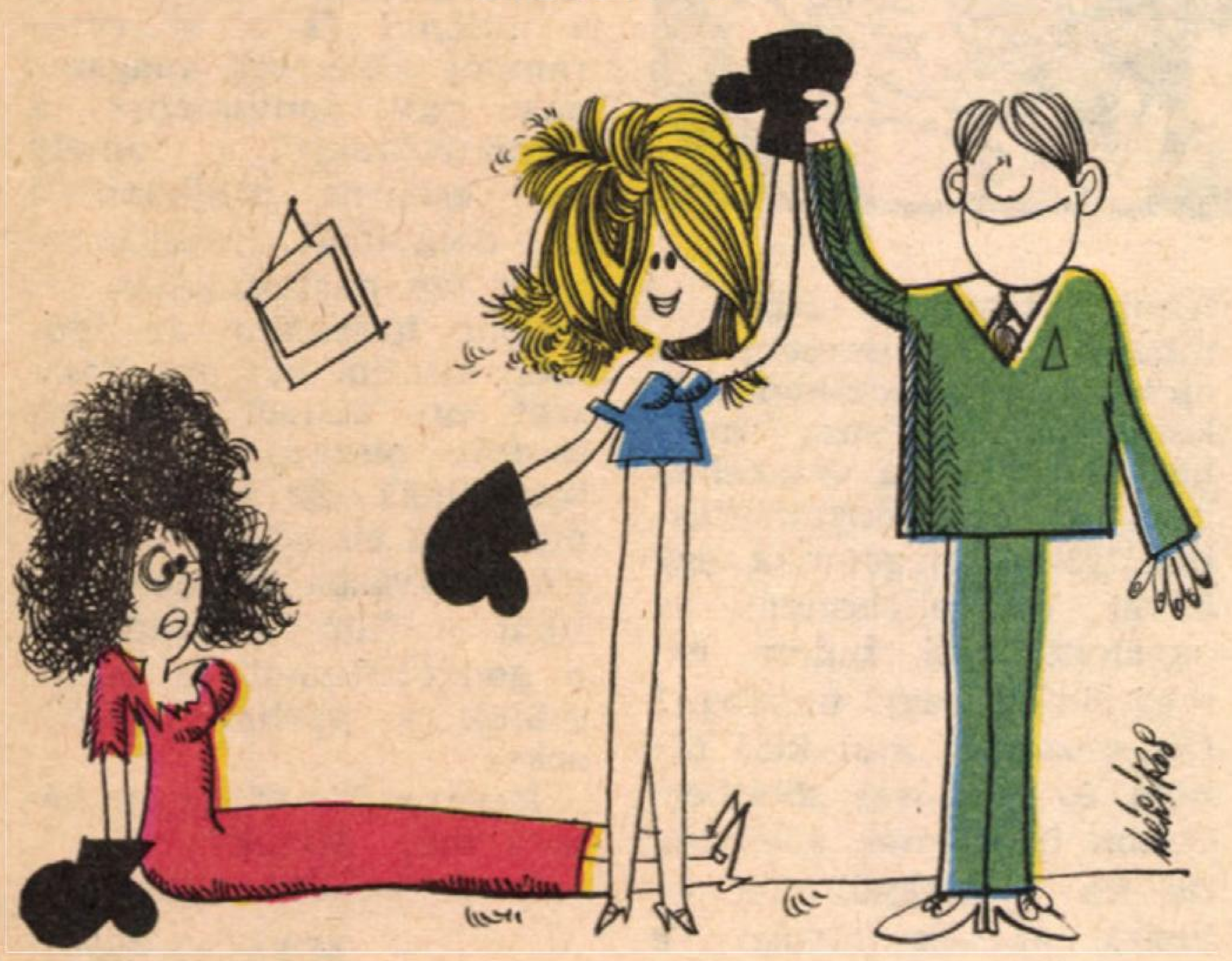

Az elkeseredett férj

HÁZASÉLET

GYŐZÖTT A MINI

EGYENSÚLY

Azért hívattam, Karádi kartárs, hogy a főosztály létrehozását most már részleteiben is megbeszéljük.

— Már előkészítettem az anyagot, igazgató kartárs. Az eddigi osztályok helyébe főosztály kerül.

— Pontosan erről van szó, de egyidejűleg három új osztályt szervezünk. Ezek mindegyike egy-egy jól felkészült osztályvezetővel az élén, az új főosztályhoz fog tartozni.

— A legjobb megoldásnak azt tartanám, ha az eddigi osztály három csoportvezetőjét neveznénk ki az új osztályok élére.

— Elvileg tökéletesen egyetértek önnel. Tehát?

— A tervosztály élére Gedeon Károly kerülne. Öt éve van a vállalatnál, eddigi munkája alapján képesnek tartom arra, hogy a rábízott osztályt sikerrel vezesse.

— Ebben is egyetértek önnel. De ha jól emlékszem, nem veti meg az italt...

— Amióta elvonókúrán volt, csak tejet iszik meg szódavizet.

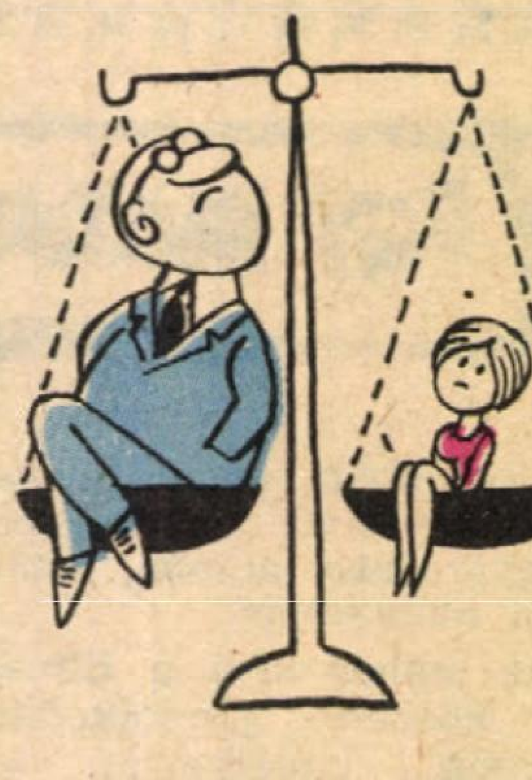
— Ennek igazán örülök. A tervosztályt tehát vezesse Gedeon. Nézzük a könyvelést. Ott ugye Kelemen Géza a csoportvezető?

— Sajnos. Szakmailag gyenge, nem képezi magát, nem tud közel kerülni az emberekhez.

— Bízni kell a fejlődésében.

— Ha az igazgató kartárs jónak látja, nincs ellenvetésem.

— Helyes. És a pénzügyi osztályt kire bízná, Karádi kartárs?

— Ez a legkisebb gondunk. Benkő Péterné, a pénzügyi csoport vezetője, nyilvánvalóan őt kell kineveznünk az osztály élére.

— Erről nem vagyok meggyőződve.

— A legjobb munkaerő.

— Nagyon elfoglalják családi gondjai. Egyszer a férjjel, máskor a gyerekekkel van baj...

— Ideálisan él a férjével. Gyermektelen...

— Majd jön a gyerek...

— Vezetésre termett.

— Túl fiatal...

— Negyvenéves.

— Könnyen sír.

— Tévedni tetszik! Kemény fából faragták.

— Ha komplikált ügyről van szó, elveszti a fejét.

— Éppen ellenkezőleg. Ha baj van, mindig őt hívják segítségül.

— Okosabbnak látnám, ha a pénzügyi osztály élére keresne valakit Benkőné helyett.

— Benkőnét nem lehet mellőzni. Okleveles közgazdász, a szakma kiváló dolgozója, hamarosan kandidátus lesz.

— Ne hozzon ki a sodromból, Karádi kartárs!

— Csak nála gyengébb erőt tudnék javasolni.

— Mit törődik vele? Nem fogjuk felbillenteni az egyensúlyt! Már így is két százalék a vállalatunknál a nők aránya a vezetésben...

Földes György

JUCIKA és a téli viselet

Pusztai Pál rajza

KINCS HELYETT...

Egy Ricardo Vaquero nevű spanyol férfi fáradságos ásatás után egy zárt agyagedényt talált egy torquemadax-i ház romjai alatt. Izgatottan törte fel az edényt, kincseket remélve, de mindössze egy papírdarabot talált az edényben, ezzel a bölcs mondással: „Aki gazdag akar lenni, meg kell izzadnia érte."

Vaquero kijelentette, hogy a felbecsülhetetlen értékű aranymondás helyett szívesebben vett volna felbecsülhető értékű aranyat.

WATERLOO

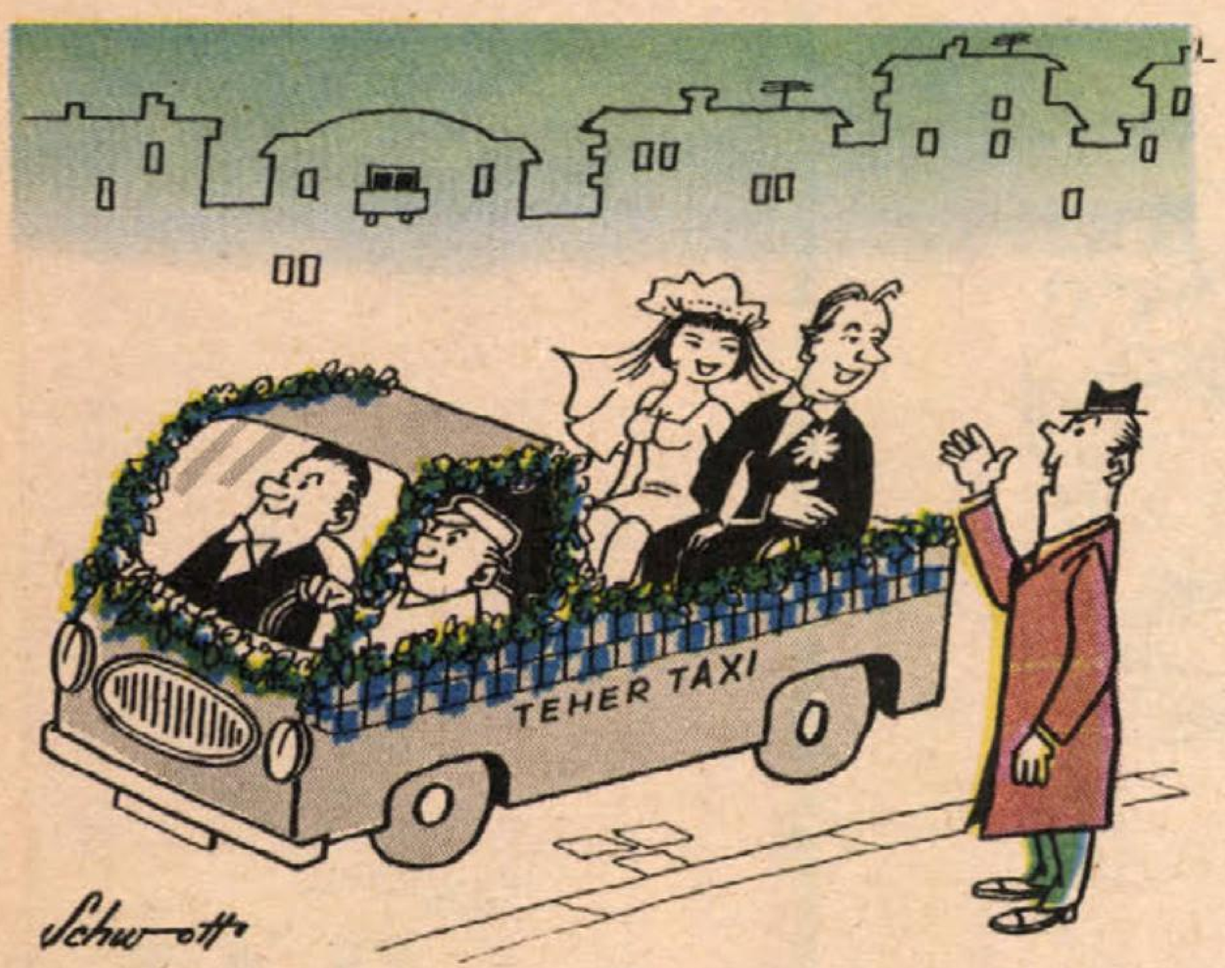

MUNKAERŐHIÁNY

Császár Tamás rajza

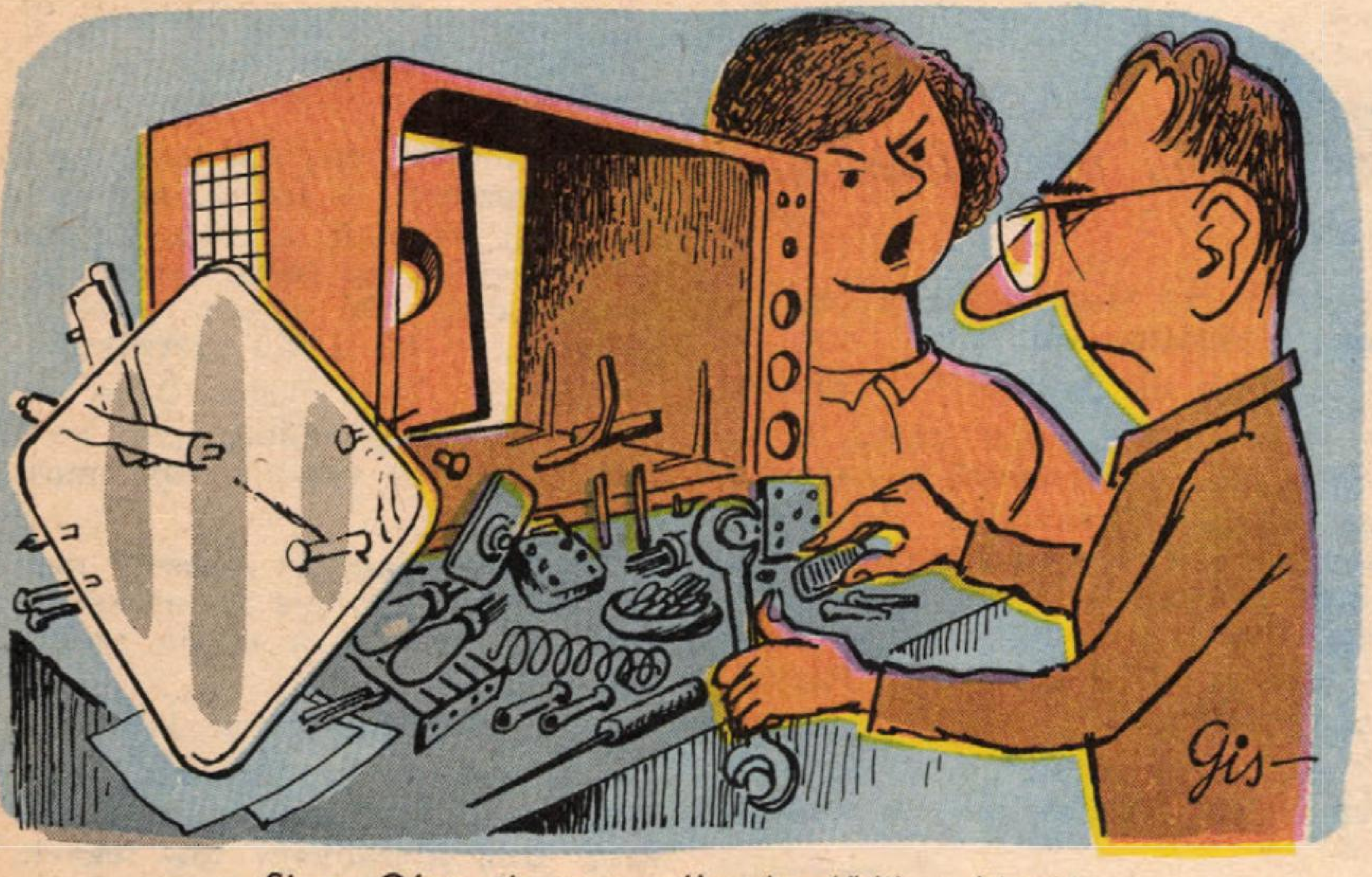

– Nézze öregem, nálunk játszva megkeresheti a két és fél ezret . .

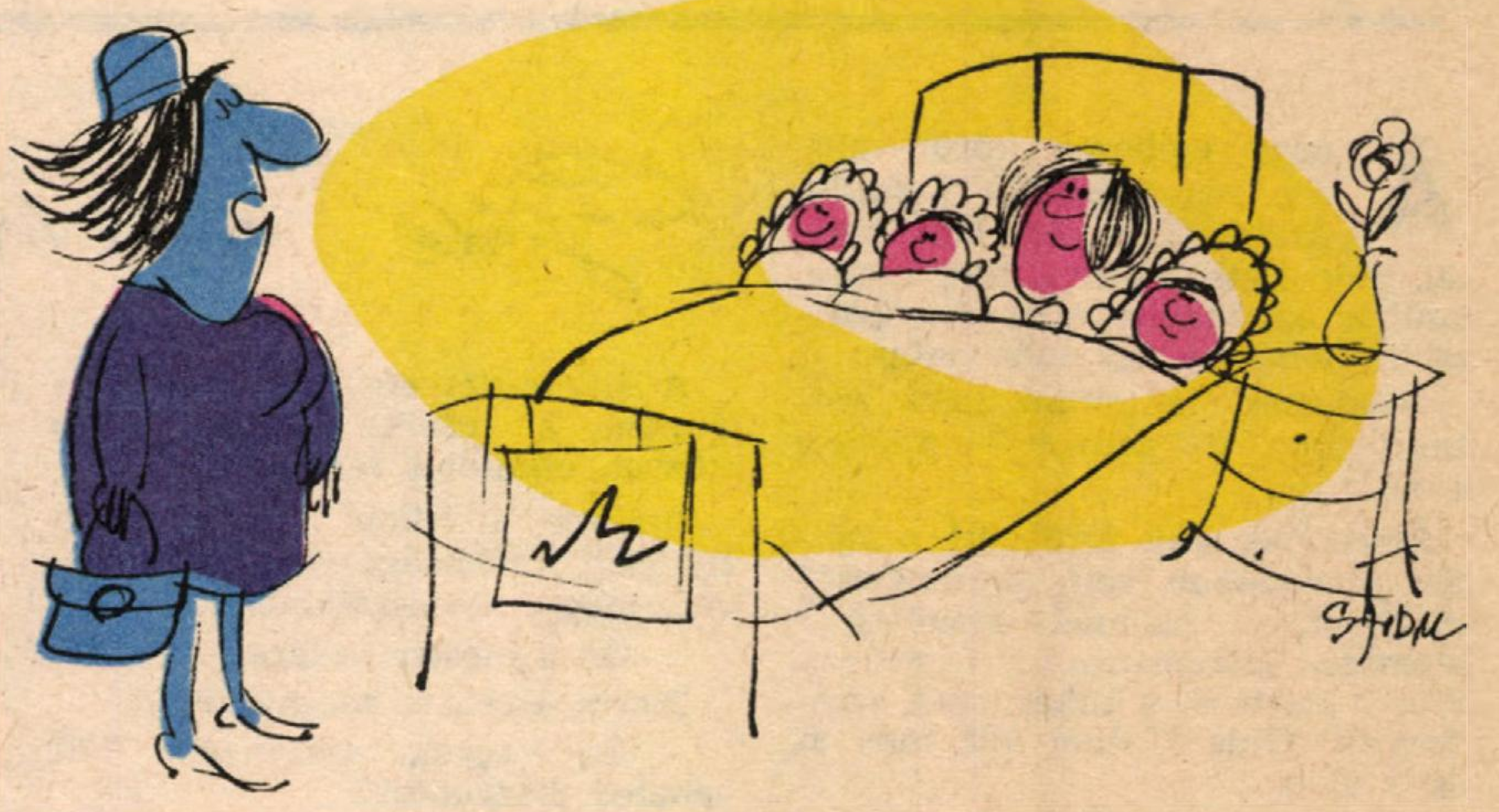
KEVÉS A SZEMÉLY-TAXI

AZ EZERMESTER

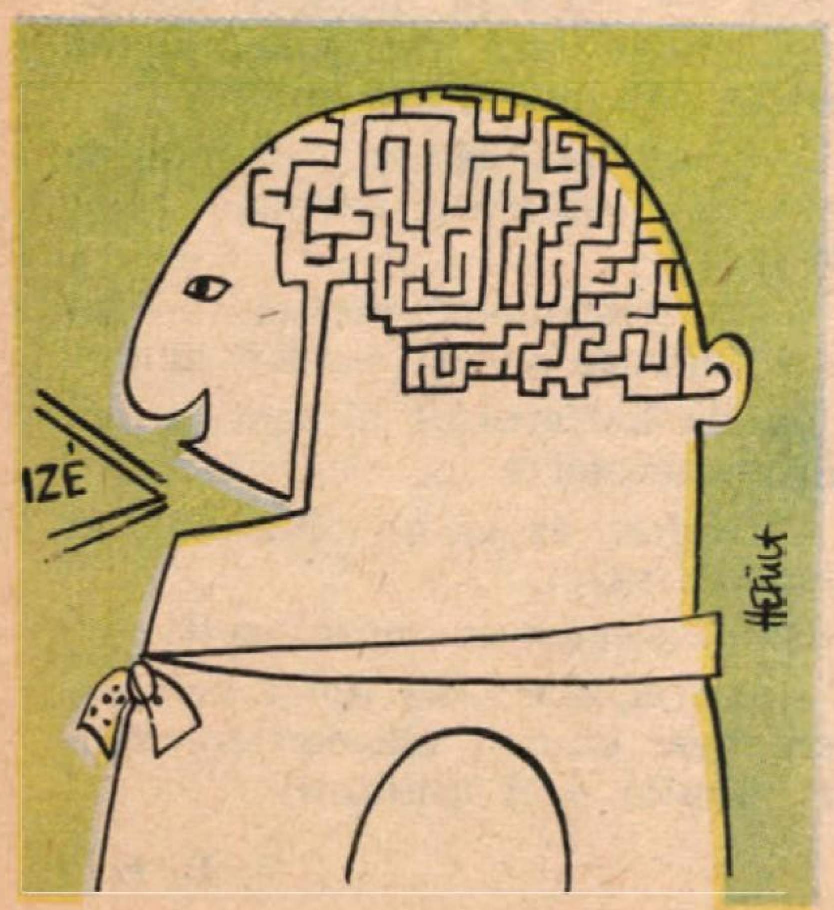
– Siess, Géza, tíz perc múlva kezdődik a híradó . . .

IRIGYSÉG

– Hogy te mindig kibulizol magadnak valami kis pénzt . . .

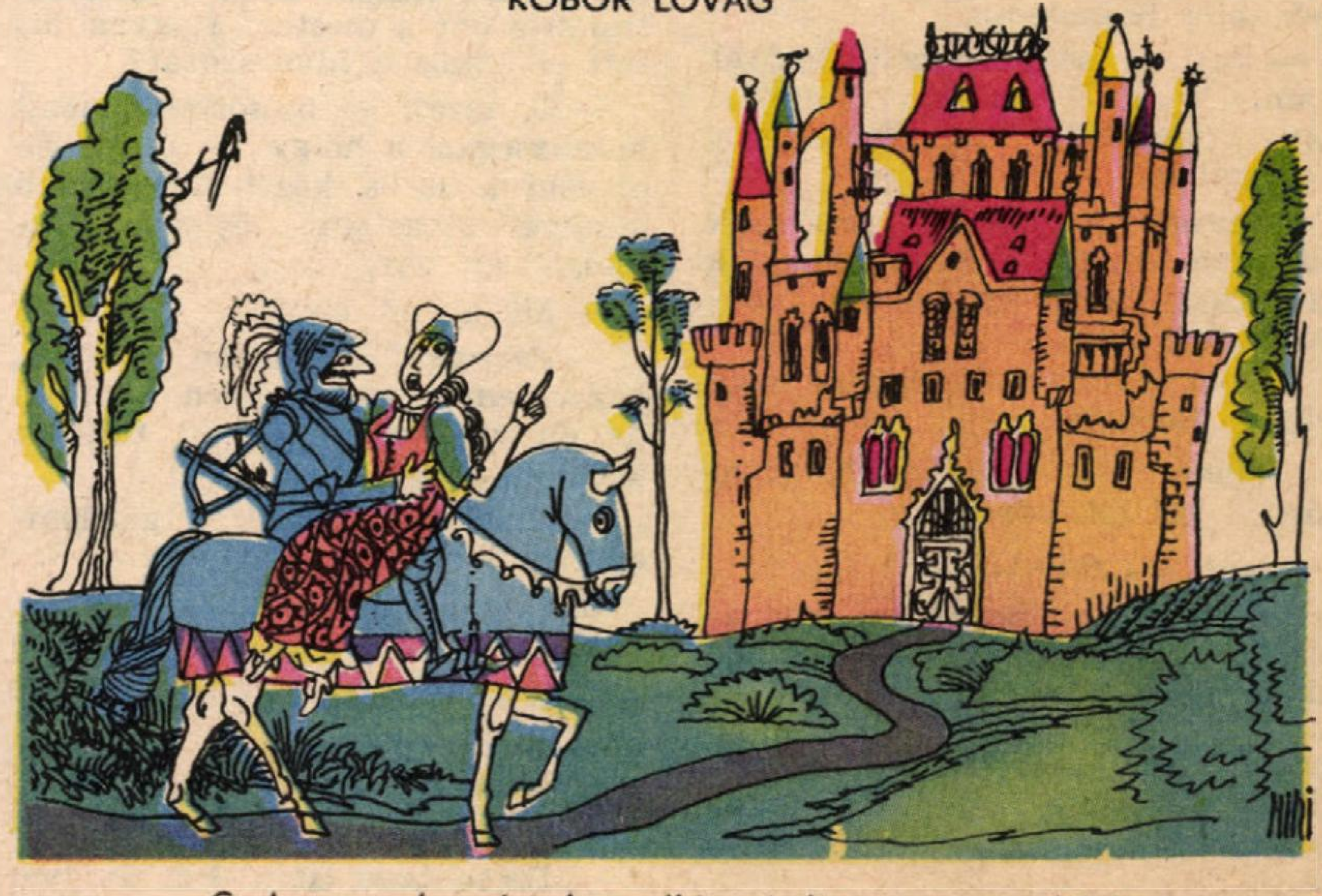
AZ EMBERI AGY

LEGÚJABB VÁLTOZAT

KÓBOR LOVAG

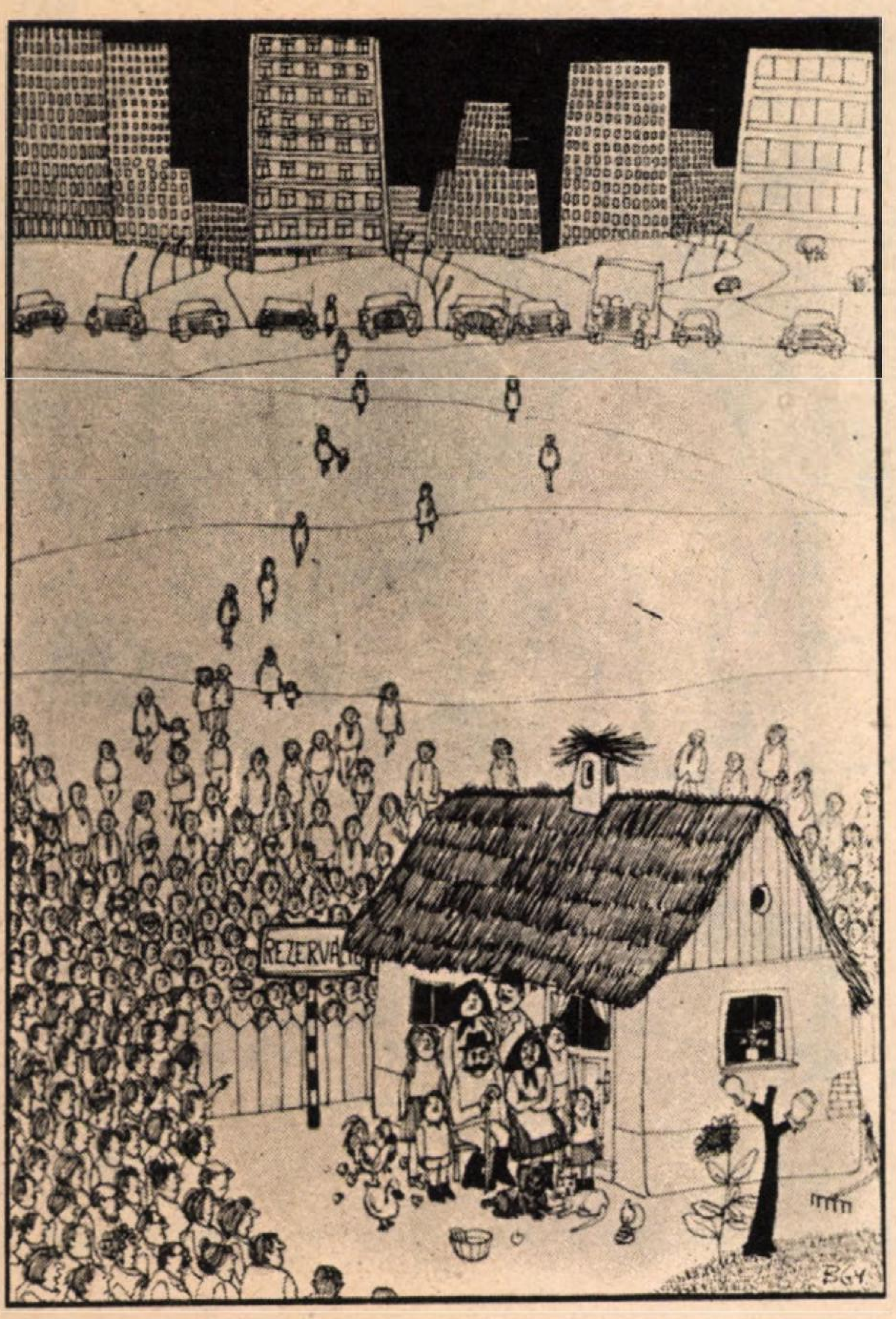

– Csak nem akarod velem elhitetni, hogy ez a te kéglid?

Három fiatal karikaturista

A Fiatal Művészek Klubjában rendezték meg Kőszegi Judit, Brenner György és Dallos Jenő kiállítását.

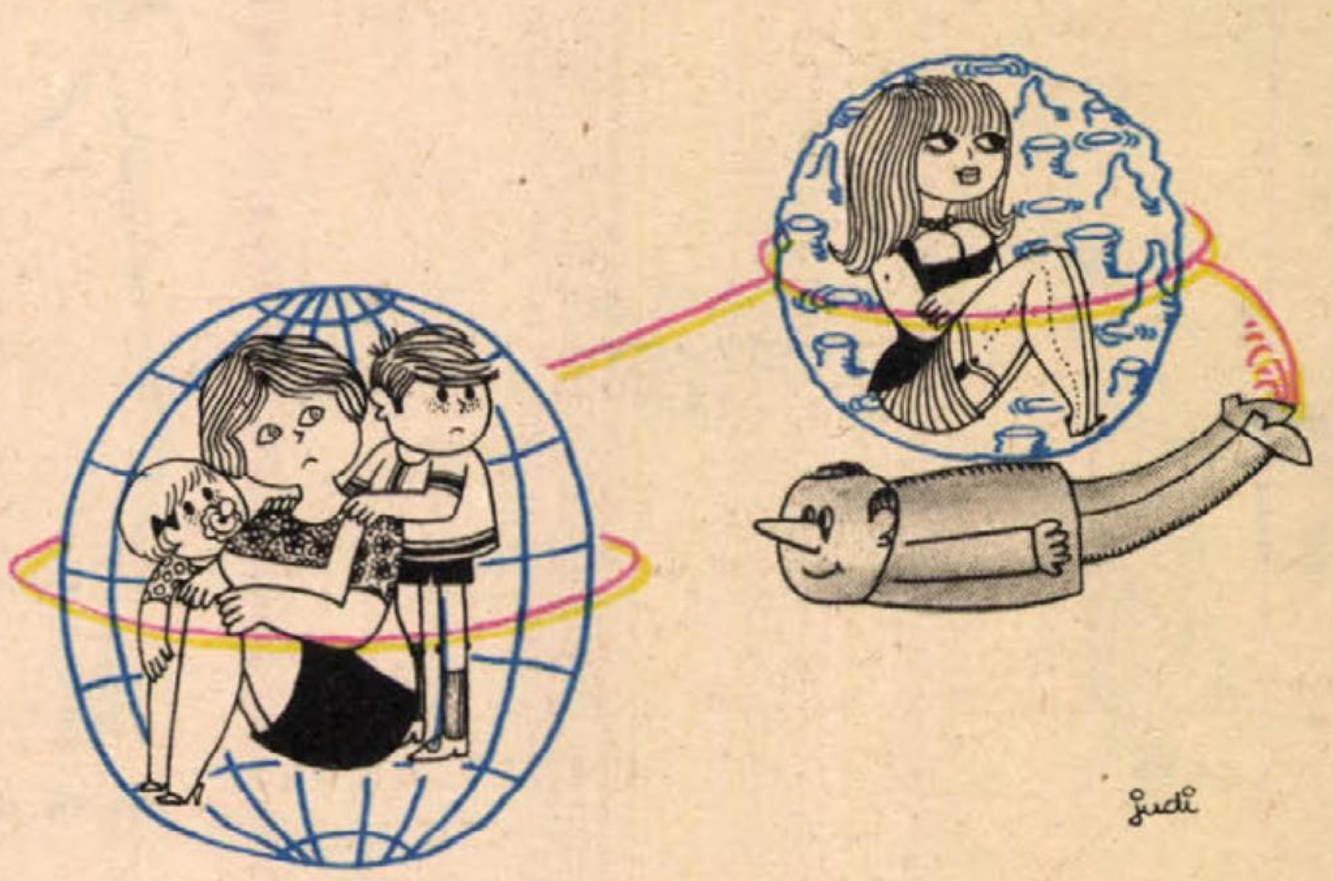
KÉP A JÖVŐBŐL

A GYÚJTOGATÓ

RAKETATECHNIKA

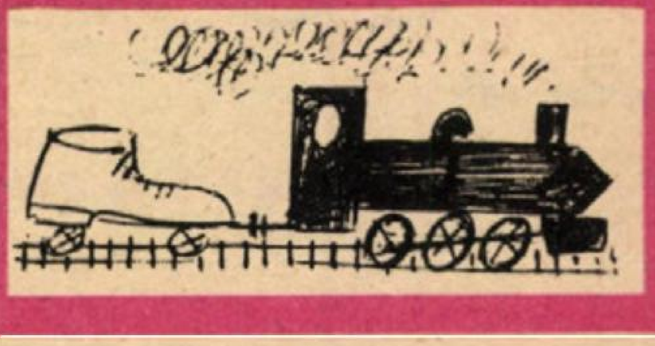
A LEESETT CIPŐ ÉS A VÉSZFÉK

A londoni „Sunday Express" érdekes jogi problémát tárgyal. Mr. Arthur Robinson felszállt a vonatra, de sajnos, a lépcsőn leesett az egyik cipője. Vissza már nem tudott menni érte, mert a vonat közben elindult. Robinson, aki hivatalába tartott, meghúzta a vészféket, s amikor a vonat megállt, visszament a cipőért, felhúzta, újra felszállt a vonatra, s ilyen módon minden toaletthiba nélkül ért be hivatalába. Közben jegyzőkönyvet vettek fel az esetről, majd eljárás indult ellene. A vád szerint kellő ok nélkül húzta meg a vészféket. Robinson azzal védekezett, hogy életveszélyben volt.

– Hogyhogy? – kérdezte a bíró.

– Úgy, hogy ha a bal cipőm nélkül értem volna be a hivatalba, nevetségessé tettem volna magamat. A nevetségesség pedig öl.

Felmentették. (Az igazság kedvéért hozzá kell tenni, hogy nemcsak ezért, hanem azért is, mert egy 1868-ból származó vasúti szabályzat szerint csak az bűnös a vészfék szabálytalan használatában, aki megfelelő észszerű és elegendő ok nélkül húzza meg azt.)

Gide és a bolond vénlány

A nagy emberek körül mindig sok ostromló nyüzsög. André Gide sem volt kivétel. Már élete alkonya felé tartott, amikor egy napon felkereste párizsi otthonában egy idős hölgy:

— Mester, hallottam hívó szózatát. Íme, itt vagyok — rebegte a nő.

Mivel még alig derengett, a mester pizsamában volt. Rettenetesen megijedt, s azonnal átsietett a szomszéd szobában alvó titkárához. Pierre Herbart, a titkár, még szendergett. Gide ijedten állt meg az ágya előtt:

— Kedves barátom, mentsen meg! — hebegte a titkárnak, aki nagyban dörzsölte a szemét.

— Mi az? Mi baj van? Hiszen még alig hajnalodik.

— Jaj, el sem képzeli, kedves fiam. Van itt valaki... egy... egy... személy... egy személy... aki bolond.

A mester a „bolond" szót csak suttogva merte mondani, nehogy a szomszéd szoba kellemetlen vendége meghallja.

— Hogyhogy? — döbbent meg Pierre Herbart.

— Igen, itt van, eljött, megjött... két teli bőrönddel.

— De hát miért?

— Ki tudja. Bevallom, elvesztettem a fejem. Azt mondja, én hívtam. Azzal vágtam ki magam, hogy szólok a titkáromnak. Pierre, az égre kérem, segítsen. Hisz' tudja: én a saját erőmből nem tudok megbirkózni egy ilyen kínos helyzettel.

A titkár felvett egy köntöst, s átment a másik szobába, Gide közben elkezdett reggelizni.

Amikor a titkár belépett, egy nyugodt, méltóságos dámát pillantott meg a karosszékben.

— Ön a mester titkára?

Pierre Herbart meghajolt:

— Én vagyok, asszonyom. Mit tehetek kegyedért?

— Amint látja, eljöttem. A mester hívott: itt vagyok.

— Szabad kérdeznem, kedves asszonyom, milyen úton-módon értesítette önt a mester? Hogyan jutott el önhöz a hívó szózat?

— Ó, uram — mosolygott némi büszkeséggel a hölgy. — Tudok én olvasni a sorok közt! A legújabb könyvét olvastam.. és megértettem, hogy vár.

— Mi a mű címe?

— *Pacsuli*. Ó, uram, tudom, hogy nem a saját nevén adta ki, de én rájöttem, hogy ki rejtőzik az álnév mögött.

— Majd beszámolok a gazdámnak.

Gide a folyosón leskelődött.

— Nos? — rebegte izgatottan.

— Nos, valóban baj van. Olvasta a *Pacsuli*-t.

— Micsodát?

— A legújabb könyvét. És...

— De te szent isten! Hát én ilyet nem írtam! Maga tudja a legjobban! Csináljon valamit.

A hölgy ült és várt. Türelmesen.

— A titkárom azt mondotta... — kezdte Gide a lehető legnagyobb zavarban. Pizsamáját didergve húzta össze, hiszen mindig fázott. Még nyáron is pokrócokkal óvta egészségét.

Hanem a hölgy nem hagyta, hogy folytassa:

— Tudom, mester, hogy fél szóból is ért. Tudom, milyen roppant

munkába kezdett, amikor átolvastam legújabb művét.

— A *Pacsuli*-t?

— Igen, azt. Ha meggondolom, hogy ön egyedül írja, szerkeszti, adja ki azt a rengeteg könyvet, ami megjelenik Franciaországban!

Gide dermedten tekintett a bolondra, aki e szavaknál felállt:

— Eljöttem, hogy segítsek önnek, mester!

— Sajnos, asszonyom... — dadogta Gide.

— Ó, mester, engedje meg, hogy megjegyezzem: A sok könyv közül, amit írt, nem azok a legjobbak, amelyek az igazi nevén jelennek meg. Ön olyan szerény! Minő leckét ád a hiú szerzőknek!

— Sajnos — rebegte Gide —, mivel irtózatos munka vár rám, már felvettem valakit. Épp most érkezik.

Csakugyan, akkor érkezett meg a titkárnője, s máris vadul kezdte verni az írógépet a másik szobában.

A nő kétségbeesetten kérdezte.

— S velem, kérem, mi lesz? Mindent otthagytam önért, a házam, öreg édesanyám. Mit tegyek, ó, mester, mondja, mit tegyek?

Az eddig kétségbeesett, gyámoltalan író, most feltalálta magát:

— Tanuljon meg angolul, asszonyom — mondta halálos komolyan, csak kissé mongolos szeme sarkán játszott titkos mosoly.

A hölgy meghökkent, és minden várakozás ellenére azonnal belement:

— Ó, köszönöm, mester — felelte ragyogó arccal. — Köszönöm.

Mikor kofferostul elment, a titkár megdicsérte:

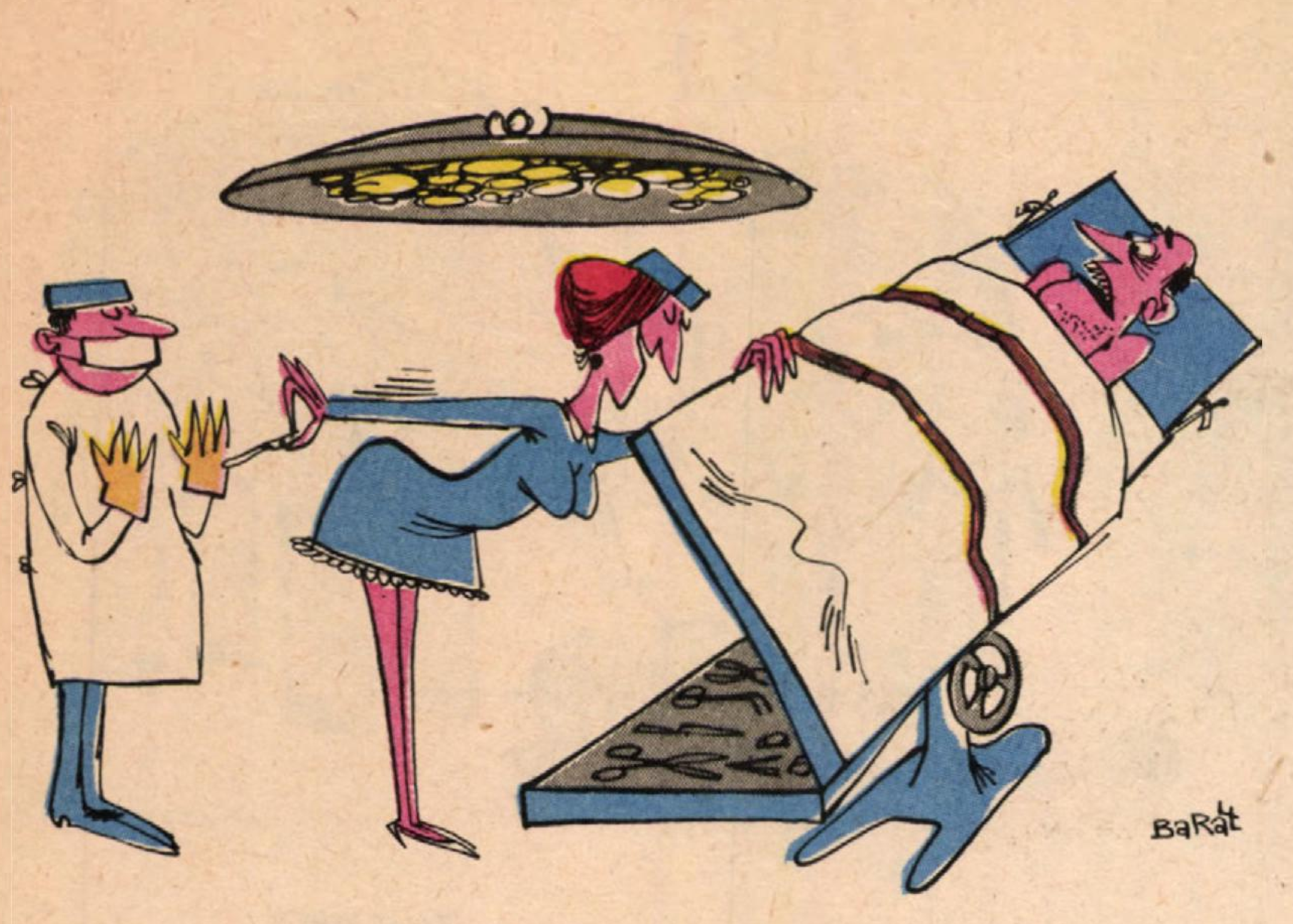
— Nahát, ez az angoltanulás, ez zseniális volt!

Gide szerényen mosolygott:

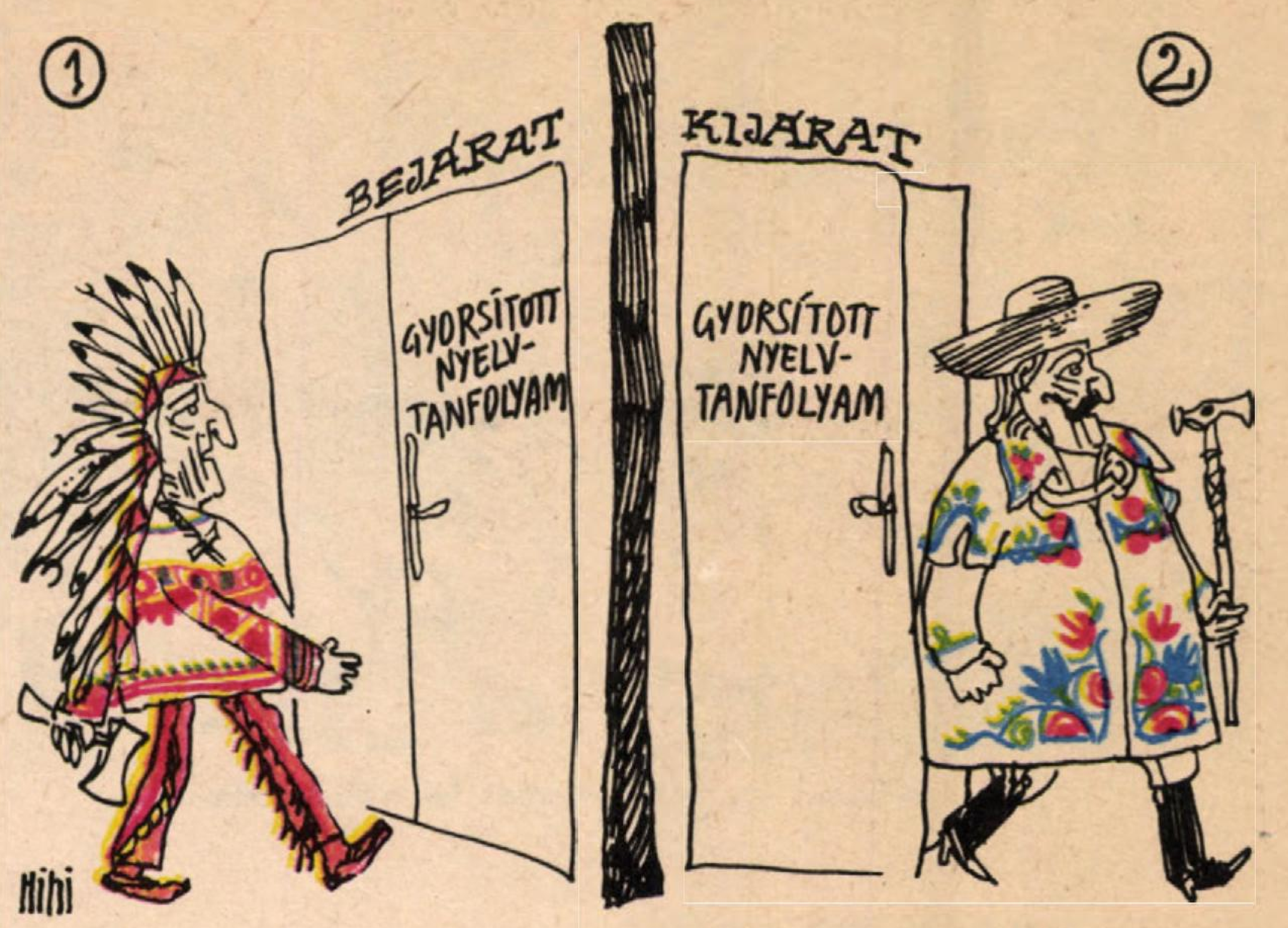
— Látja, fiam, az ilyen helyzetben, nem szabad elkeseríteni senkit. Kiutat kell mutatni!

B. L. E.

PRAKTIKUS ÚJÍTÁS

MEGLEPŐ EREDMÉNY

HUMORÜGYBEN HERMAN LIPÓTNÁL

Festőművész, tehát bohém, vérbeli pesti, tehát van humora. Nyolcvanhat éves, tehát megért egyet és mást. Ráadásul, szeret mesélni és tud mesélni, amolyan két lábon járó anekdotás könyv. Lipi bácsi az én emberem.

Ahogy belépek a műtermébe, hatalmas faalkotmány állja utamat. Igaz, egy megkezdett vászon áll rajta, mégis olyan, mintha ... Ijedten hátrálok.

Lipi bácsi éles tekintete (ma is szemüveg nélkül olvas és fest) belém lát.

— Ne félj, nem álcázott guillotine — nyugtat meg mosolyogva —, habár abból a korból való. Davidé volt, a híres francia festőé. Ezen festette Napóleon koronázását. Az ő hagyatékából vásárolta meg Madarász Viktor, aki ezen festette meg Hunyadi László siratását. Egy kis kerülővel jutott hozzám. Egyébként Viktor is itt lakott ebben a házban, néhány évig szomszédok voltunk. Istenem, ennek is már több mint ötven éve.

Elmereng, emlékezik, festőbarátait idézi. Nevek, amelyek számunkra a magyar művészettörténet lapjait jelentik, no meg utcánkat: Szinyei Merse, Rippl-Rónai, Vaszary, Kernstok ...

— Kernstok Karcsi, szép fiú volt, nagy nőbolond — meséli —, mellette laktam az Aradi utcában, a harmadik szomszédunk Magyar Mannheimer Gusztáv volt ... Egyszer — még az első háború előtt történt — azt mondja nekünk Kernstok, hogy vevőt vár, pénzes embert, de ugyanakkor jelenése is van. Kéri, fogadjuk nevében a vevőt és adjunk el neki valamit. Guszti (mármint M. Mannheimer) vállalta is a szerepet. Estére hazajött Kernstok: „No, itt volt a vevőm?" — kérdezi. „Itt" — válaszolja Guszti. — „Vásárolt?" — „Vásárolt." — „Melyik képemet vette meg?" „Nálad nem talált kedvére valót, kénytelen voltam a magaméból eladni, hogy mégse menjen el üres kézzel!" — mondta ártatlan képpel Mannheimer, majd hozzátette — a vendégeim vagytok, gyerünk vacsorázni.

— Erről jut eszembe egy másik vacsorám. Bizonyos Sós úr éttermet nyitott. Az első napokban meghívott engem Kosztolányi Dezső és Lányi Viktor társaságában. Azt mondta, szeretné látni, milyen hatással van az ő speciális konyhája a költőre, a festőre és a zenekritikusra. Etetett, itatott bőségesen, mi fogyasztottunk illedelmesen, végül kifejeztük elismerésünket és távoztunk. Odakint az utcán Kosztolányi megállt egy fánál és nagy hangerővel szavalni kezdte egy versét, Lányi énekelt, én meg azt mondtam: Visszamegyek, idehívom Sós urat, hadd lássa az igazi hatást!

— Gondolom, megfestetted Kosztolányit. Érdekes arca volt.

— Nem, ő sem írt rólam verset.

— És Molnár írt rólad színdarabot? Ugyanis, ha jól nézem, ez az ő arcképe — mutatok egy vászonra.

— Igen, huszonháromban követtem el. Emiatt nem tudtam befejezni Szomoryt. — Kérdő tekintetemre válaszolva: — Ugyanis, amikor Dezső megtudta, hogy Molnárt is festem, nem volt hajlandó többet ülni nekem. No, azért megcsináltam emlékezetből. A Petőfi-múzeumban van a kép.

Hirtelenében még két írót fedezek föl: Szép Ernőt és Heltai Jenőt.

— Szép Ernő egyike volt legjobb barátaimnak — mondja Lipi bácsi.

— Itt van egy másik kép róla. Ezt a bolgár származású, neves francia festő, Pascin készítette. — Következik egy sztori: Amikor szegény Adyt temettük tizenkilencben, Molnár Ferenc ott állt a koporsó mellett a múzeum lépcsőjén, Ernő és én a kerítésnél. Egyszer csak megszólal Ernő: „Nézd a Molnárt, olyan büszkén áll ott, mintha ő lenne a halott."

És a Heltai sztori: Akkoriban, talán kilencszázhétben, vagy nyolcban vicceket is gyártottam és saját illusztrációimmal adtam el az újságoknak. A Heltai szerkesztette Fidibusznál is próbálkoztam. Jani barátom az egyik viccemről így nyilatkozott: „A vicc jó, de a rajzot köszönettel visszaadom, majd illusztráltatom valakivel."

— Búcsúzóul adnál nekünk egy önarcképet?

Húzkodja íróasztalának a fiókjait, keresgél, s közben mormog: pedig volt itt, nem is egy ... Aztán elunja a kutatást, tükröt támaszt maga elé és rajzol.

— Ez legalább még meleg! — adja át végül a fentebb látható arcképét.

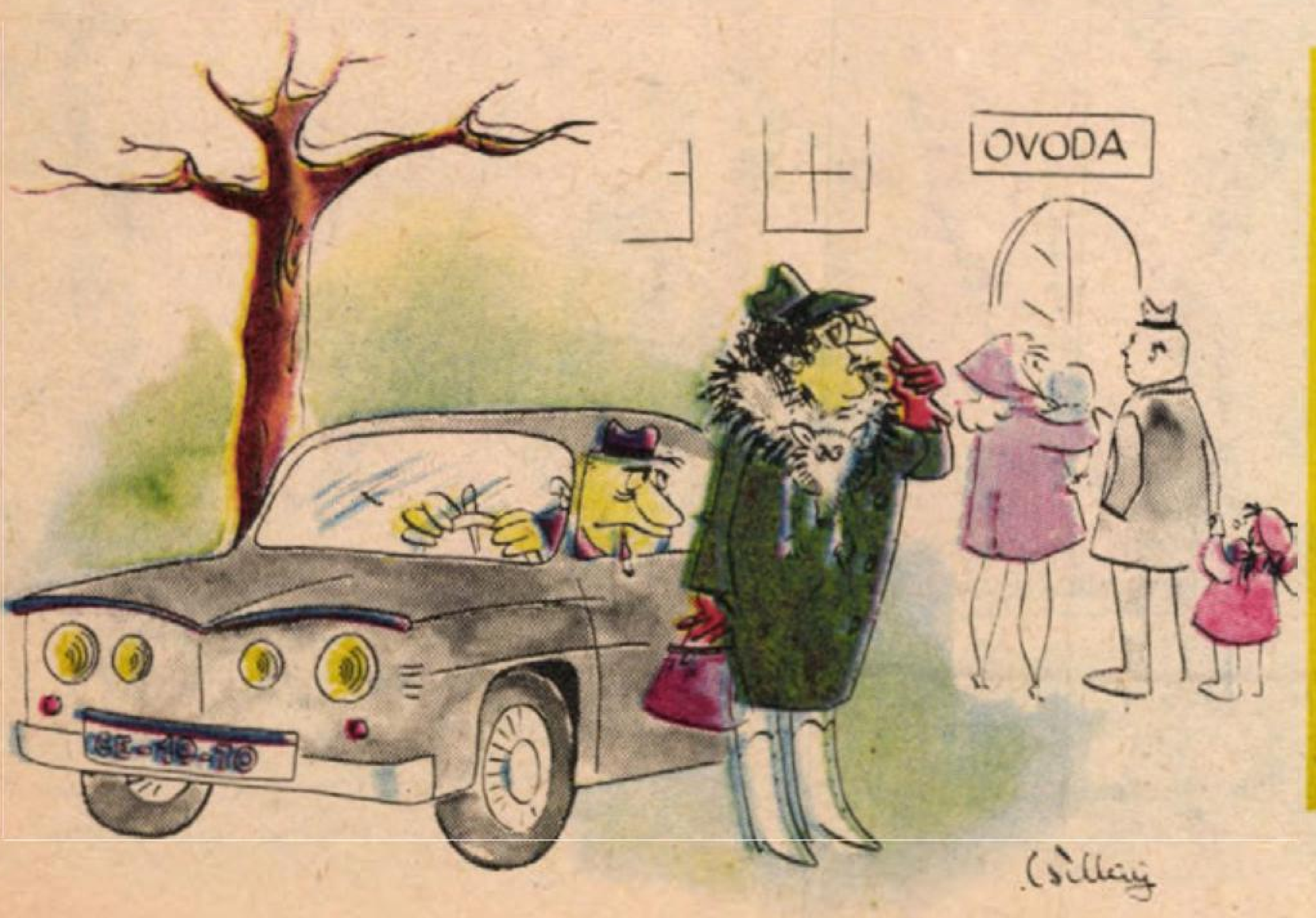
Köszönöm a szíves fogadtatást. Nem, nem, ő köszöni a látogatásomat. Örülnék is szavainak, ha nem jutna eszembe, hogy ...:

Nemrég lefestette Kisfaludy Stróbl Zsigmondot.

— Milyen okos a tekintetem — mondta neves szobrászunk a képét nézve.

— Ne higgy a festőnek, Zsiga! — válaszolta Lipi bácsi.

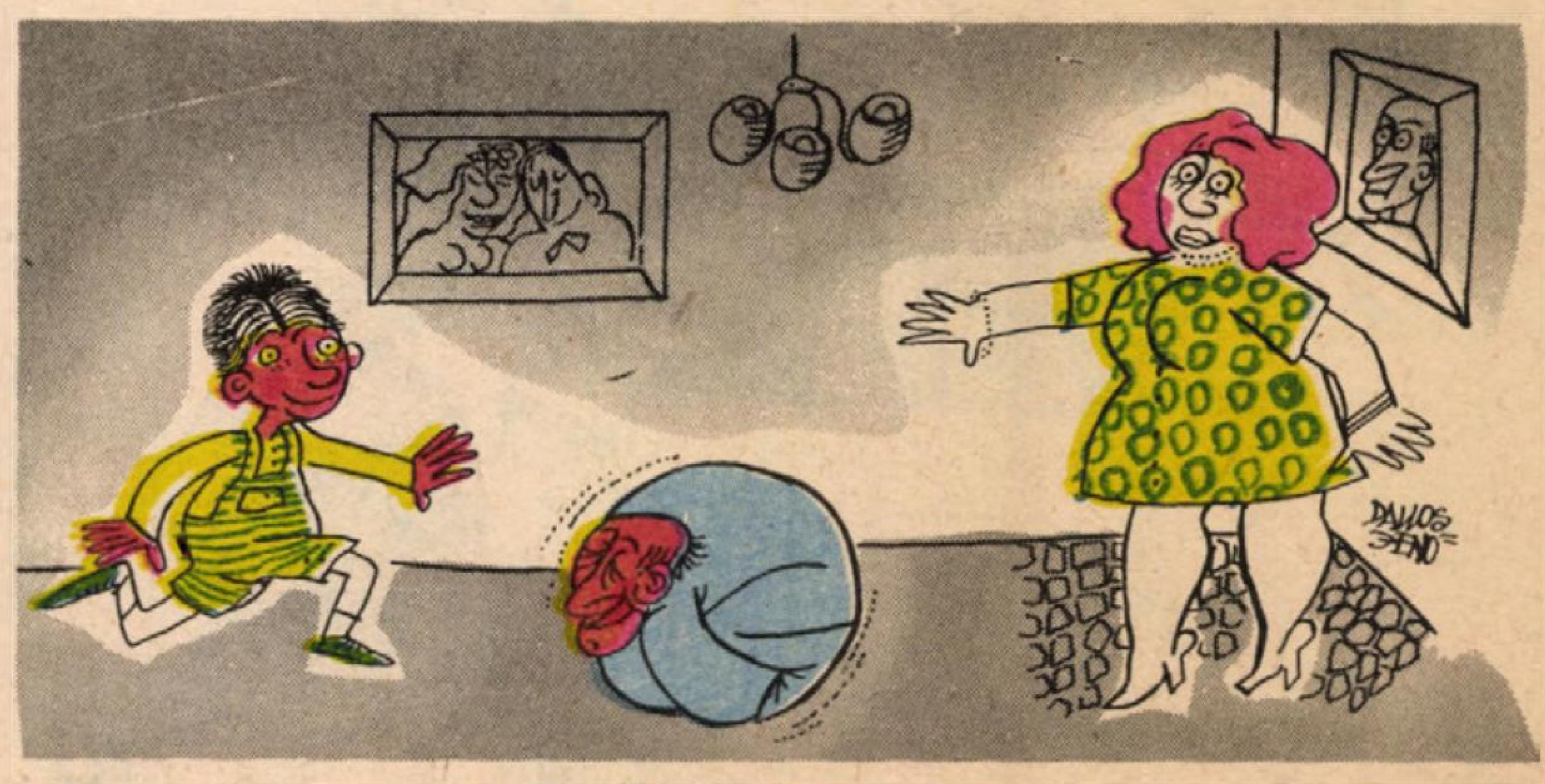
Sólyom László

LUXUS

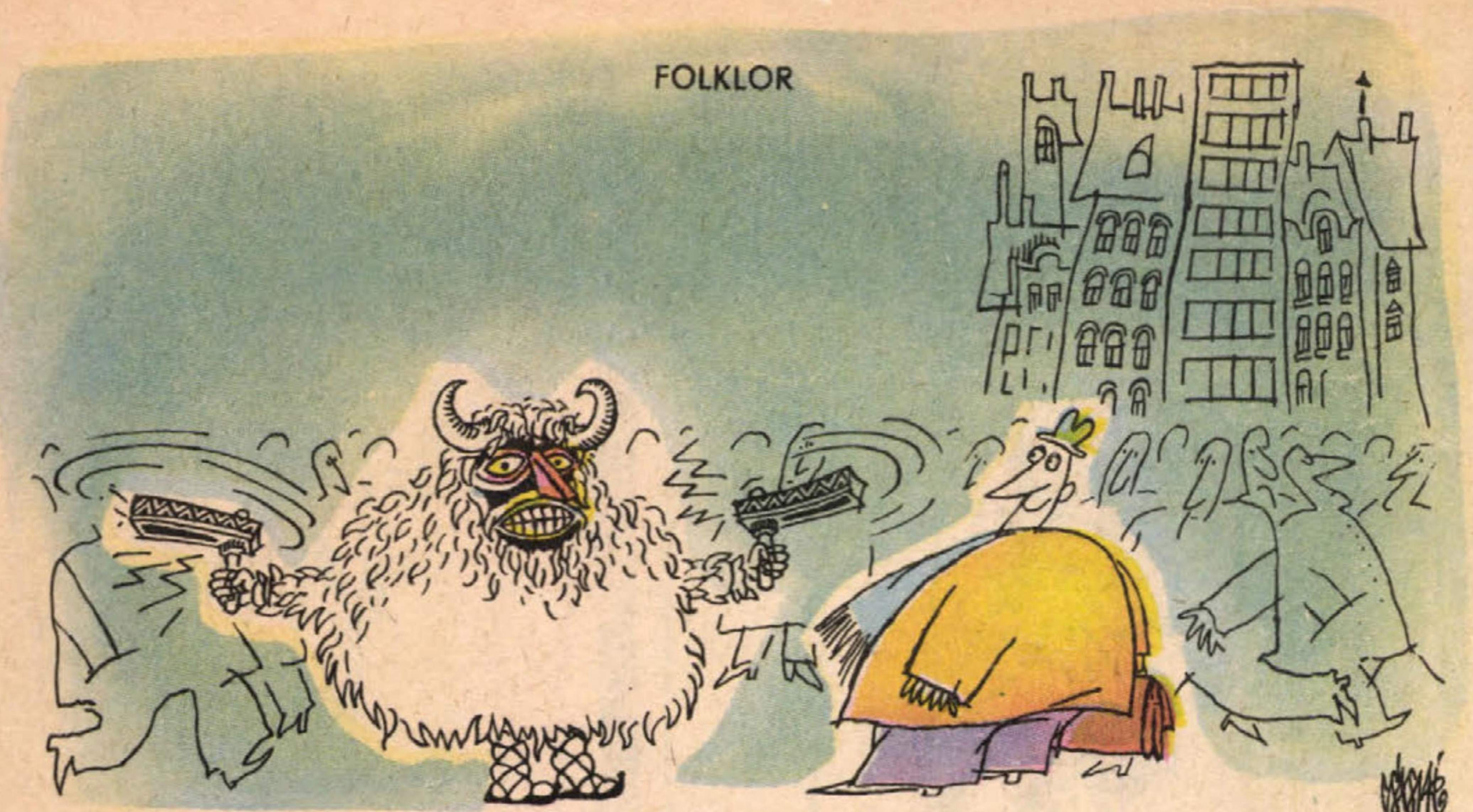
– Csak tudnám, miből! telik ezeknek gyerekre?!

MINDENT A GYERMEKEKÉRT!

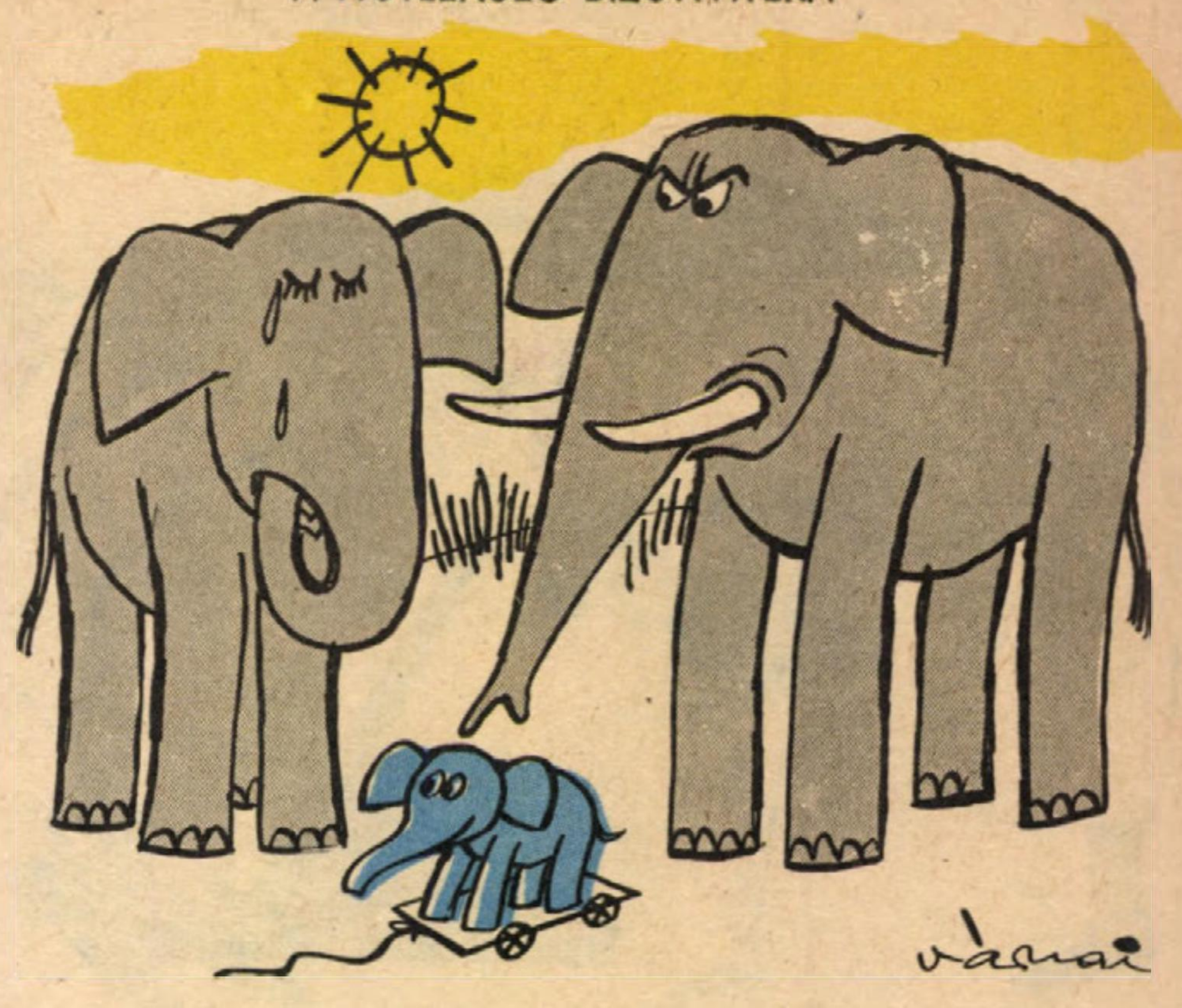
– Védd, mama ...

FOLKLOR

– Tudod, így nem ismernek fel a hitelezőim ...

A HŰTLENSÉG BIZONYÍTÉKA

„ELÖLRŐL KELL KEZDENI"

– Ez itt a labda, ezt kell berúgni oda a kapuba!

MÁR AKKOR IS ...

– Minek a spórkassza?
– Barlangra gyűjtök ...

Kérem a Parnassz-könyvet!

Hogy miért? Mert nem vagyok megelégedve. Mármint a hazai Parnasszal.

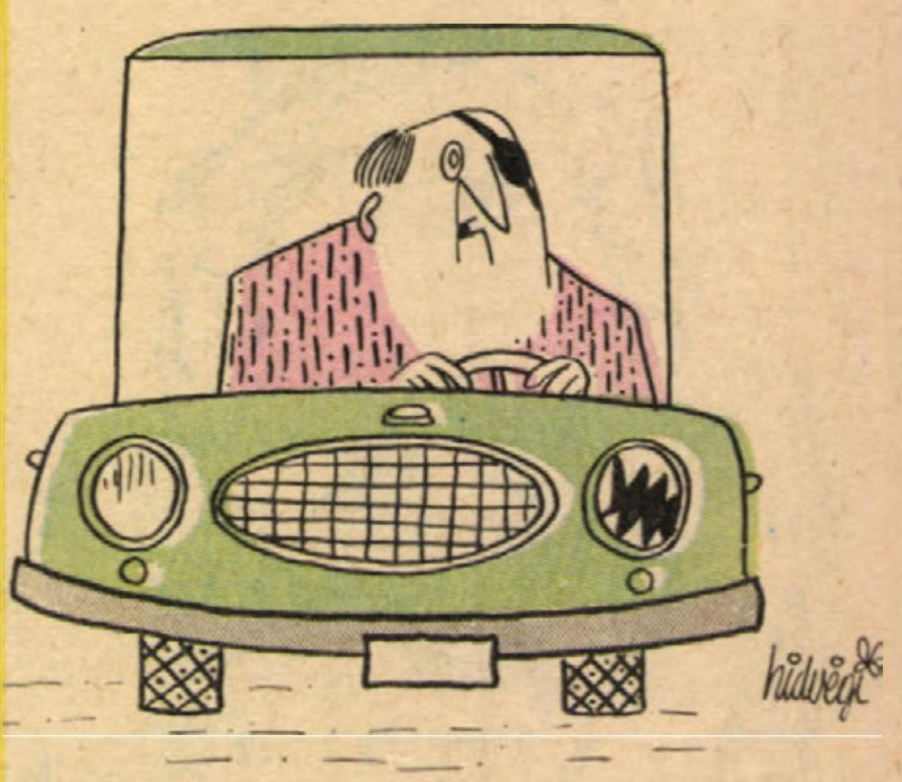
A mi irodalmunk — talán már észrevették — egészen különleges spektrumú: színárnyalatai az ultra vöröstől terjednek a halványliláig, olykor az egészen liláig. Ráadásul igen sajátos módon valósítja meg az úgynevezett tiszta irodalom és az úgynevezett elkötelezett irodalom egységét. Vegyük például a legújabb elkötelezett egyfelvonásosokat: Karinthy Ferenc: „Gőzfürdő", Görgey Gábor: „Népfürdő", Halász Mihály: „Súlyfürdő". Hát tessék mondani: van ennél tisztább irodalom? (Most már gyanítom, hogy József Attila se véletlenül kapta a Fürdő utcát.) Fürdő egyszóval már van, darab is van, főleg a tévében, amin különösképp lemérhető a hazai fejlődés: azelőtt a közellátást szidtuk, most a távolbalátást.

No, aztán itt van a film. Itt két irányzat vív késhegyre menő harcot: a hagyományos meg a modern. Nem olyan nagy a különbség a kettő között. Vegyük — teszem azt — a művészi sűrítést. Modern filmben főleg hallgatni szoktak igen sűrűn (azt hiszem, hazánkban találták föl a neo-némafilmet); nem beszélve az atmoszféráról, amely helyenként már annyira sűrű, hogy valósággal vágni lehetne. Sőt, kellene ... De azért a világért se gondolják, hogy a hagyományos film nem sűrít, nem alkalmaz jelképeket. De ezek közérthetőbb jelképek. Például nemrégiben bemutattak egy történelmi filmet; nos, még az állítólag hígvelejű pesti moziközönség is nyomban megértette, hogy a szélesvászon közepe táján lézengő beöltöztetett statiszták voltaképpen egy sokezer főnyi sereget jelképeznek — sűrítve. Abszolúte közérhető önköltségi okokból.

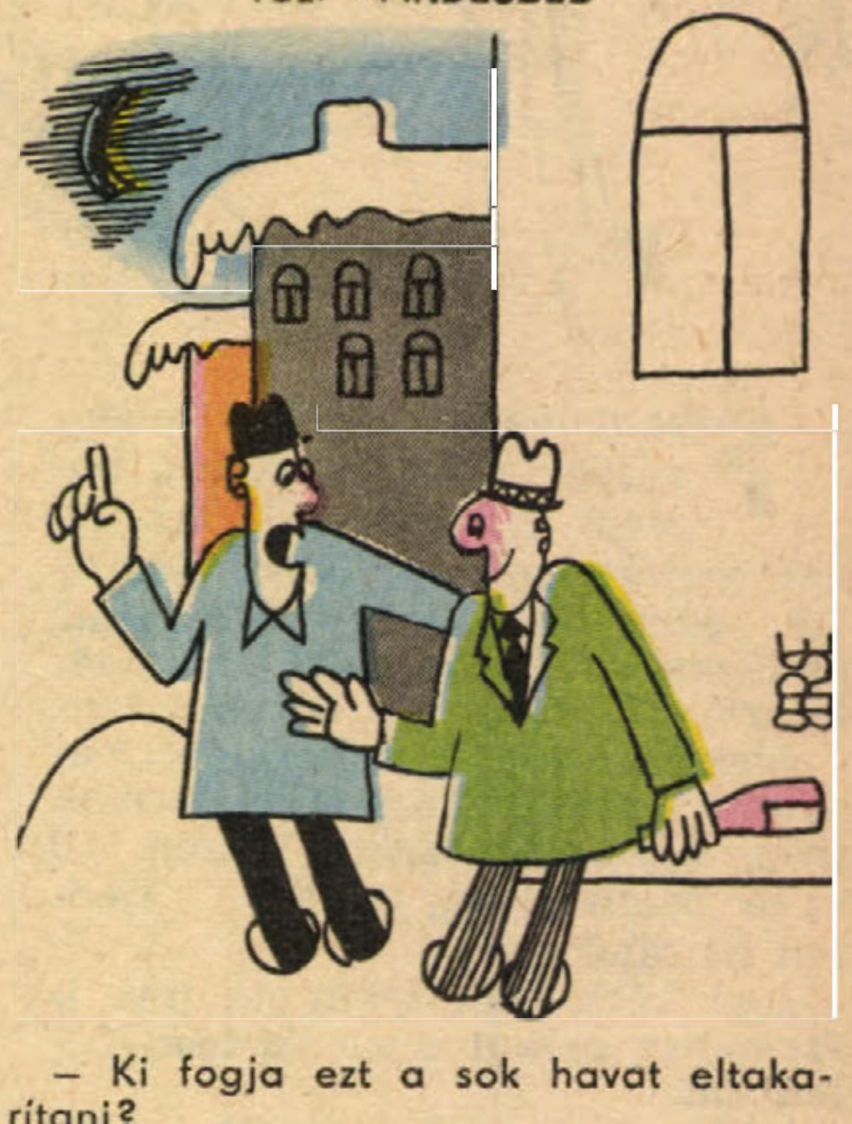
Azzal sem vagyok kibékülve, ahogy klasszikusainkkal bánunk. Nálunk Vörösmarty egy cukrászda, Ady egy óriásdaru. Lelki szemeimmel már szinte látom a távoli jövőben a Nagy László járványkórházat, a Juhász Ferenc körutat, a Nemes Nagy Ágnes-pelenkát, a Pilinszky János-hegyi kilátót, a Garai Gábor piacot és a Váci Mihály fegyházat. A HÉV-ből néha meghatottan nézek ki a Timár utcánál. Ki tudja ...?

Timár György

KARAMBOL

TÉLI PÁRBESZÉD

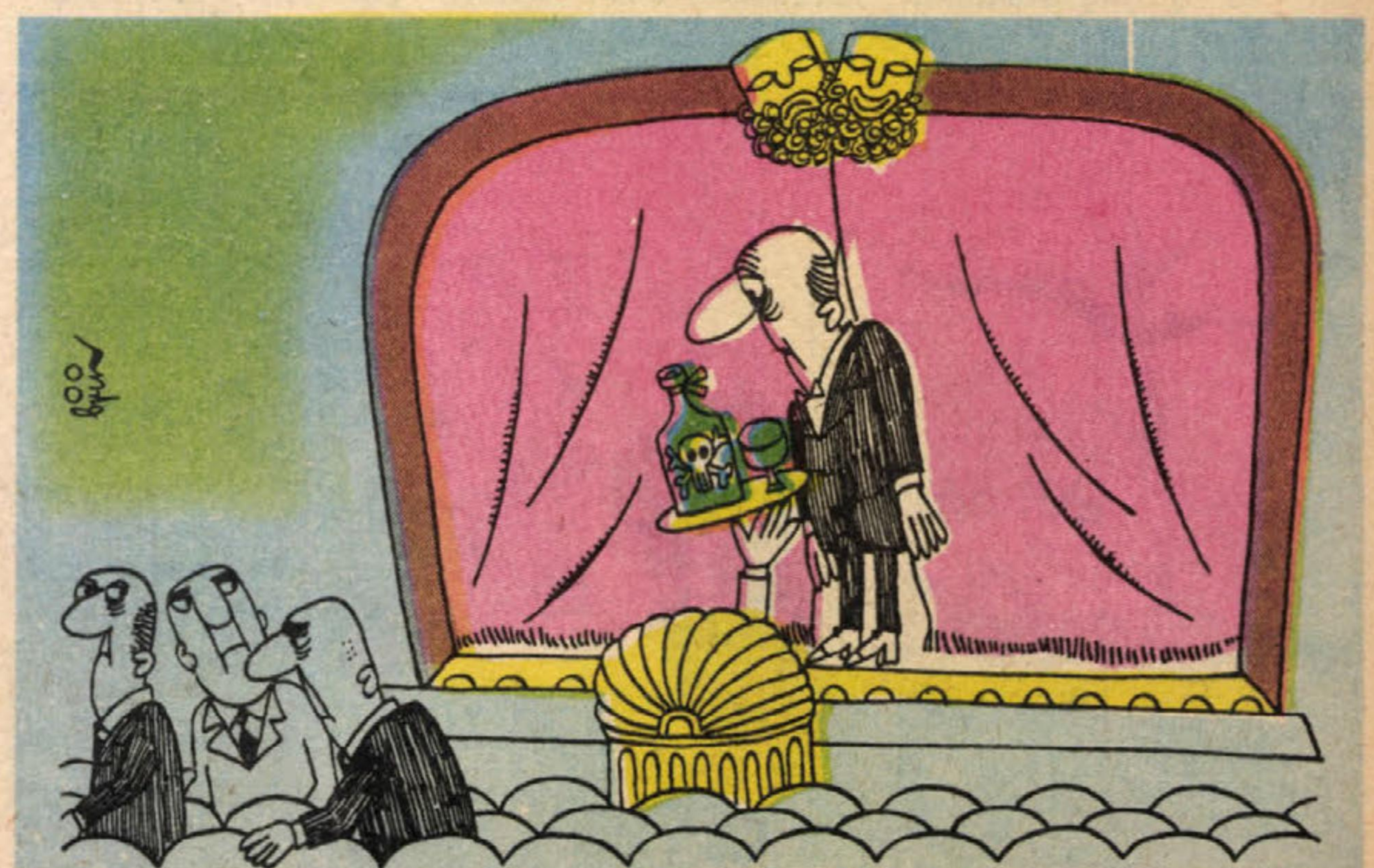
– Ki fogja ezt a sok havat eltakarítani?
– Aki leszórta ...

AZ AKCIÓ BEINDUL

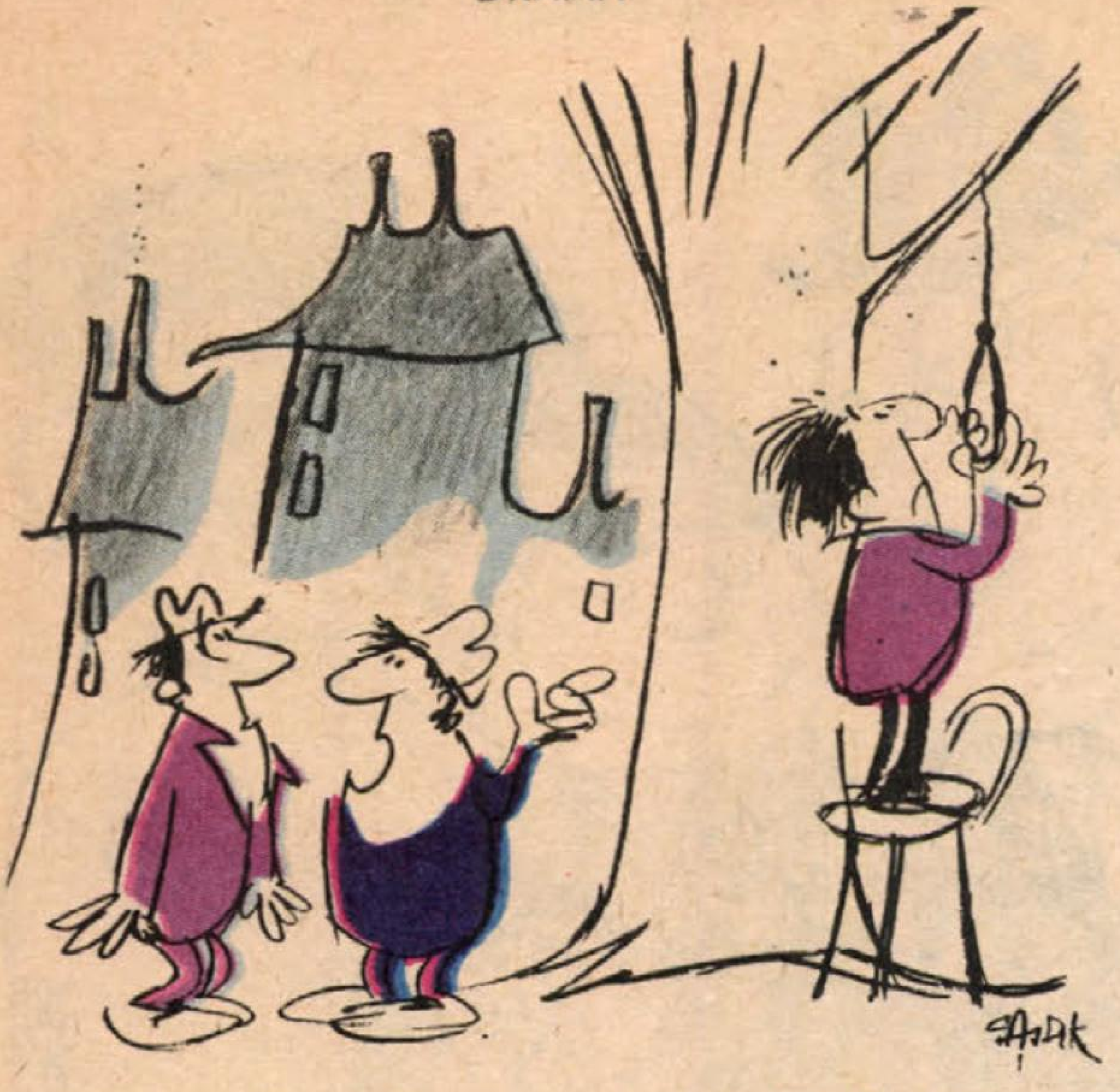

– ... A–3 ... A–2 ... A–1 ... Start!

BUKOTT SZERZŐ

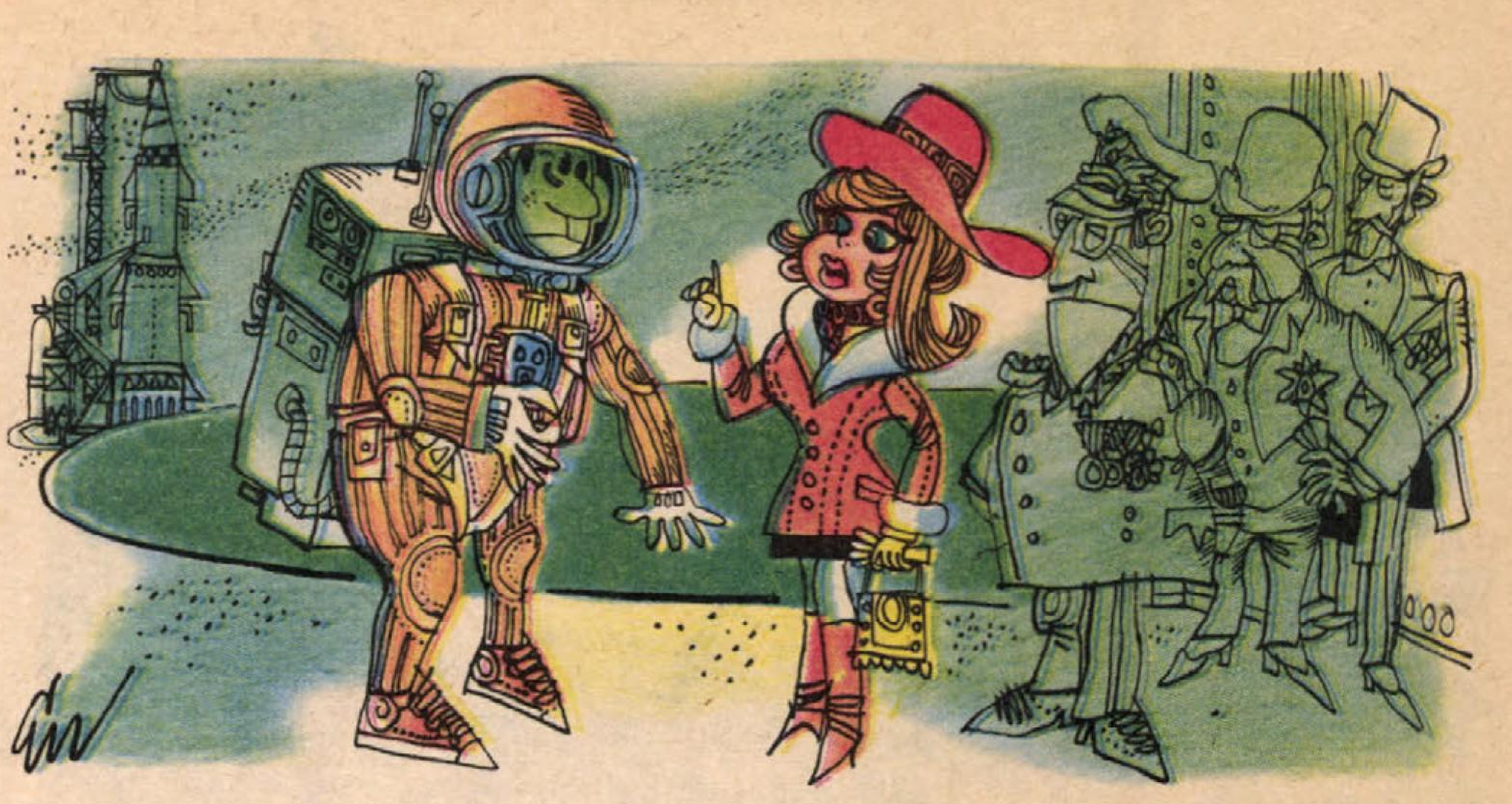

DRÁMA

— Biztos lemaradt valami vetélkedőn!

HOLDUTAZÁS ELŐTT

— Fiacskám, próbálj odafenn egy jó bejárónőt szerezni!...

VISZONYITGATOK

A dolgok nem olyanok, amilyenek — mondta a barátom, akiről már most elárulom, hogy ön- és közveszélyes idealista. — A dolgok olyanok, amilyeneknek te akarod látni.

— Azt már hallottam, hogy a világ olyan, amilyennek látjuk. A legtöbb absztrakt festő ezzel védekezik. De ez merőben új! — mondtam egy kicsit gúnyosan, illően egy materialista humoristához.

— Márpedig így van. Minden csak viszonyítás kérdése. — Milyen a közlekedés? — tette fel a szónoki kérdést.

— Pocsék. De nem azért, mert így látom, vagy mert így akarom látni. Objektíve pocsék...

— Mert nem tudsz viszonyítani. De ha, mondjuk, a postakocsihoz, vagy a lóvasúthoz hasonlítod, akkor remek. Csodálatos! Gyors, nem ráz, olcsó, mit akarsz még?

— Ezt most nem sorolom el — válaszoltam, hogy lezárjam a vitát. De a barátom újra kérdezett:

— Milyen a pesti kenyér?

Azt hiszi a kis naiv, hogy bedőlök neki. Tudok én viszonyítani:

— Kitűnő. Legalábbis a te elméleted szerint az! Ugyanis ha az 1944-es, jegyre kapható, kukoricás, sületlen bodaghoz viszonyítom, akkor ennél jobb már nem is lehet!

— Igen, csakhogy most próbáld meg ugyanezt a kenyeret a megvalósult szocializmus kenyeréhez hasonlítani. Amikor tökéletes lesz a technológia, amikor kitűnő szakemberek, öntudatos pékek szívüket-lelküket adják bele, hogy asztalodra jó péksütemény kerüljön. Akkor is kitűnő?

— Ilyen kenyeret még nem ettem — tértem ki a válasz elől.

— Nem bízol abban, hogy utódaink jó kenyeret kapnak majd?

— De bízom — vágtam rá, hogy ne vádolhasson pesszimizmussal.

— Na látod! Ez a két példa is elég arra, hogy megtanuld: a világ olyan, amilyennek látni akarod. Milyen például a házasságod?

— Inkább a tiedről beszéljünk — kértem.

— Rendben. A feleségem éppen tegnap mondta, hogy unott, fáradt és unalmas vagyok, nincs már bennem semmi fiatalos hevület. Erre én azonnal viszonyítottam. Azt mondtam neki: „Most ötvenéves vagyok, szívem.

Gondolj arra, hogy húsz év múlva hetven leszek és legfeljebb azt kívánom tőled, hogy rakj egy termofort a derekamra. Nos, ahhoz képest a mi szerelmünk forró katlan..."

— És elhitte?

— Mi mást tehetett? Annál is inkább, mert támadásba lendültem és elhidegüléssel vádoltam. Amikor tiltakozott, emlékeztettem arra az időre, midőn éjnek évadján kiosont a kertkapuba, hogy egy pillanatra láthasson. Mostanában pedig, ha tízig nem jövök haza, lefekszik és egy cédulára írja: „Vacsora nincs, egyél ott, ahol eddig voltál..."

— Ez jó. Ezt a viszonyítgatási játékot megtanulom — mondtam, mert okos ember egy ilyen ostoba fajankótól is tanulhat.

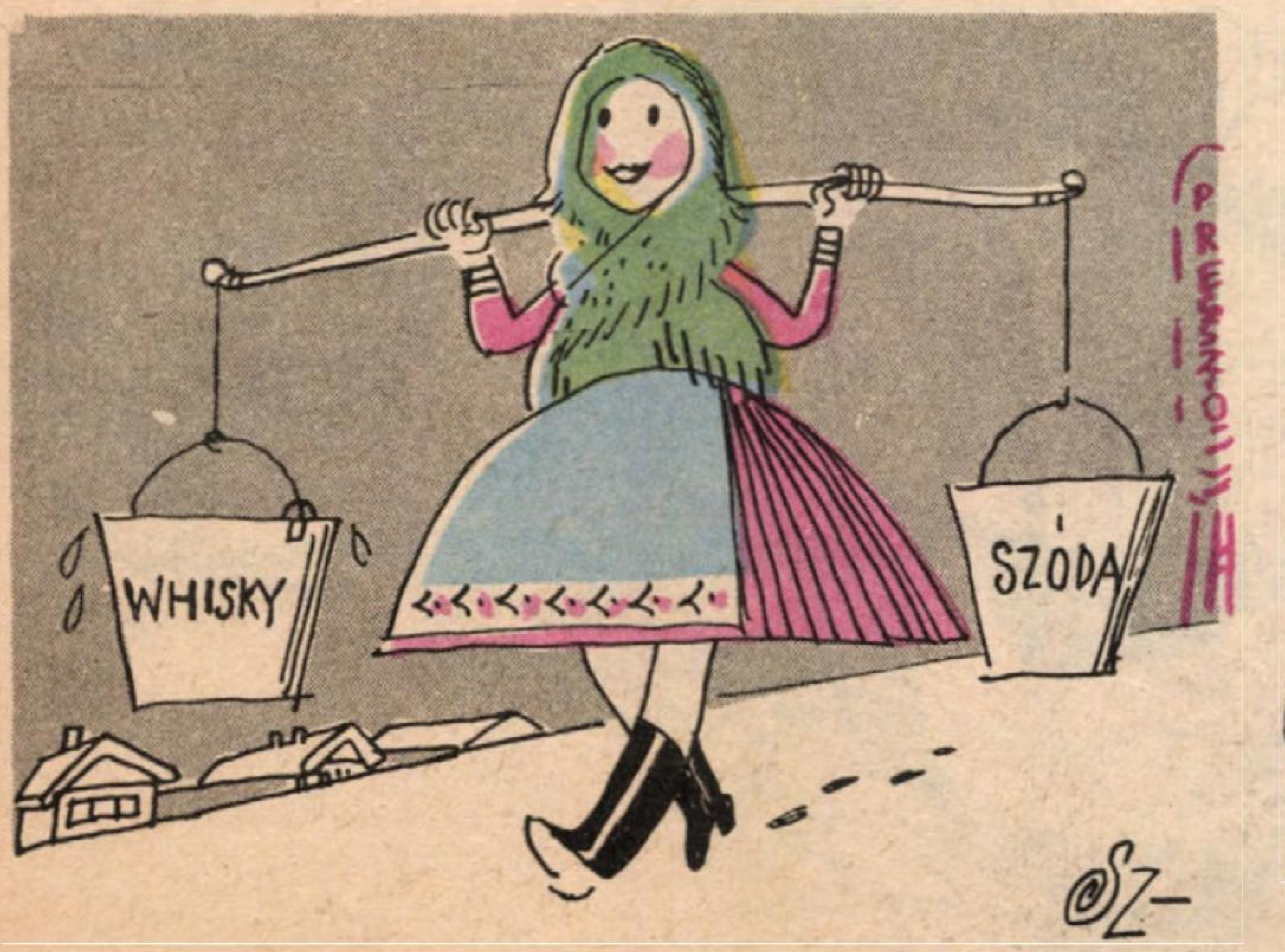
Azóta mást sem teszek, csak viszonyítok. Például:

A magyar futball sokkal rosszabb, mint volt például 1954-ben és ez nagyon elkeserít, de feldob az a tudat, hogy még mindig jobb, mint amilyen jövőre lesz. Ha dühös vagyok, hogy a lencse drága, megvigasztalom magam, hogy az aranyhoz viszonyítva fillérekért kótyavetyélik el, pedig az arany füstölt csülökkel, nem is jó étel, viszont lencséből egészen mutatós karkötőt és nyakláncot lehet készíteni. Amikor — kapacitás híján — nem szállították ki a tüzelőt, azzal vigasztaltam magam és sorstársaimat, hogy gondoljanak arra az időre, amikor az ókorban minden dolgozónak személyesen kellett az erdőn kivágni a tüzelőjét.

Amióta megtanultam viszonyítani, boldog vagyok. Ha már nagyon unom a boldogságot, és szükségem van egy kis dekadens pesszimizmusra, arra gondolok, hogy ötven év múlva mindenkinek lesz autója, az űrbe járunk nyaralni és az ötödik emeleten is folyni fog a víz. Ekkor feltámad bennem a lázadó, berontok a főnökömhöz és a mostani fizetésemet a negyedik évezred dolgozójának javadalmazásához viszonyítom. Ilyenkor a főnök az 1930-as évek válságidőszakához hasonlítja a béremet és kirúg. Sebaj. Ezelőtt ötszáz évvel még a botbüntetés járta...

Ösz Ferenc

FEJLŐDIK A FALU

SZENVEDÉLYEK RABJAI

Vendégeknek hidegtál vacsorát ad...

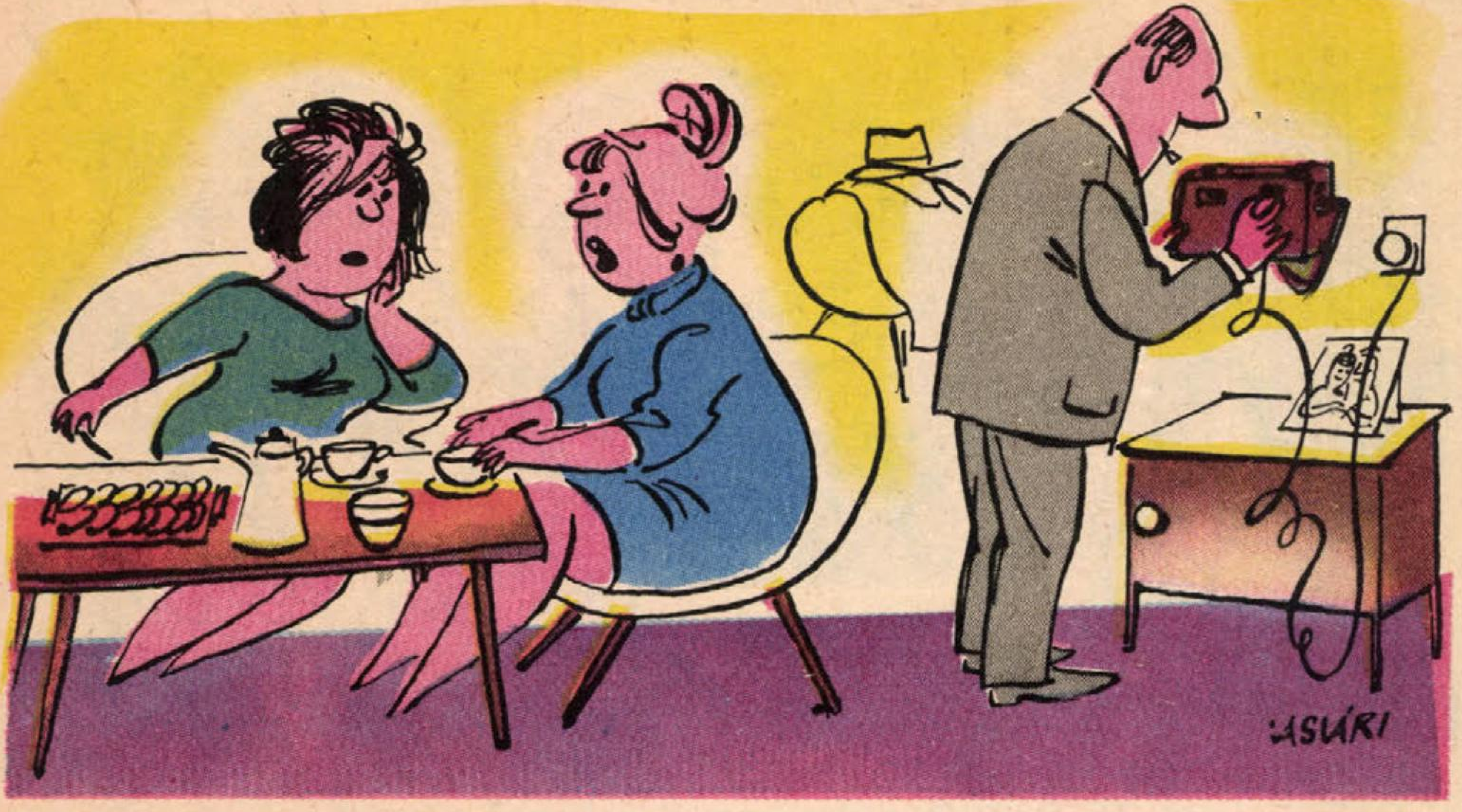

Import piperecikkeket használ...

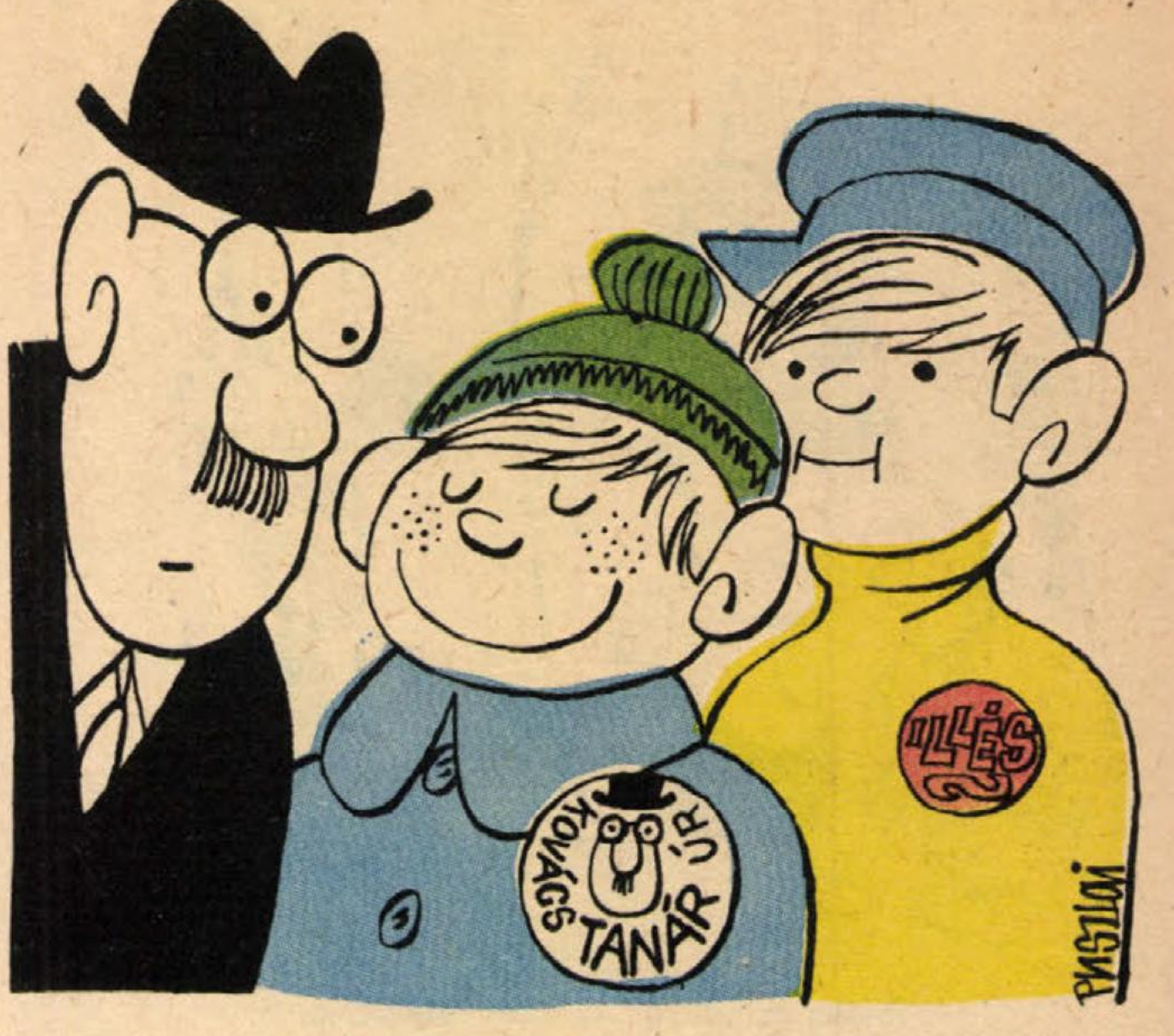
Harisnyanadrágot akar venni...

IDEÁLIS HÁZASSÁG

– Néha hazajön, hogy feltöltse a rádióját…

A STRÉBER

a VILÁG anekdota kincséből

Albert *Einstein,* a világhírű fizikus, a relativitáselmélet megalkotója, előadássorozatot tartott a párizsi Sorbonne egyetemen. A szakszerű, elvont, rendkívül nehéz fejtegetéseket igen sokan hallgatták, s bizony a „közönség" jó része nem annyira tudósokból, mint sznobokból tevődött össze. Egy rosszmájú, egyébként szintén nagynevű tudóstársa így jellemezte Einstein előadásait:

— *Az első előadást még valamennyien egész jól megértettük. A másodikat csupán Einstein és az úristen értette meg. A harmadikat már kizárólag csak az úristen.*

*

Egy silány írócska valahogyan befurakodott a nagy olasz drámai színésznő: Emma *Grammatica* közelébe, s fontoskodva közölte vele:

— *Tudja-e művésznő,*

hogy én azon a napon születtem, amelyen remek írónk, a „Jegyesek" világhírű szerzője: Alessandro Manzoni meghalt…?

Grammatica szomorúan bólogatott.

— *Így van ez* — mondotta —, *a baj sosem jár egyedül.*

*

Egy Cannes-i filmfesztiválon Sophia *Loren* végső határig kivágott, egyébként mámorszép estélyi ruhában jelent meg. Keblei között, nyakába akasztott aranyláncon egy miniatűr arany repülőgép lebegett.

A nagy díszfogadáson többek között egy híres műrepülőt is bemutattak a filmművésznőnek, s a pilóta szemei szinte hipnotizálva tapadt a mesterien megmunkált kis arany repülőgépre.

— *Micsoda remek kis masina* — kiáltott fel elragadtatva. — *És micsoda isteni kifutópálya!*

Alida *Valli,* a híres filmcsillag új lakást rendezett be magának Rómában, a legfrissebb divat szerint csupa nemes antik bútorokkal. Egy antikváriusnál csodálatosan szép, eredeti Louis XV. garnitúrára bukkant, s nem kis pénzen meg is vásárolta az aranydíszes bútor-remekműveket.

Néhány nap múlva Valli felháborodva rontott be a régiségkereskedőhöz.

— *Szégyen, gyalázat!* — kiáltotta teljes drámai átéléssel. — *Két-három napja vettem öntől hat darab Louis XV. karosszéket. S a hatból három már darabokra tört…*

— *Lehetetlen* — tiltakozott méltatlankodva az antikvárius. — *Teljességgel lehetetlen, hacsak… hacsak… valaki a székekre szórakozottságból, véletlenül… rá nem ült…*

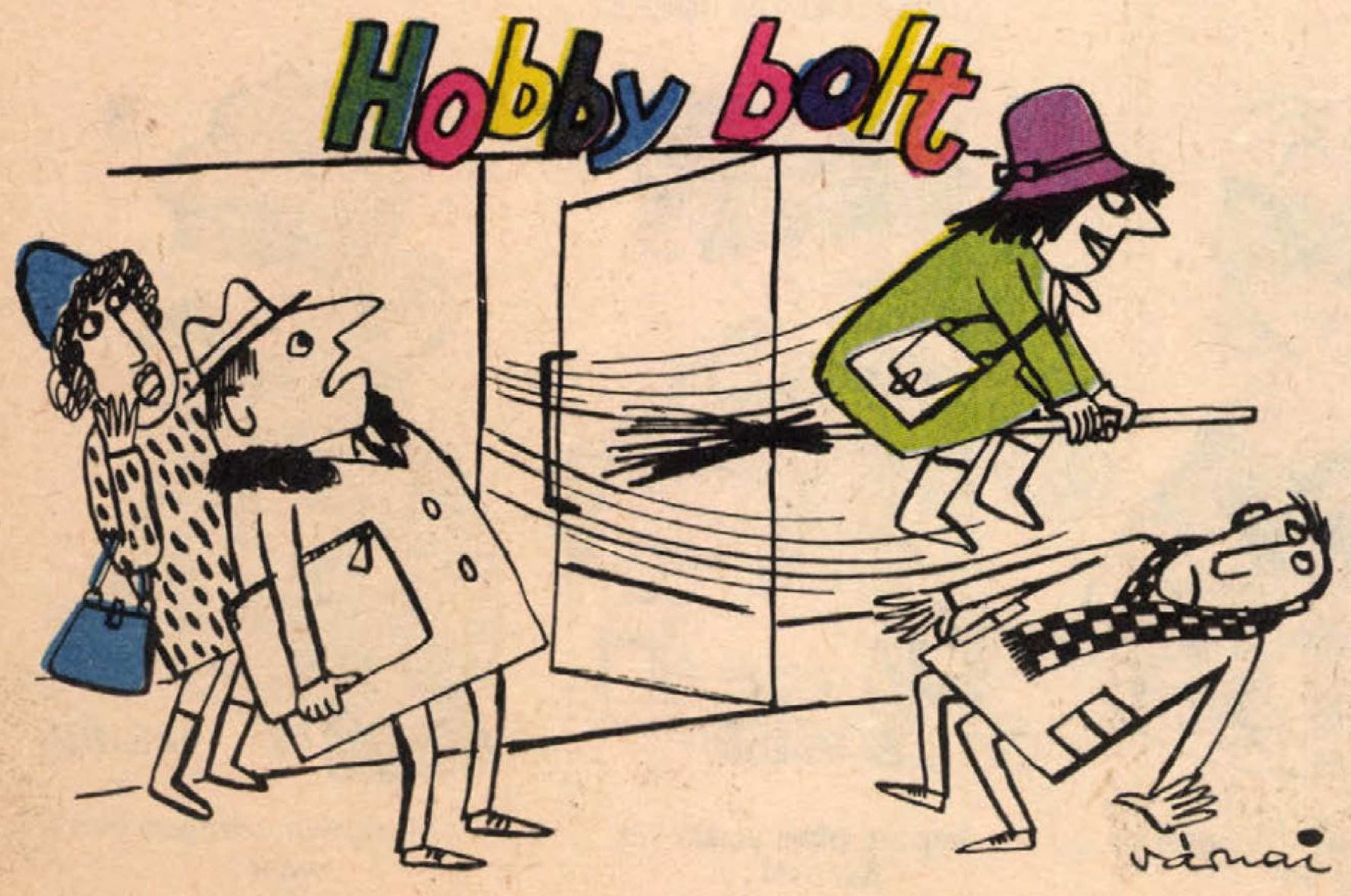
Rudyard *Kipling,* a *Dzsungel könyve* világhírű írója, a régi angol—indiai katonaéletből sarjadt verseivel, mint költő is igen népszerű lett. Ezt a népszerűséget használta ki egy íztelen tréfamester, aki Kipling neve alatt egy silány „bakaverset" küldött be a komoly *Times* című napilapnak, amit a szerkesztő másnap meg is jelentetett.

— *Uram, dehát ez a vers csapnivaló!* — szólt be telefonon a szerkesztőségbe *Kipling,* amikor állítólagos szerzeményét elolvasta. — *Hogy nem vették ezt észre?*

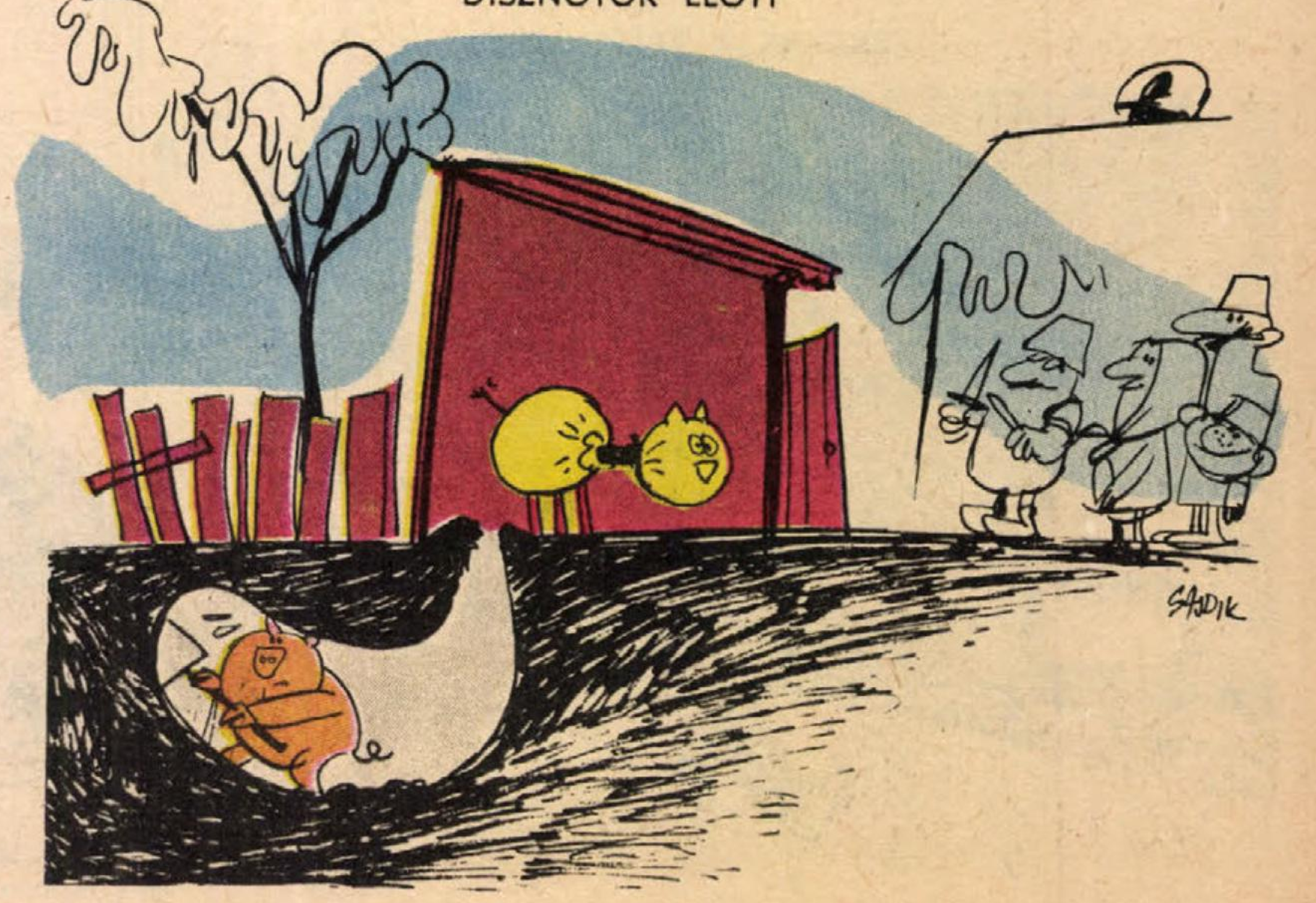
— *Már hogyne vettük volna észre* — tiltakozott a szerkesztő. — *Mi is rögtön láttuk, hogy egy fabatkát sem ér. De mivel meg voltunk győződve, hogy ön írta, természetesen leközöltük.*

Békés István gyűjtése

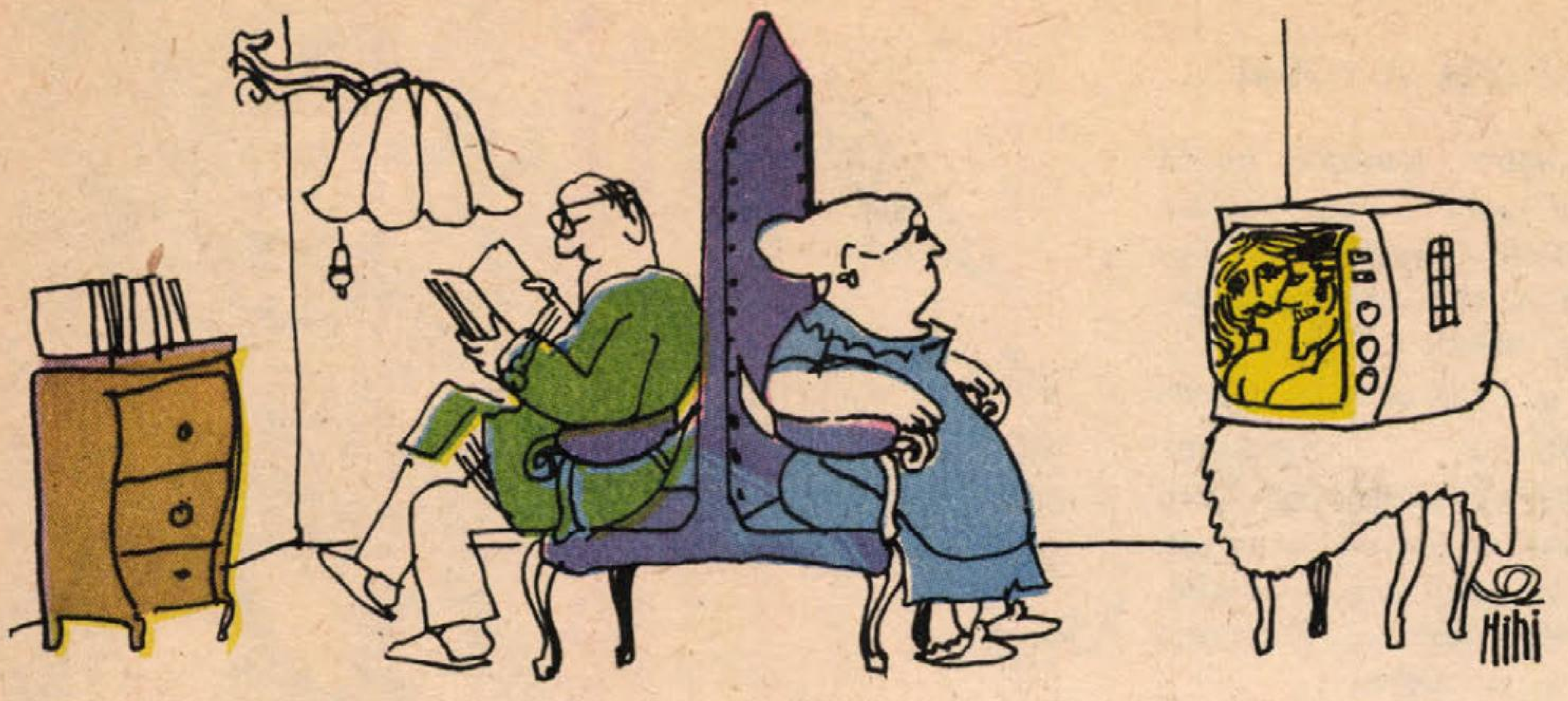
MEGLEPETÉS

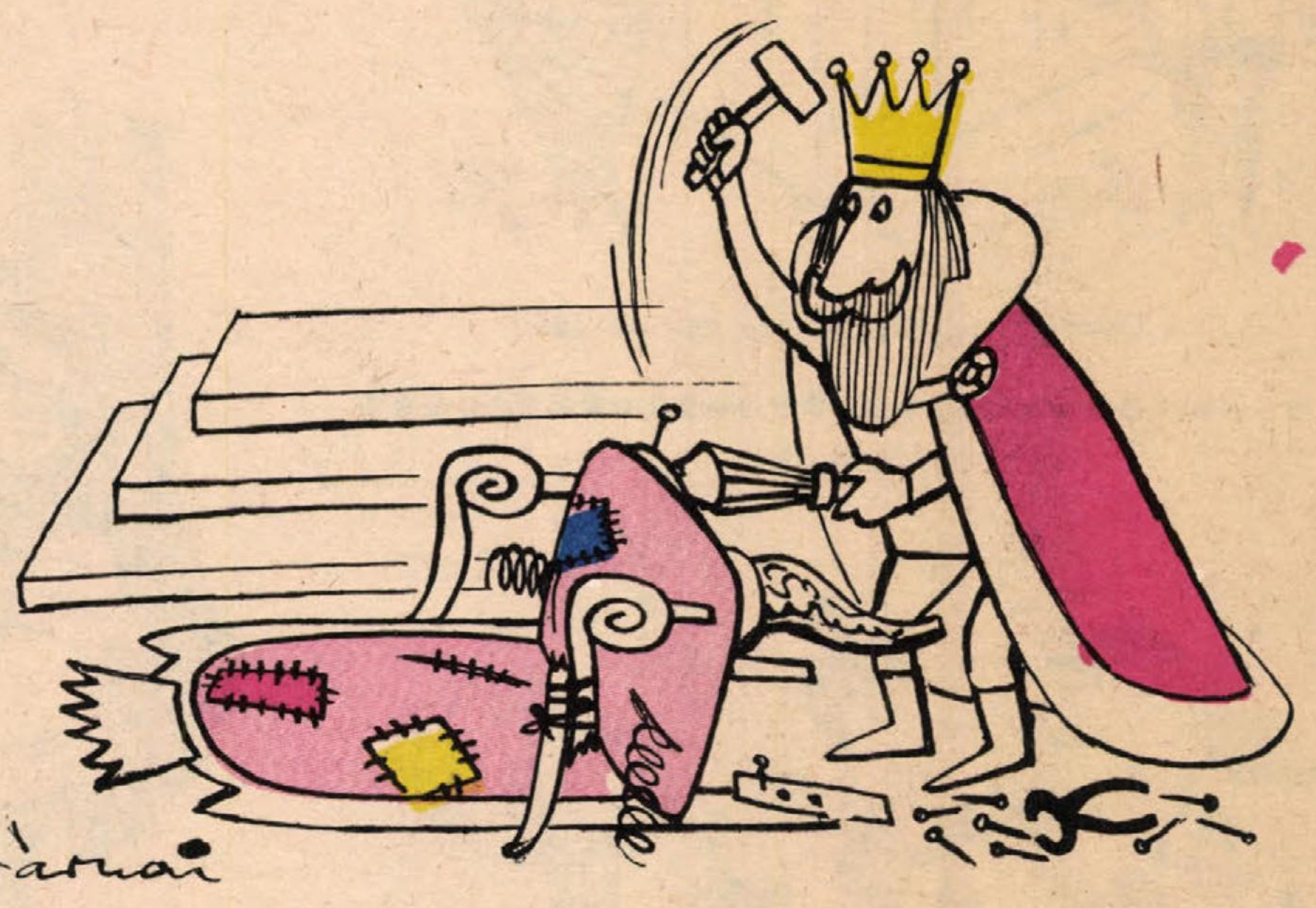
DISZNÓTOR ELŐTT

SZÉK

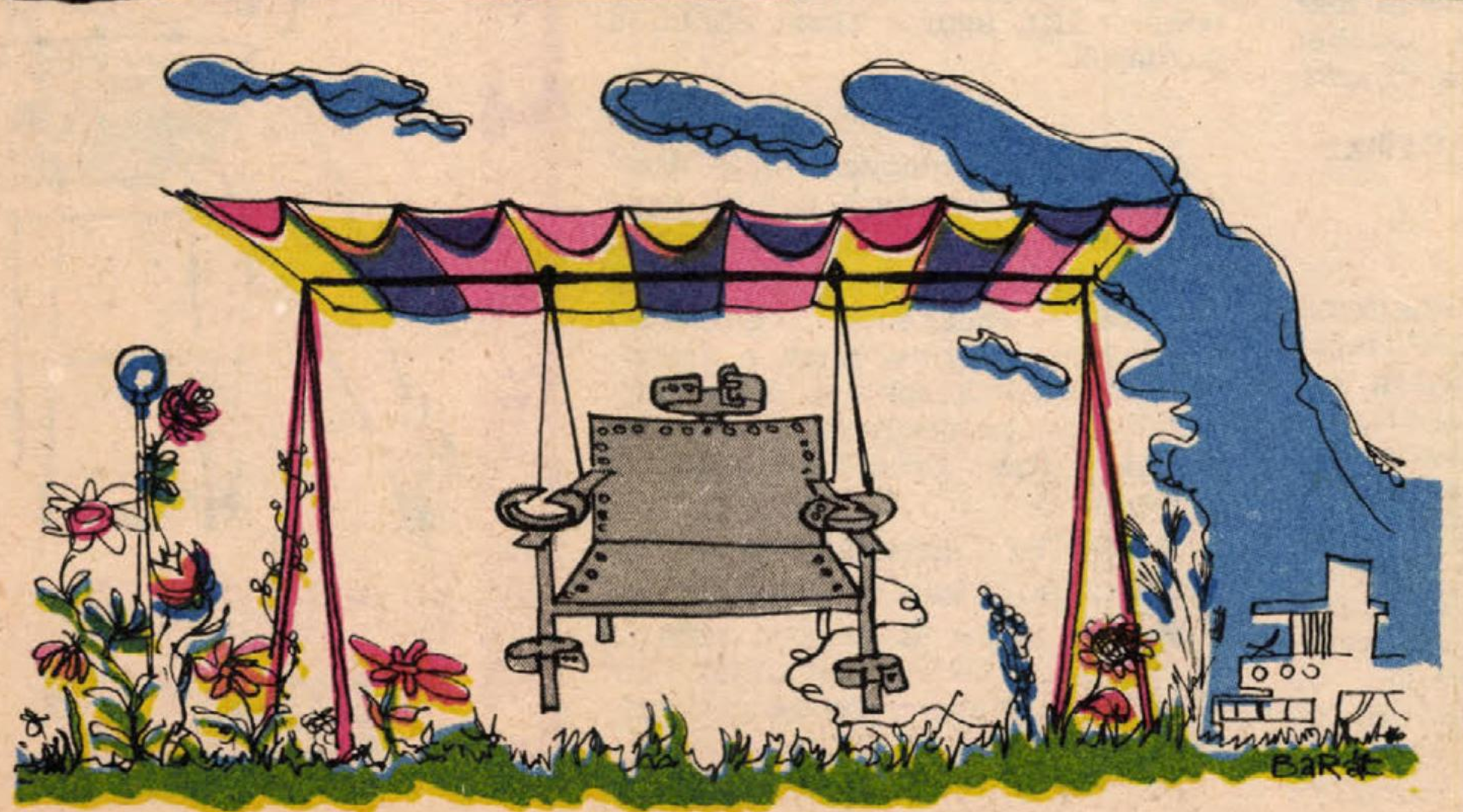

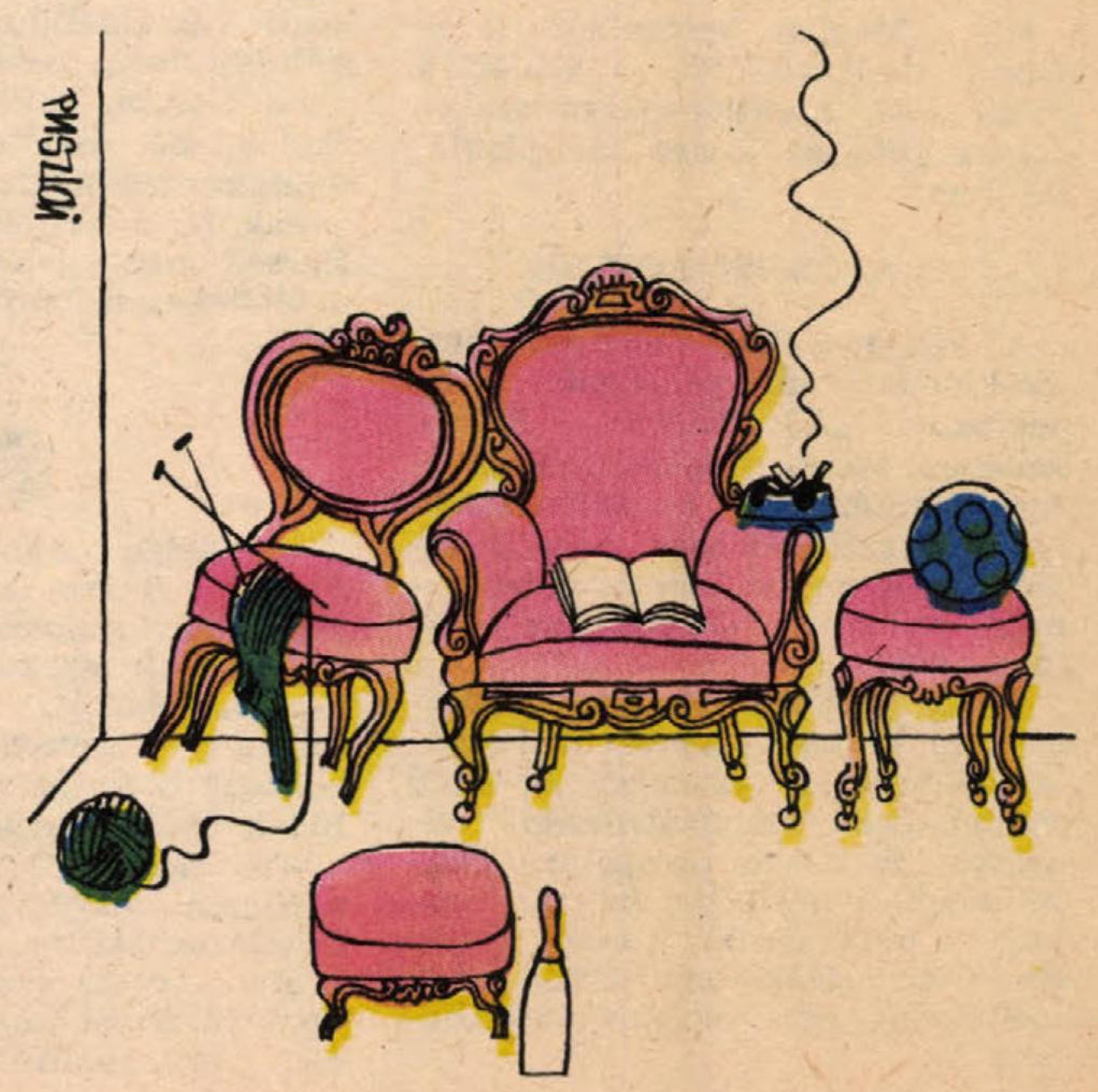

HEGEDŰS, CSÁSZÁR, VÁRNAI, BALÁZS-PIRI, SAJDIK, BARÁT, PUSZTAI

MUNKAERŐ KERESTETIK

– Ha kitalálja, melyik az írógép, fel van véve!

OTTHAGYTA A FOGÁT...

A cimben szereplő baljós magyar szókép szó szerint megtörtént Angliában. Egy betörő a tett színhelyén felejtette hamis fogsorát.

Ez a körülmény nagyban megkönnyíti a nyomozók munkáját. Csak be kell illeszteni a fogsort a fogatlan gyanúsítottak szájába. Aki kifogástalanul tud enni vele, az a tettes.

ÓVATOSSÁG

– Mindenesetre az oktatási díjat tessék előre kifizetni...

PANASZ

– Doktor úr, mindent kék fényben látok!

EZT OLVASTAM

1

SAJÁTSÁGOS VASÚT

Hír a Magyar Nemzetből: „Prágában megkezdődött a földalatti vasút *első, egykilométeres szakaszának építése. Hossza hét kilométer lesz.*"

ALAPOS ISMERETEK

A Világirodalmi Lexikont címszó-kivonatokkal propagáló prospektusból: „AJ CSING — Költészetében széles, össznemzeti érvényű szintézisben kristályosodnak ki *kora szellemiségének nagy élményei:* a forradalom és patriotizmus, *modernség* és plebejus elkötelezettség..."

Eddig nem tudtam, hogy a modernség csupán *egyetlen* kor szellemiségének „össznemzeti érvényű szintézisben kikristályosodó, élménye, de hát a prospektus aligha beszél a levegőbe. Azt azonban, hogy a fenti sorokhoz miért éppen Baudelaire fényképét tartja jónak mellékelni, nem sikerült megfejtenem.

ZAVARBA EJTŐ ELŐNY

Olvasom, hogy újabban hőrögzítéses eljárással készítenek férfiöltönyöket. Ennek előnyei (egyebek közt): „az előállítás olcsóbb, *a férfiöltöny pedig kisebb lesz*".

Az olcsóbb előállításnak szívből örülök, de őszintén szólva, nem tudnám megmondani, mi az előnye annak, ha a férfiöltöny kisebb lesz. Hacsak nem gyártjuk a jövőben a férfiakat is hőrögzítéses eljárással.

Tímár György

2

A Helga című nyugatnémet filmről azt írja a MOKÉP lapja, hogy nagy segítséget nyújt a serdülőkorúak szexuális felvilágosításához. Hurrá! — mondanám erre, ha nem olvasnám ugyanott azt is, hogy a filmet csak 16 éven felüliek látogathatják.

Azt hiszem, nagy segítséget nyújtana filmforgatási szerveink felvilágosításához, ha valaki elárulná nekik, hogy a serdülőkor nem 16 évnél kezdődik, s a nemi élet „rejtelmeiről" már korábban kellene okos szóval felvilágosítani gyermekeinket. Igaz, jobb későn, mint soha, de legjobb — idejében!

*

Az én kedvenc humoristáim — a szedőgépek.

Pokolian jókat lehet mulatni néha egyik-másik művükön!

Egy apróhirdetésben például azt olvastam a minap, hogy *„agrárkölykök eladók."* Pillanatokig azt hittem, hogy a Gödöllői Agrártudományi Egyetem árusítja ki fiatal mezőgazdászait, pedig csak néhány ifjú agarat akart eladni a gazdájuk.

*

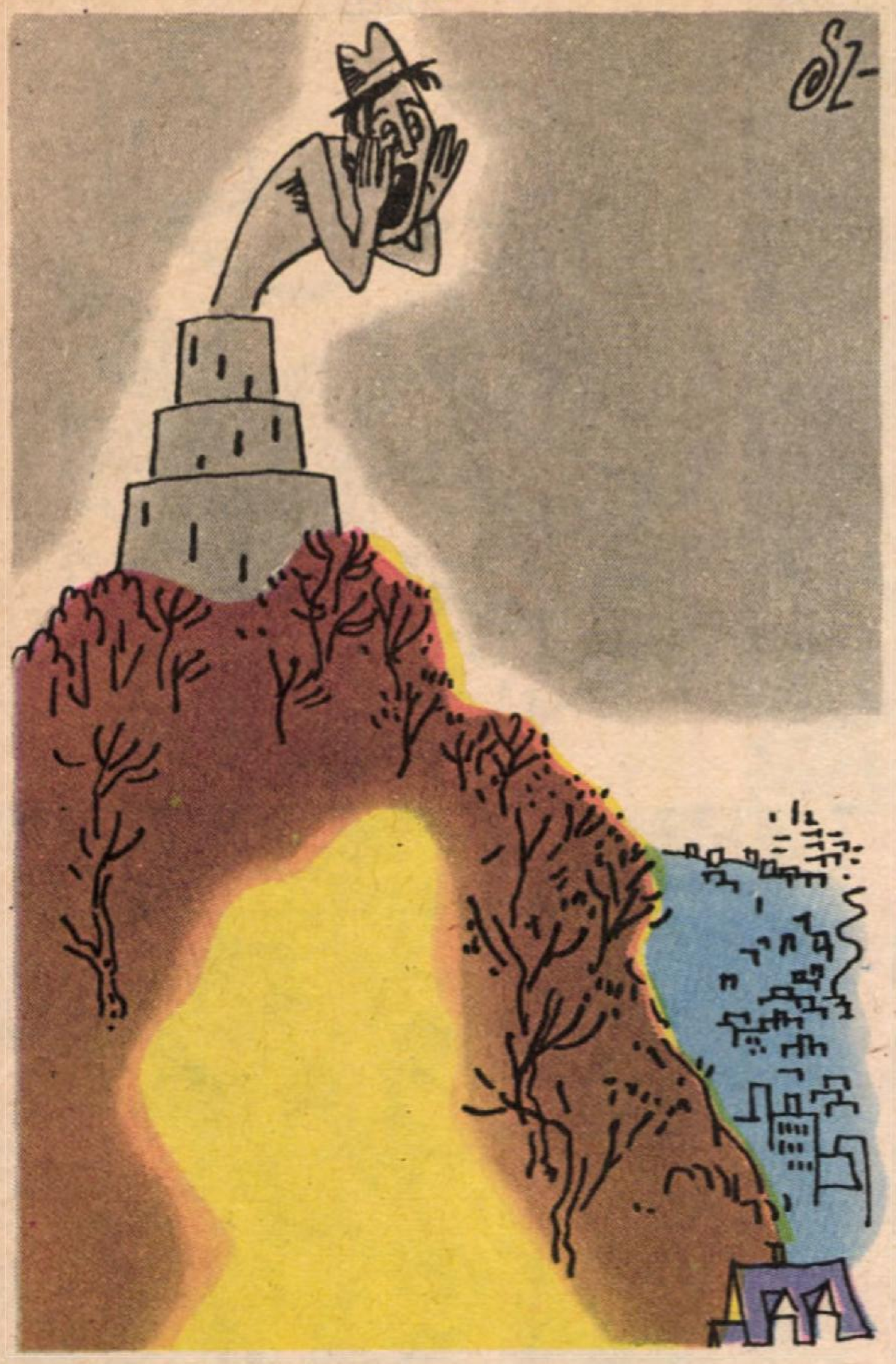
A Veszprém megyei Napló arról számolt be nemrég, hogy a nagy hóviharok idején hogyan fogott össze a társadalom egy születendő gyermek érdekében. Örömmel adott hírt arról is, hogy a szélviharban, óvó kezekben, lánctalpas traktoron, helikopteren kórházba szállított *Rein Ernőkének* kislánya született.

Nemhiába mondják, hogy az emberi összefogás csodákra képes!

Persze, akkor is nagyon szép az egész, ha a kislány mamáját nem Ernőkének, hanem *Ernőnének* hívják.

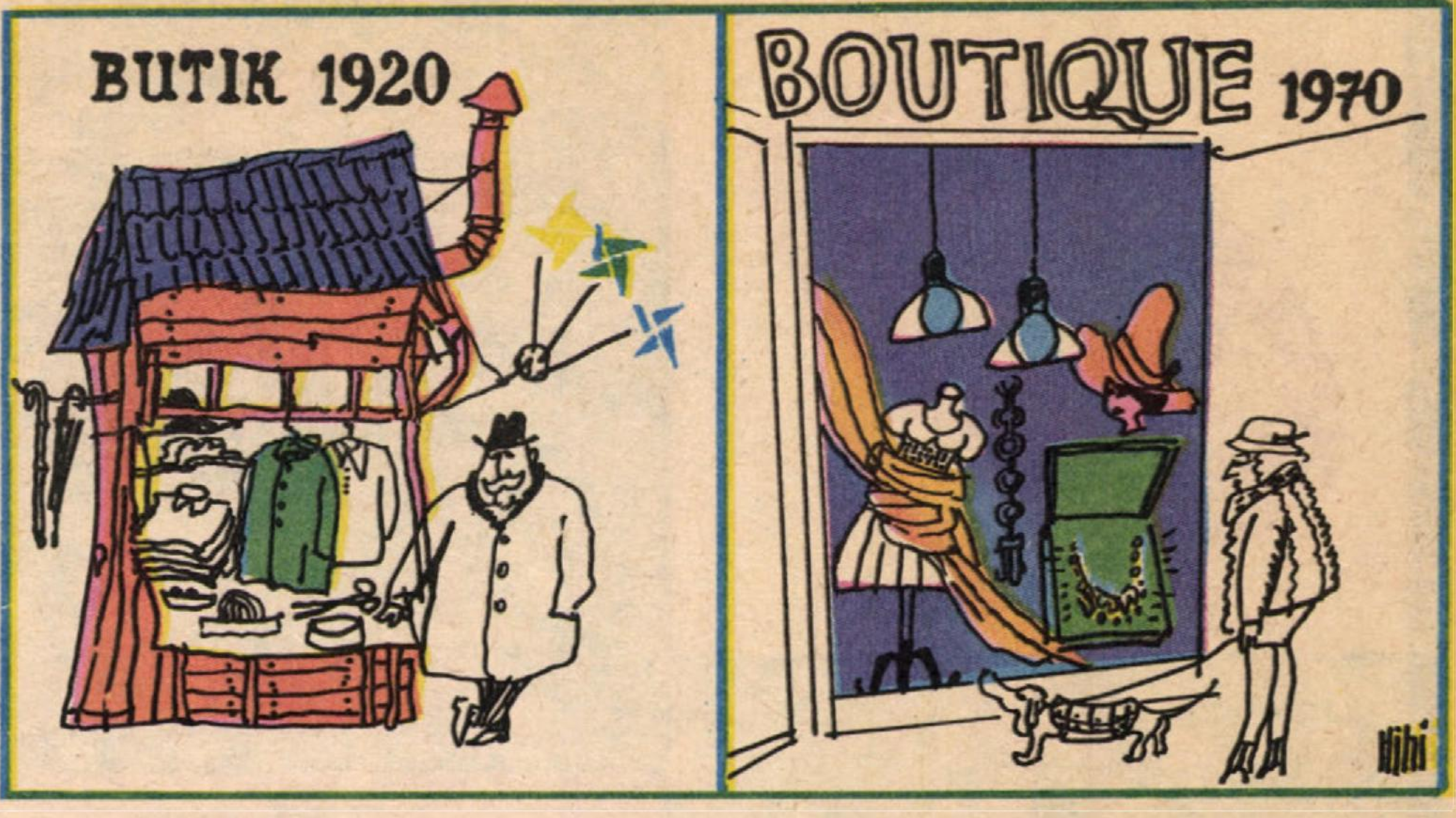
R. B.

MAGÁNY

– Emberek, hívjatok fel telefonon!

A KERESKEDELEM FEJLŐDÉSE

Perzsabundánk

Ő volt egyetlen értékem,
Hogy baja lesz, jaj, de féltem!

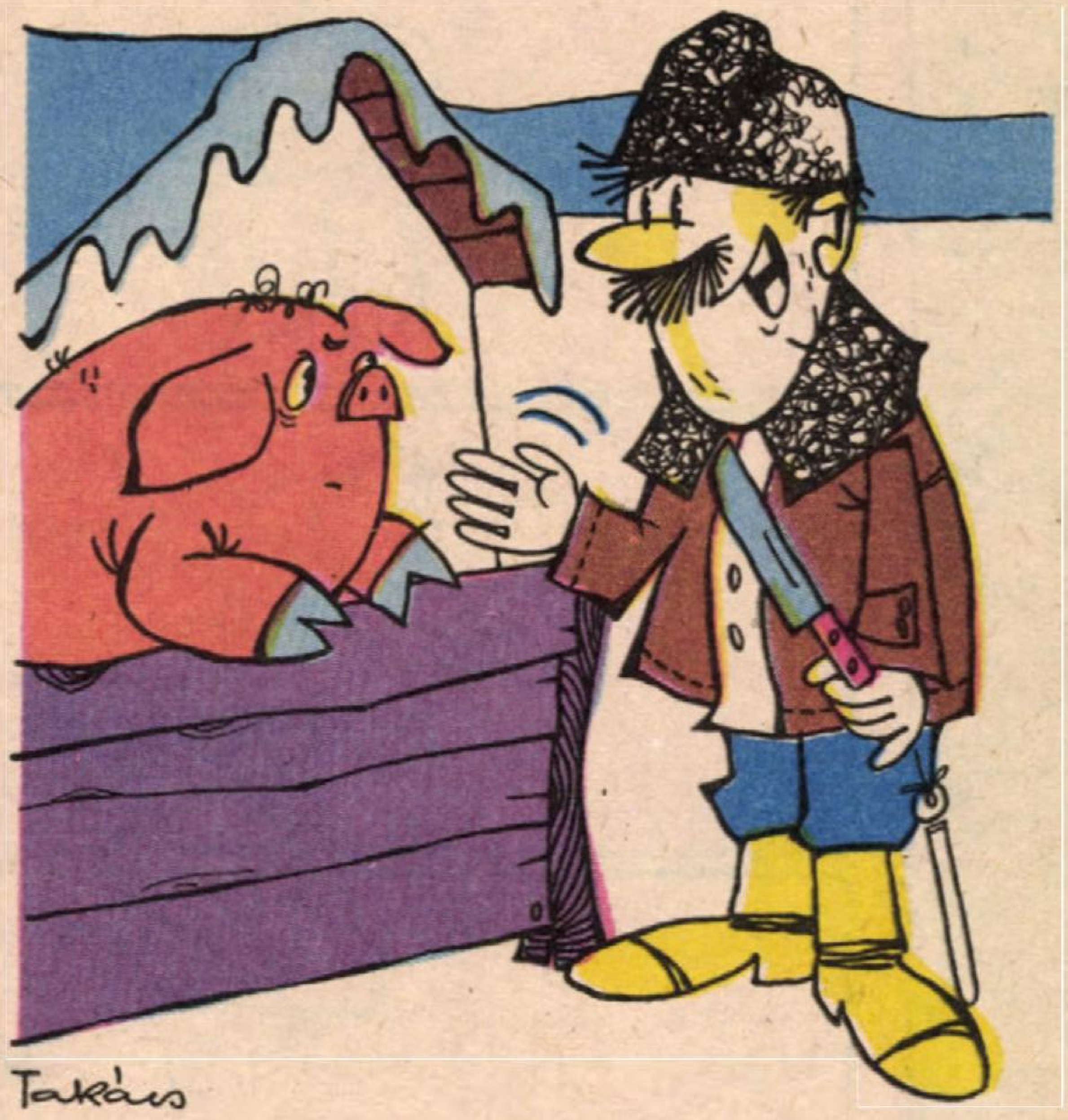
Perzsabundánk, most látom,
Ellopta a barátom

Csak ez a jó ebben, kérem,
Benne volt a feleségem!

Darázs Endre

AZ UDVARIAS BÖLLÉR

– Elnézést, azt hiszem, mi még nem találkoztunk!

AZ OKIRATHAMISITÁS VILÁGCSÚCSA

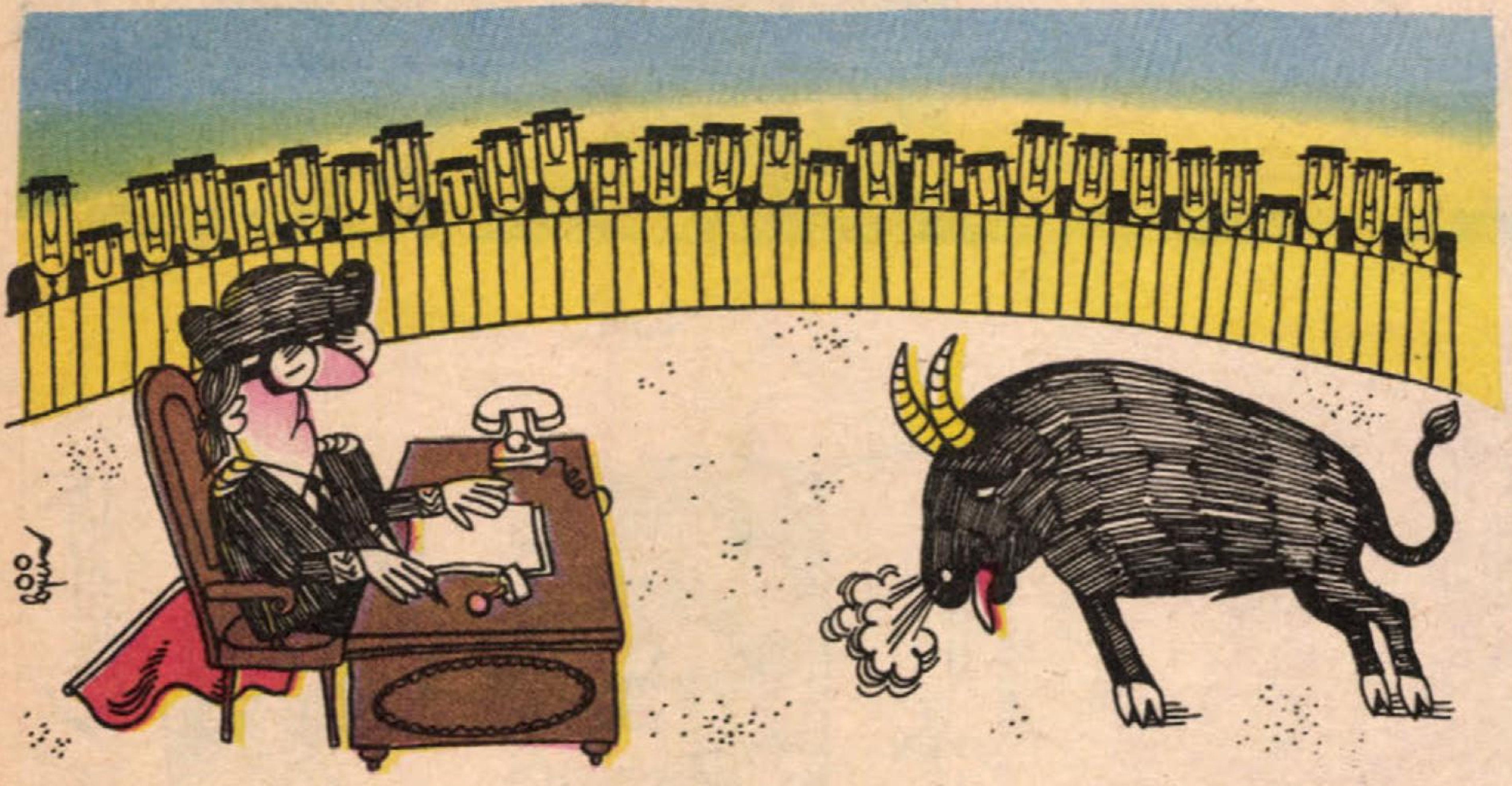
Az alábbi hírért a UPI-hírügynökség vállalja a felelősséget mindenféle hitetlen olvasó előtt.

A Mexikóvárosból keltezett hír szerint letartóztattak egy Júlia Ovalle nevű háztartási alkalmazottat. A vád: csekket hamisított.

A nyomozás azt is megállapította, hogy a szóban forgó bűnöző sem írni, sem olvasni nem tud.

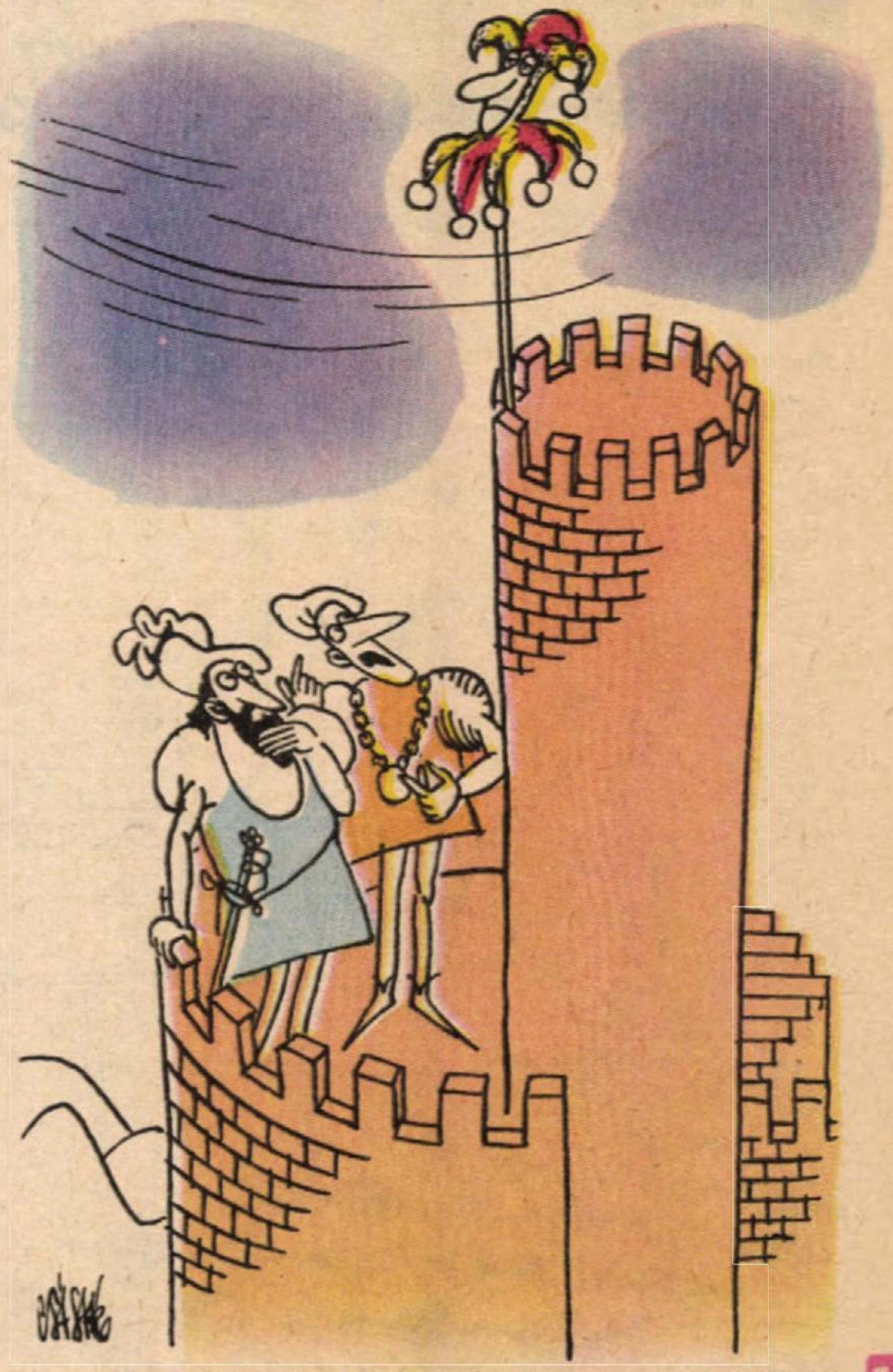
Csak hamisítani.

BÜROKRÁCIA

KÖZÉPKORI TÖRTÉNET

– Úgy látszik, őfelségének nem tetszett a szilveszteri kabaré!

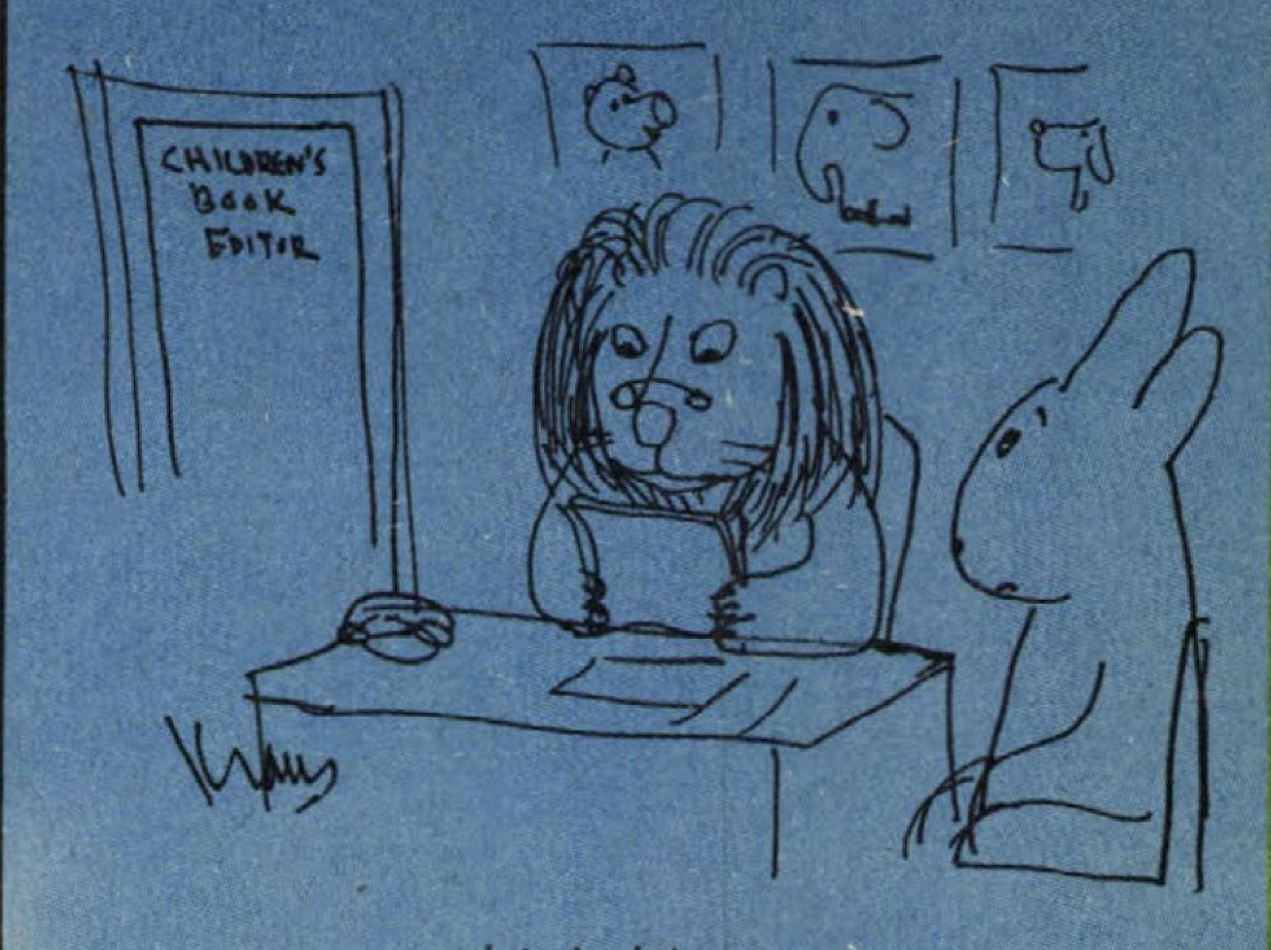
DÜHÖS AUTÓTULAJDONOS

– Bezzeg tavasszal újra barátkozni fognak velünk!...

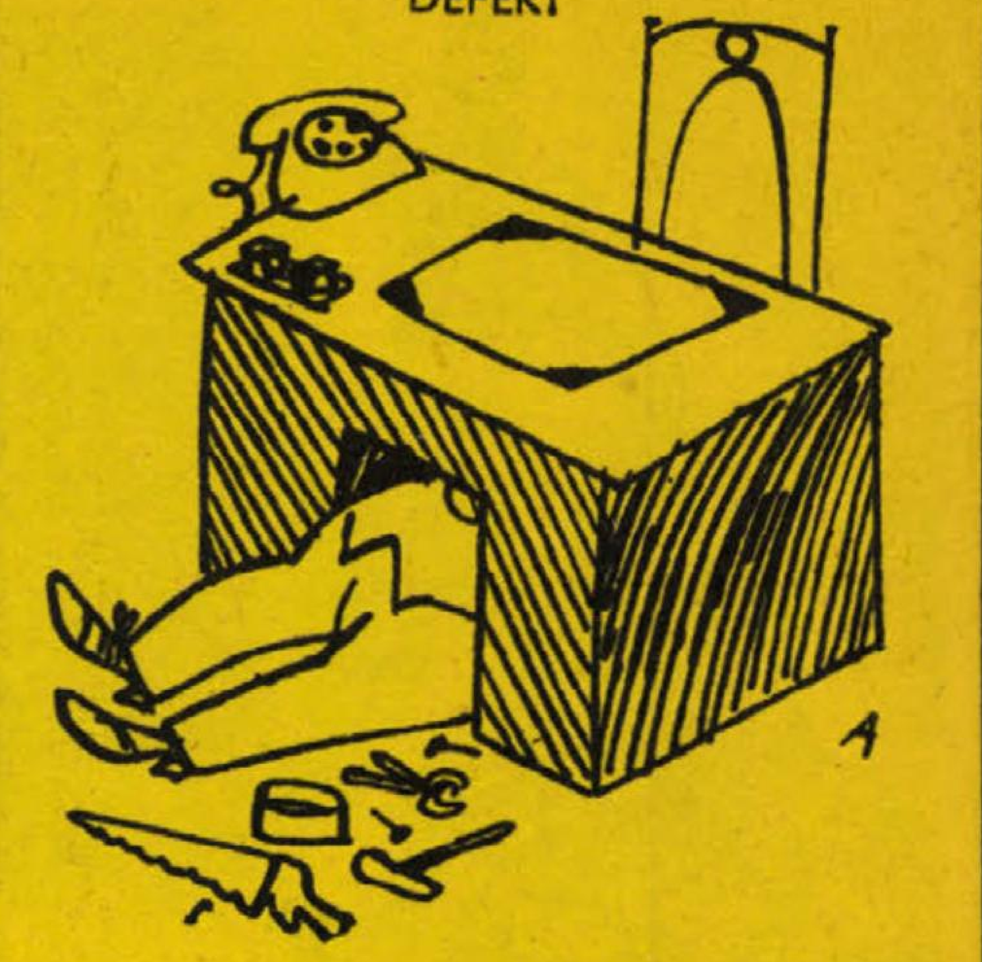
import humor

GYERMEKKÖNYV-KIADÓ

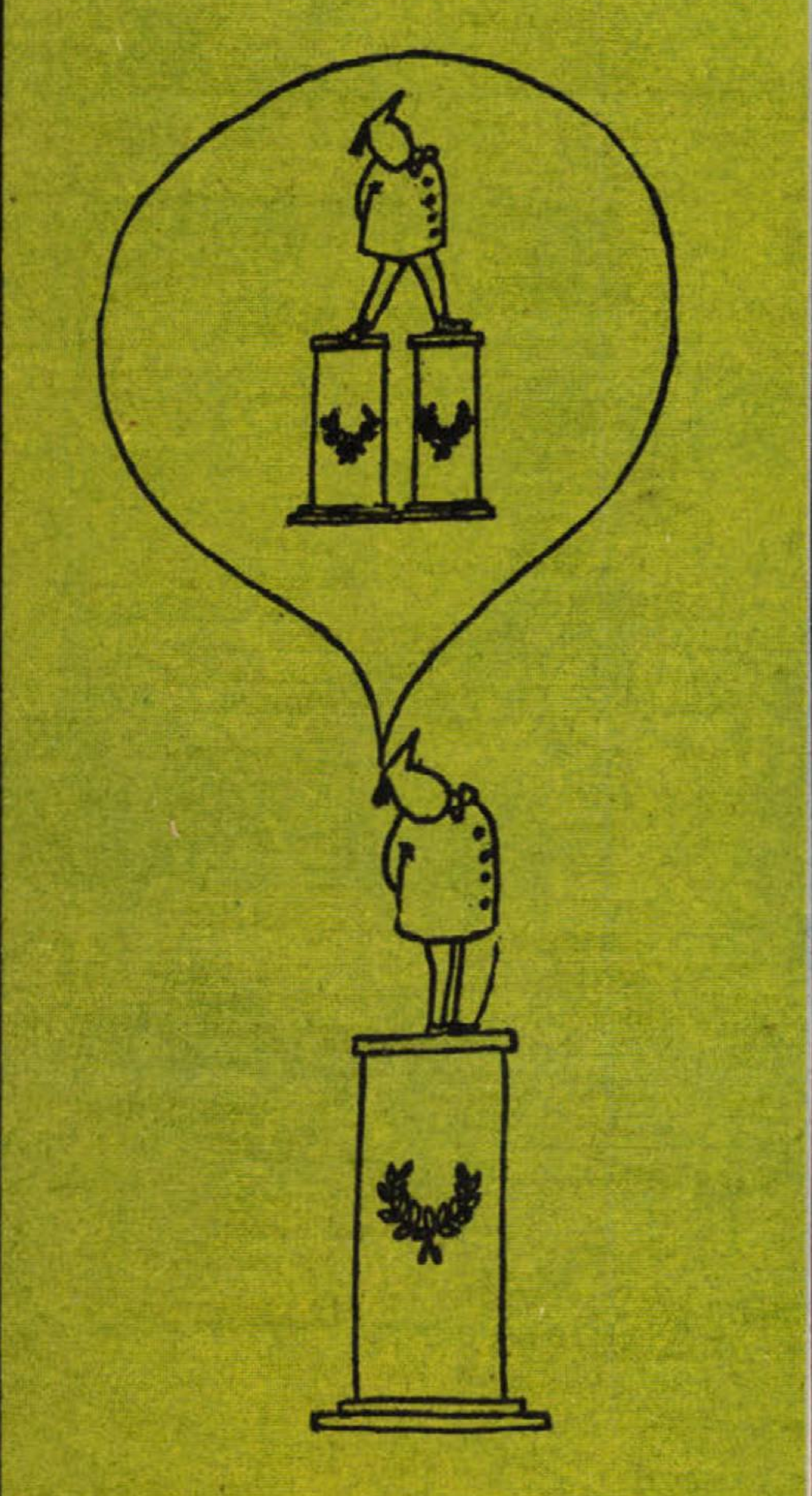
Író és lektor

DEFEKT

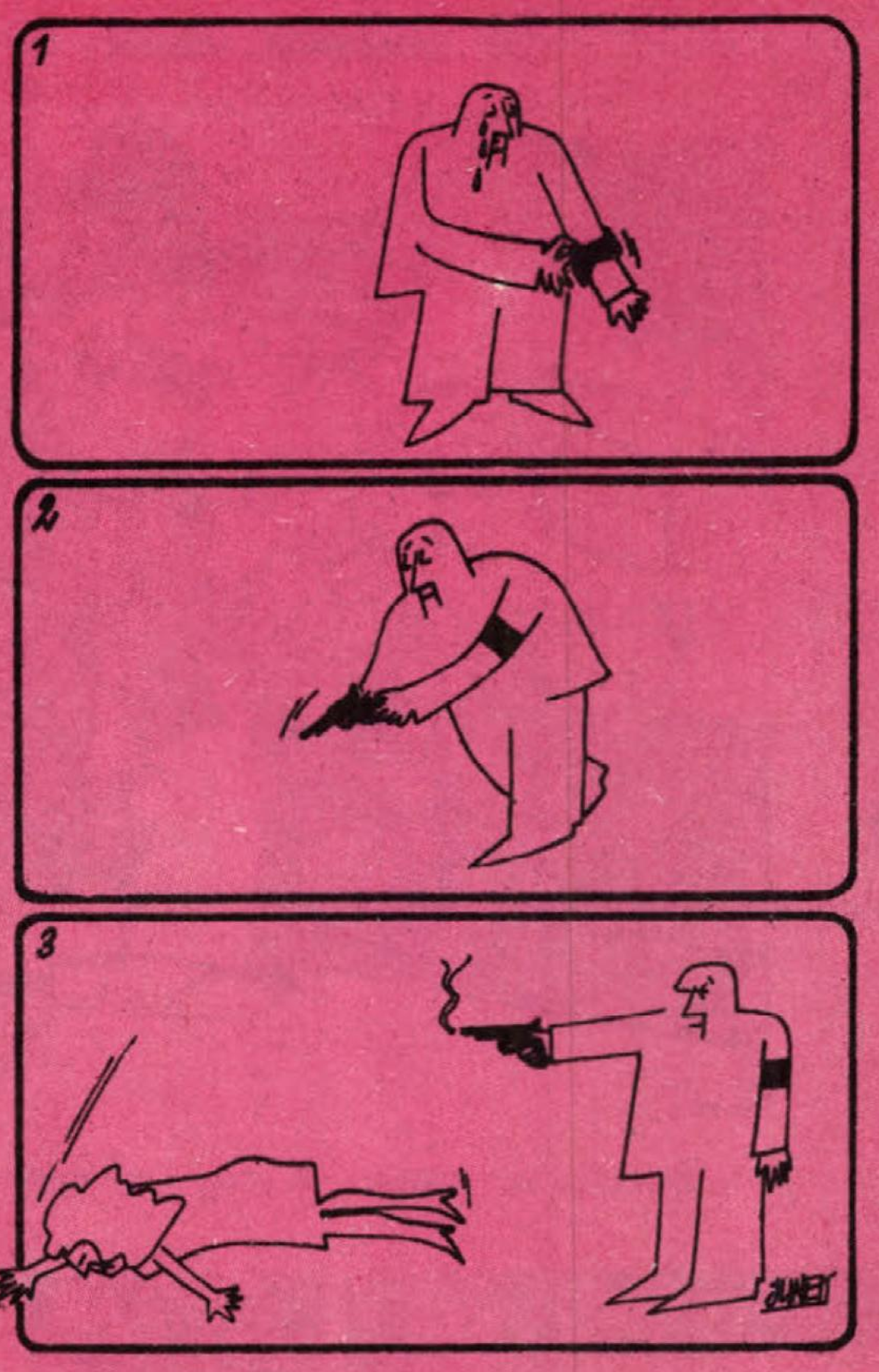
(„Eulenspiegel", Berlin)

ÖNTELTSÉG

(„Sztrsel", Szófia)

PRECÍZ EMBER

(„Rohács", Pozsony)

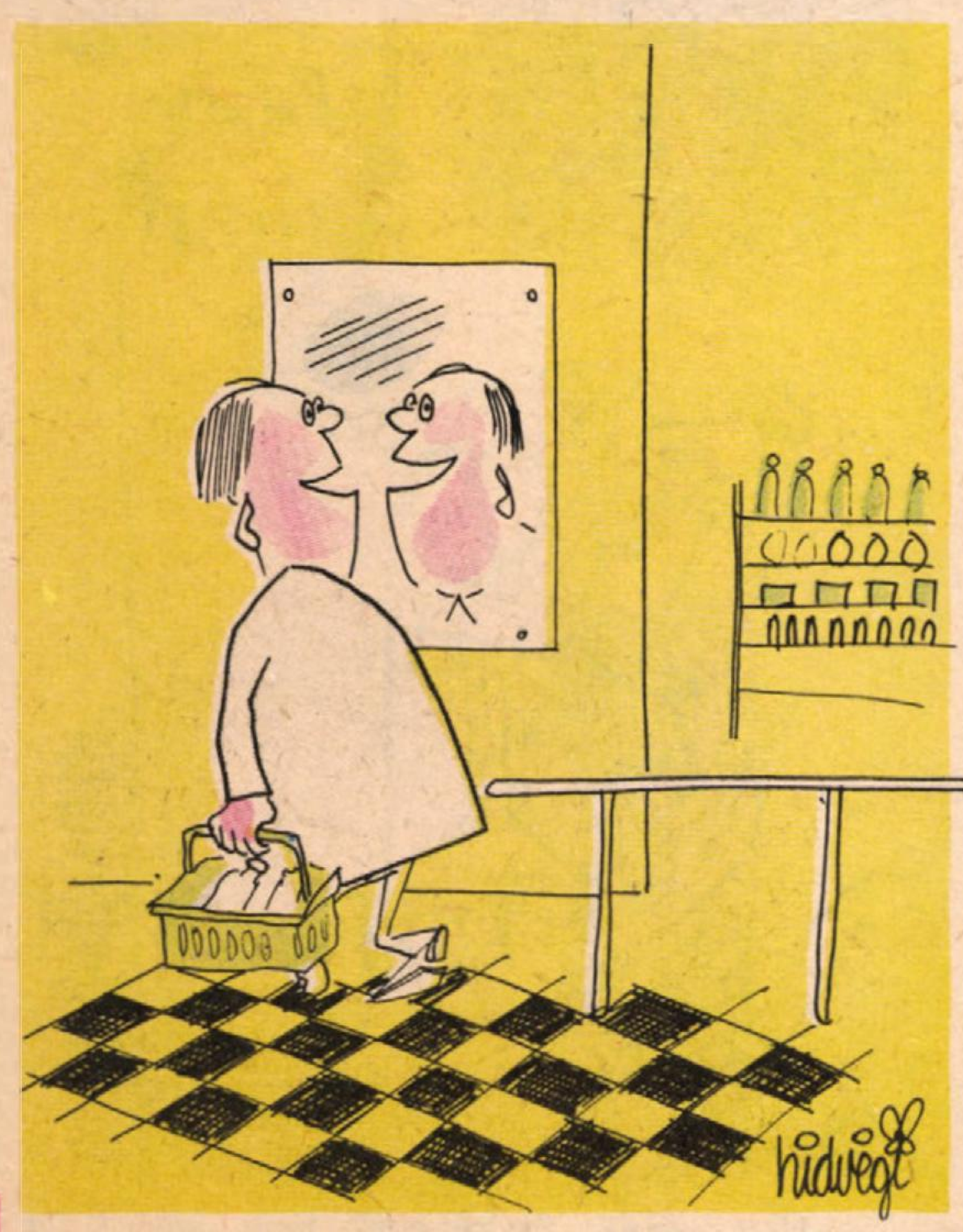
ELŐKELŐ JELMEZBÁL

– Monsieur és Madame Neandervölgyi . . .

(„Ici Paris")

ÖNKISZOLGÁLÓ BOLT

– A viszontlátásra, kedves vásárló! . . .

MEGDÖBBENTŐ BŰNHULLÁM AZ USA-BAN

Statisztikák bizonyítják, hogy az **Egyesült Államokban** a közbiztonság manapság szinte ismeretlen fogalom. Már nem is lehet megállapítani, hogy mi veszélyesebb: kimenni az utcára, vagy bent maradni a lakásban?

Az AP-hírügynökség jelentése szerint a Michigan állambeli Pontiacban rablók rontottak be egy étterembe, mintegy ezer dollárt raboltak, és dolguk végeztével rohantak ki, hogy kocsijukba szállva elrobogjanak. Igen ám, de mire kiértek, valaki ellopta a kocsijukat. A banditáknak még csak idejük sem volt keseregni az amerikai közbiztonság szomorú helyzetén, mert gyorsan el kellett tűnniök. Ezért – szükség törvényt bont – gyorsan loptak egy másik gépkocsit és azzal menekültek el.

Az eset élesen rámutat arra a megdöbbentő tényre, hogy Amerikában hovatovább már a banditák sincsenek biztonságban.

MŰVELT GYEREK

– Sajnos, nem tudok lemenni. Jelenleg házi őrizetben tartanak . . .

MODERN SZOBOR

– Látja szomszédasszony, mindenkinek megvan a maga baja!...

RÉBUSZ

106. rejtvényünk megfejtése:

R M

Egyre megy

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Szabó Katalin, Budapest I., Attila út 17.
Király Gábor, Eger, Lenin út 12–14.
Vadon Sándorné, Tunyogmatolcs.

108. REJTVÉNYÜNK

R A A A

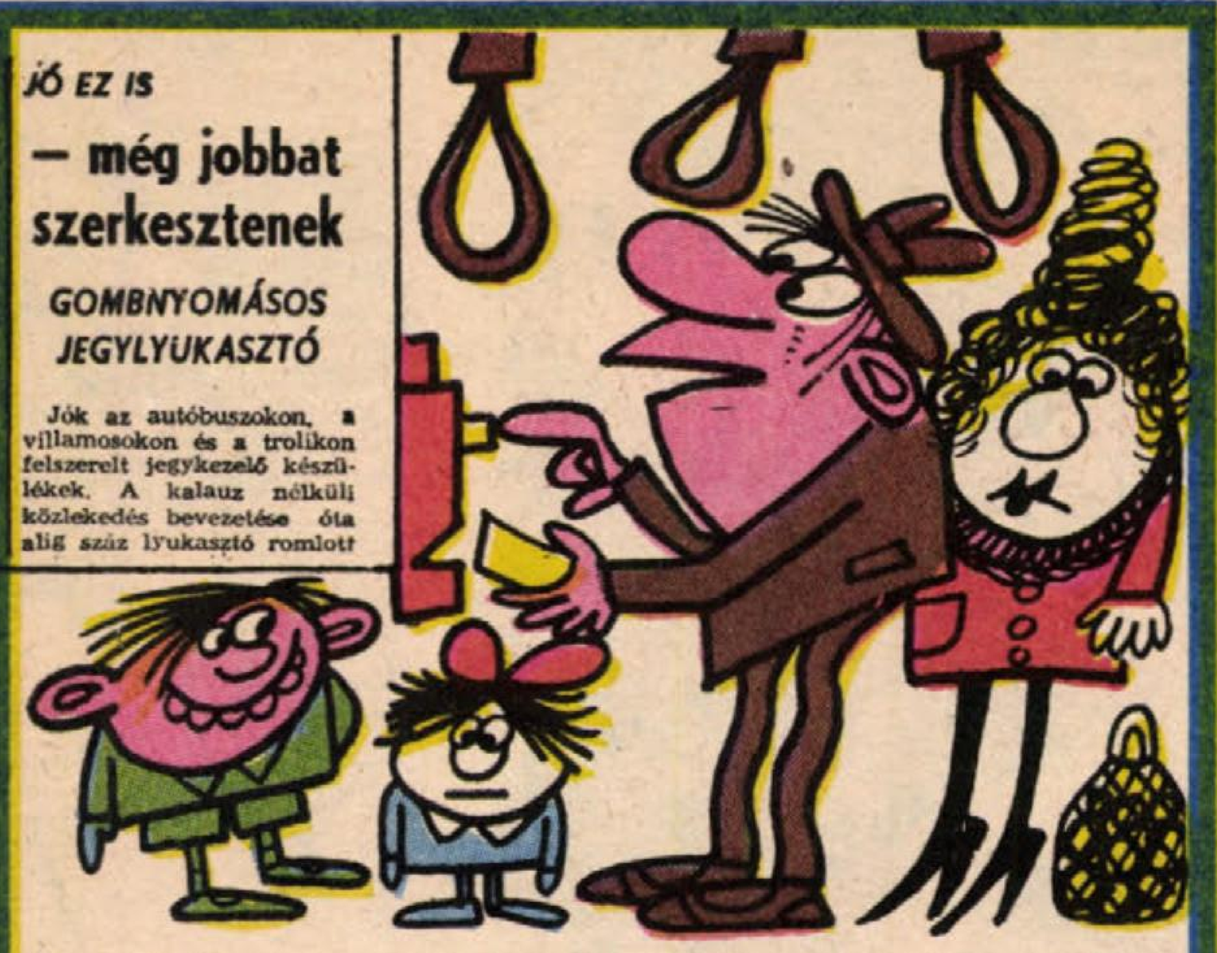
A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb január 26-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál u. 14.

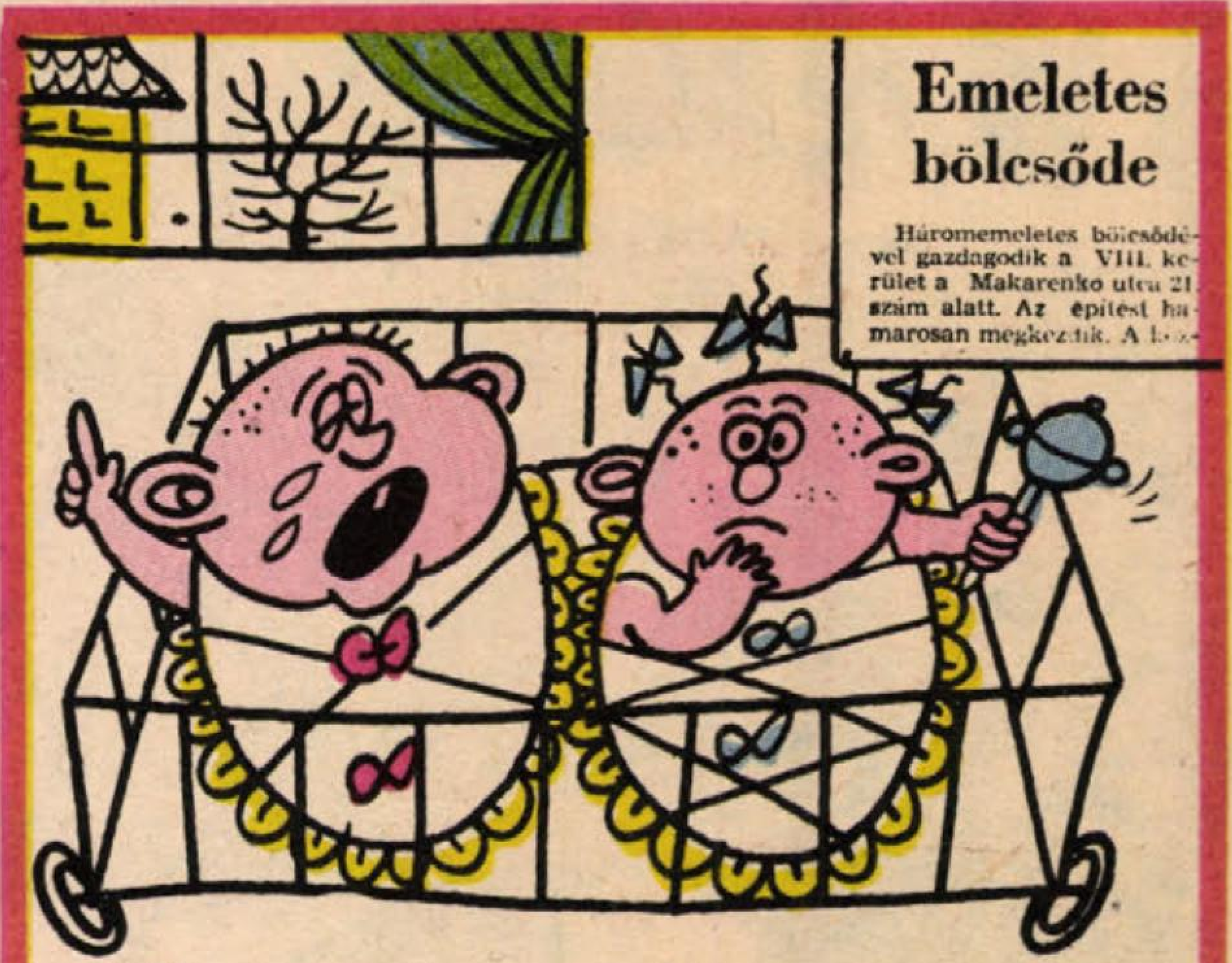
Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Lehet, hogy a következő konstrukció már káromkodni is tud...

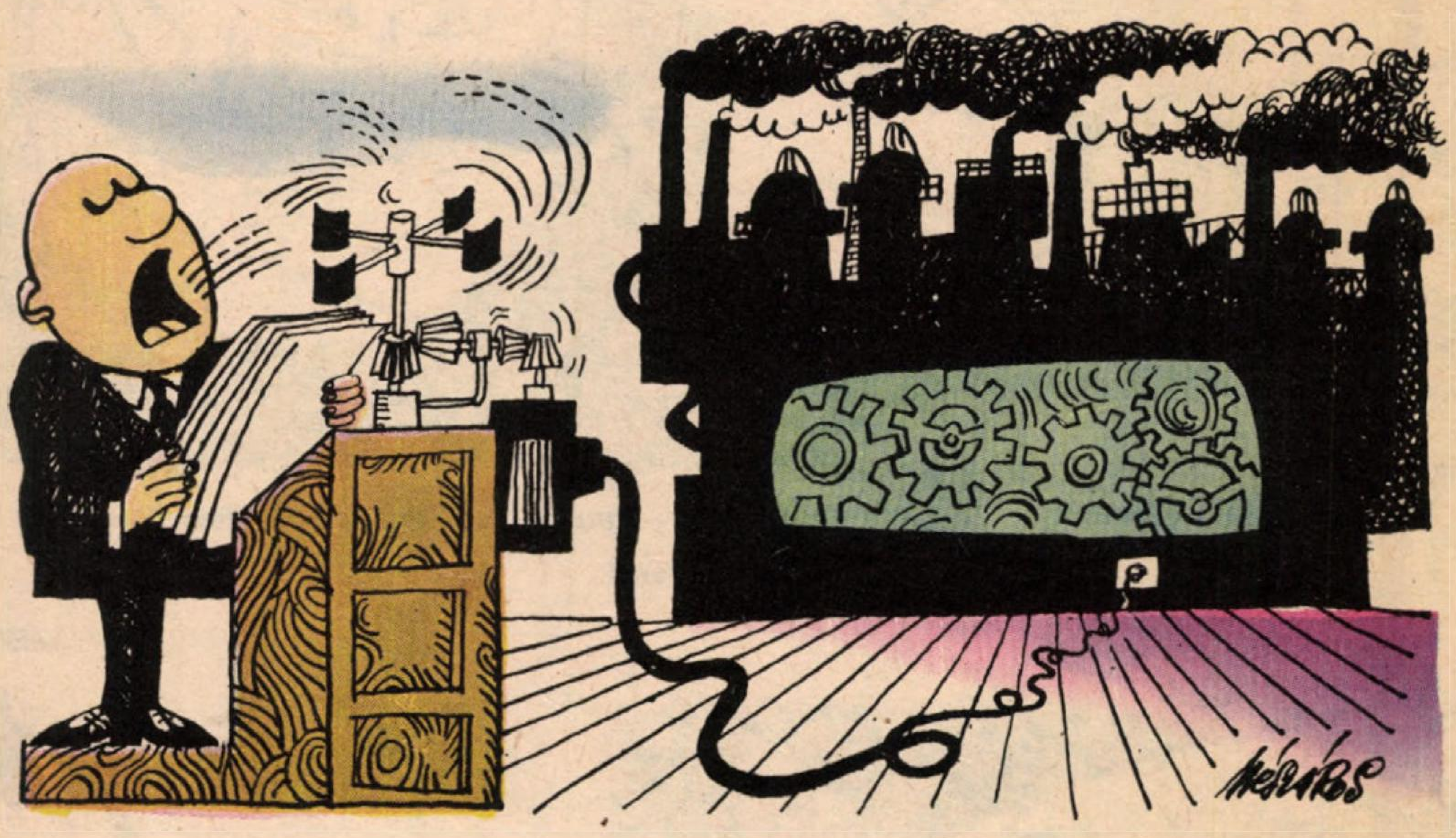
– Ha nem hallgat meg, Évike, leugrom az emeletről!

– Öregem, itt valami tévedés van. Én csak a múlt évben tíz munkahelyen voltam.

Ha így hordjuk a cipőt, sokáig tart...

KORSZAKALKOTÓ TALÁLMÁNY

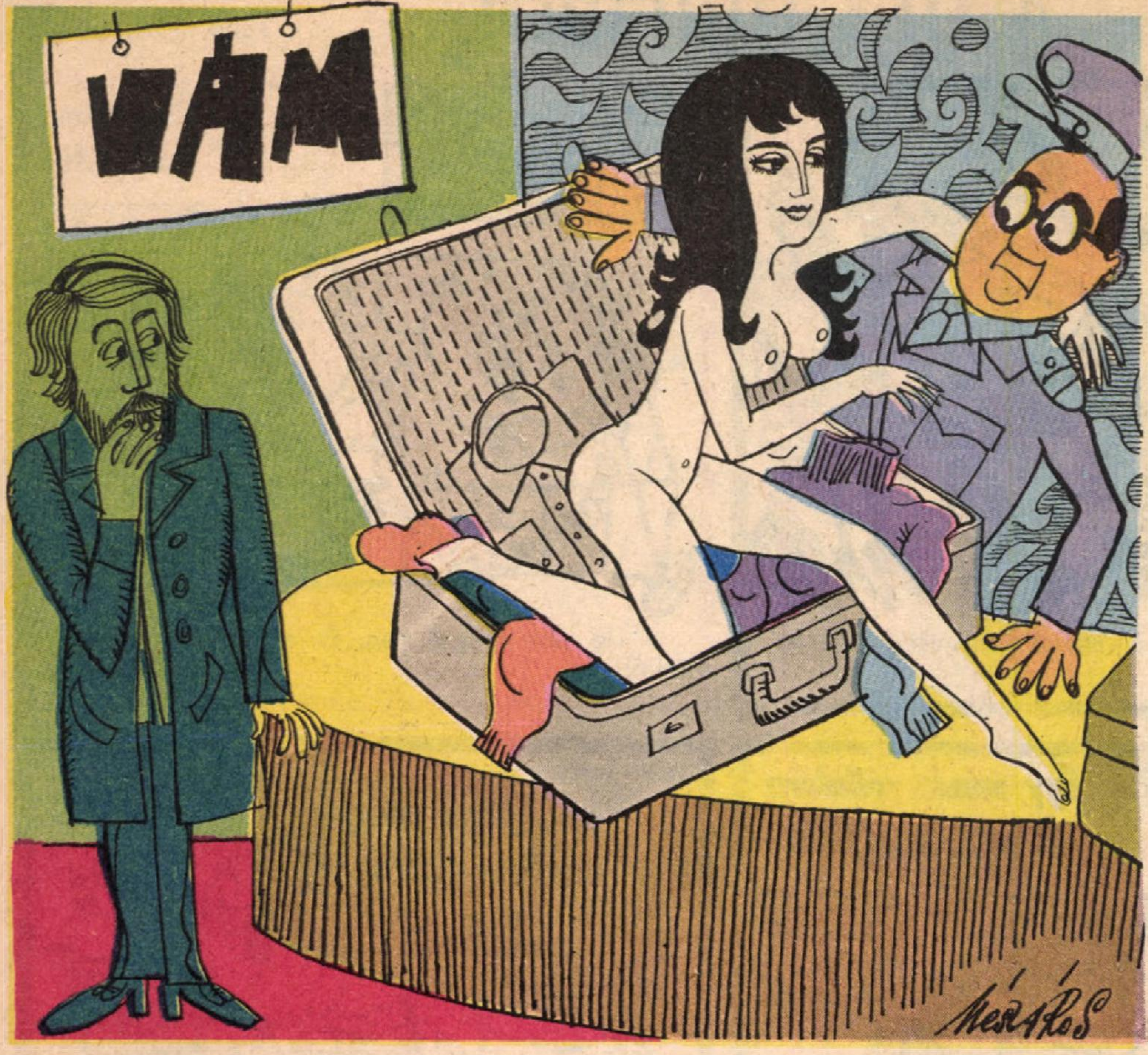
BUKSI ÁLARCOSBÁLBA MEGY

Sajdik Ferenc rajza

Mészáros András rajza

TERJED A SEX

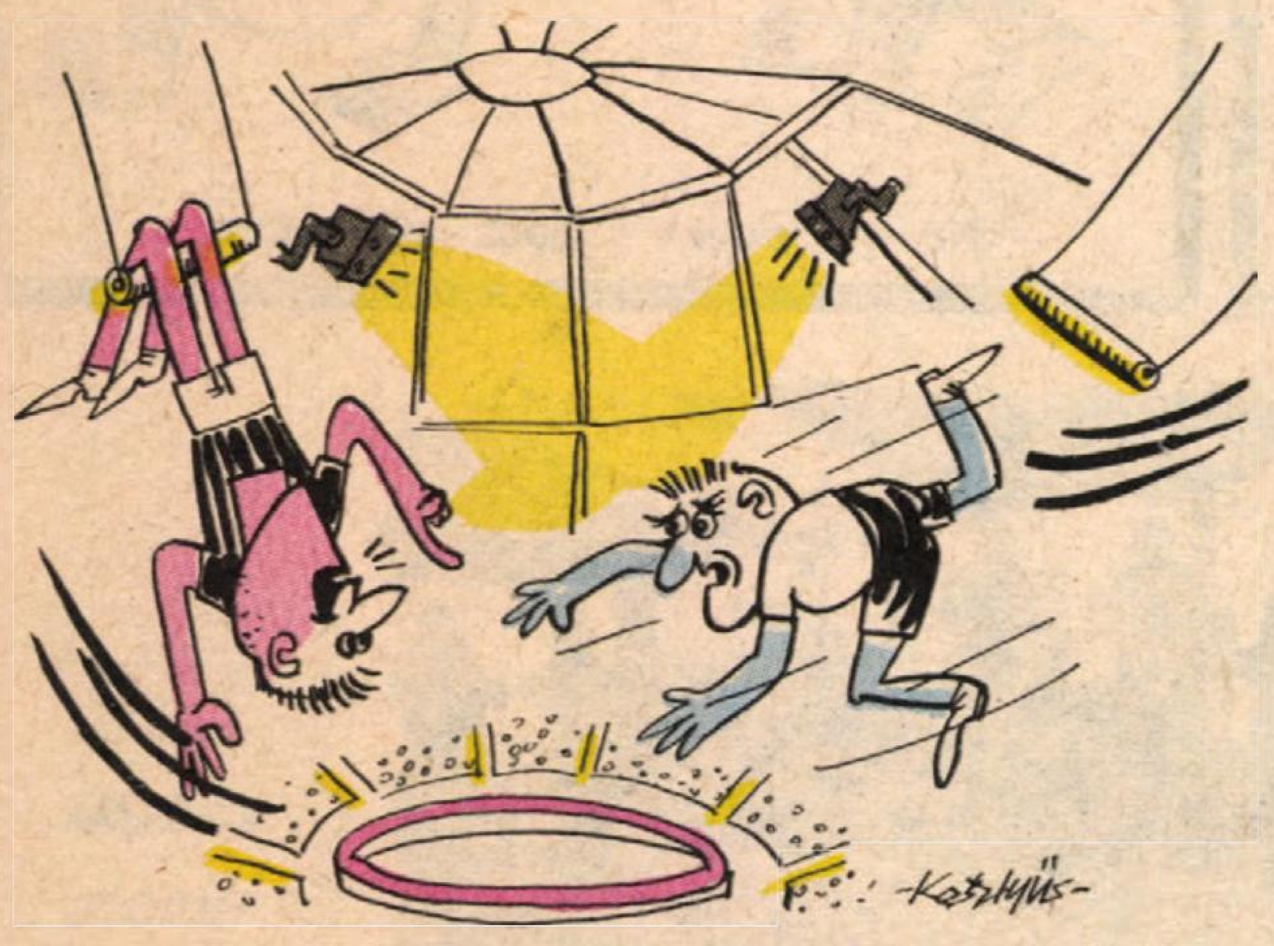

TÉLI SPORT

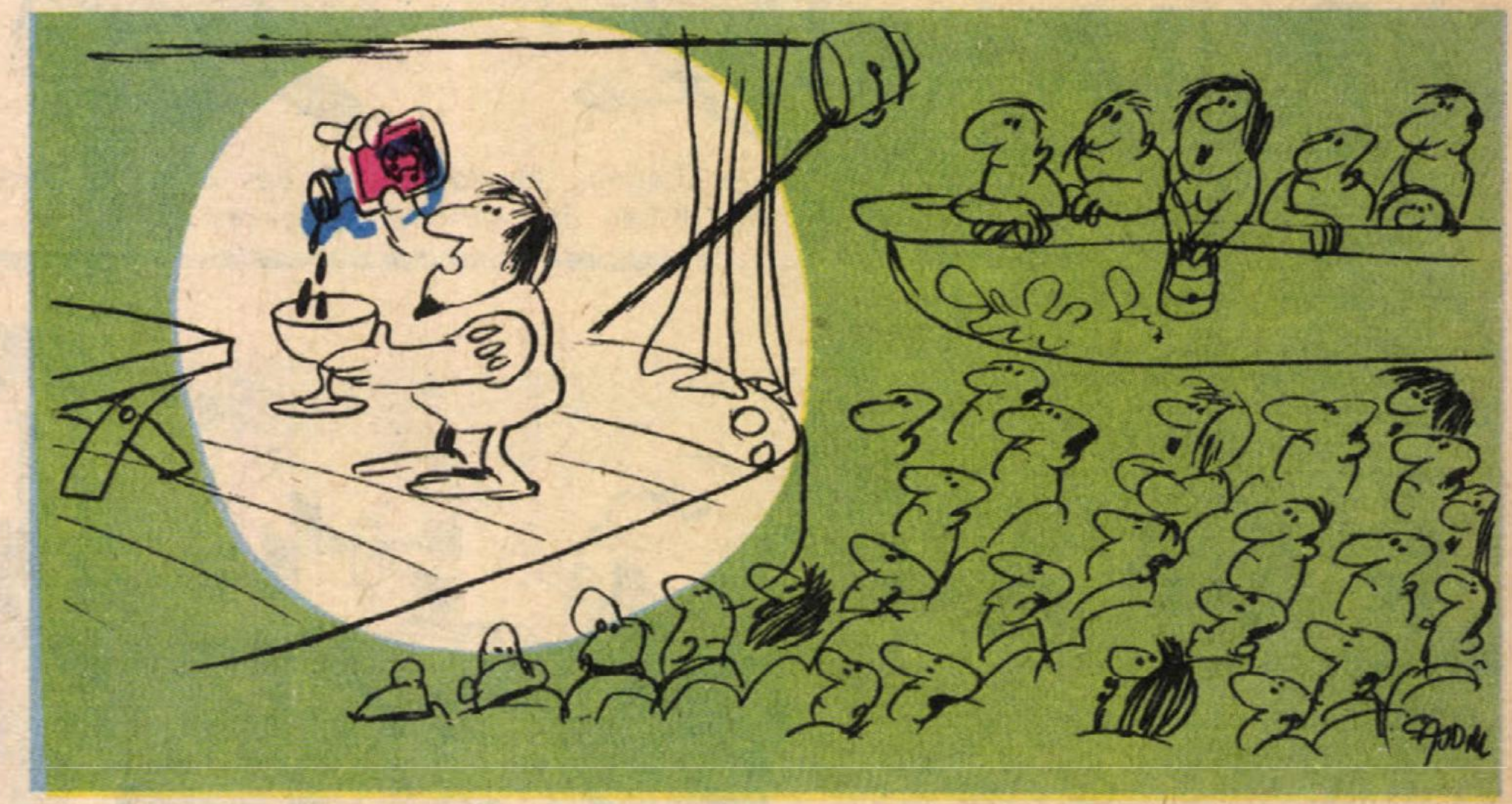
– Te jössz . . .

LÉGTORNÁSZOK

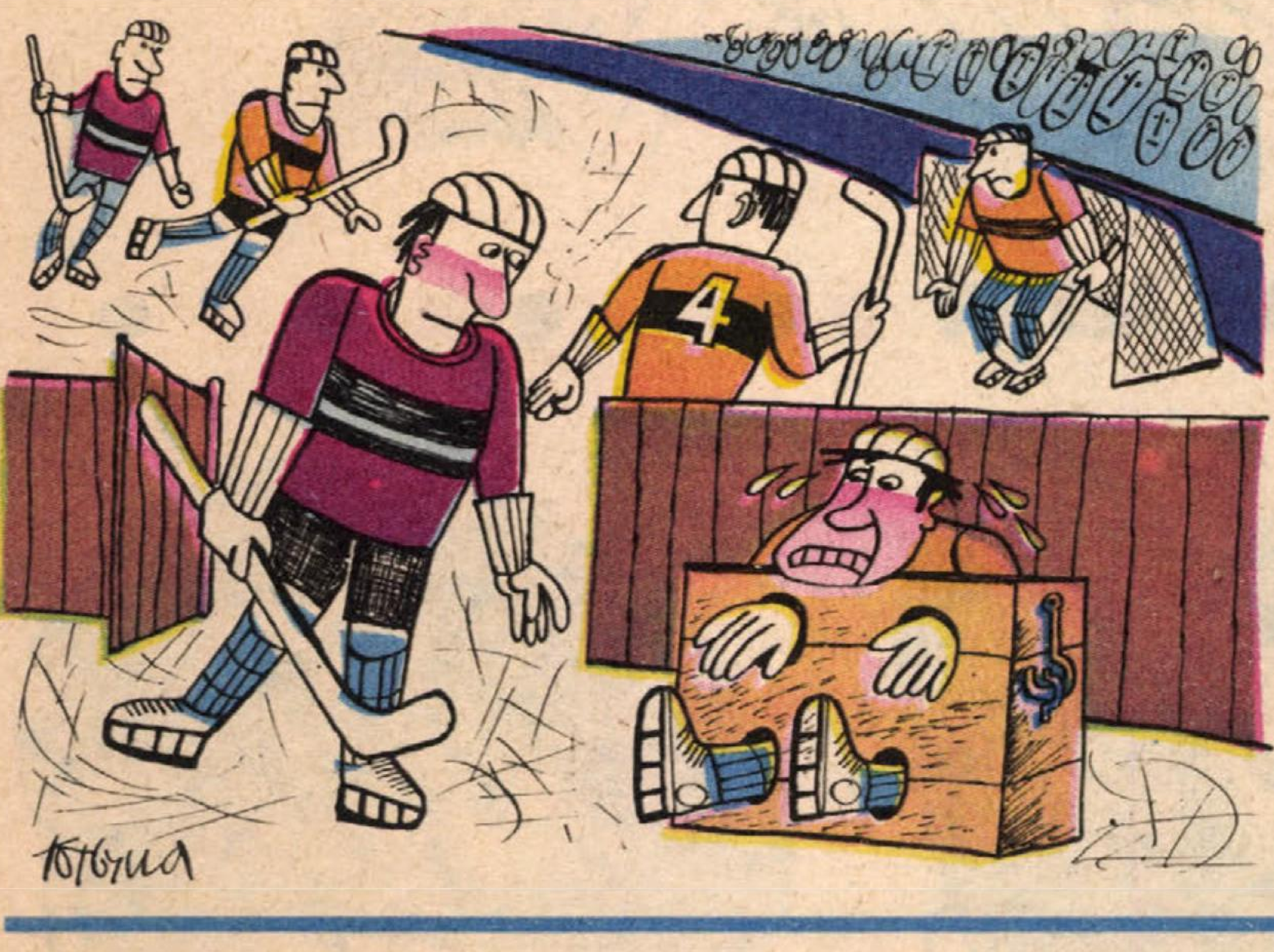
– Vigyázzon, ne fogja meg a kezemet, mert influenzás vagyok . . .

MINDENT A SIKERÉRT

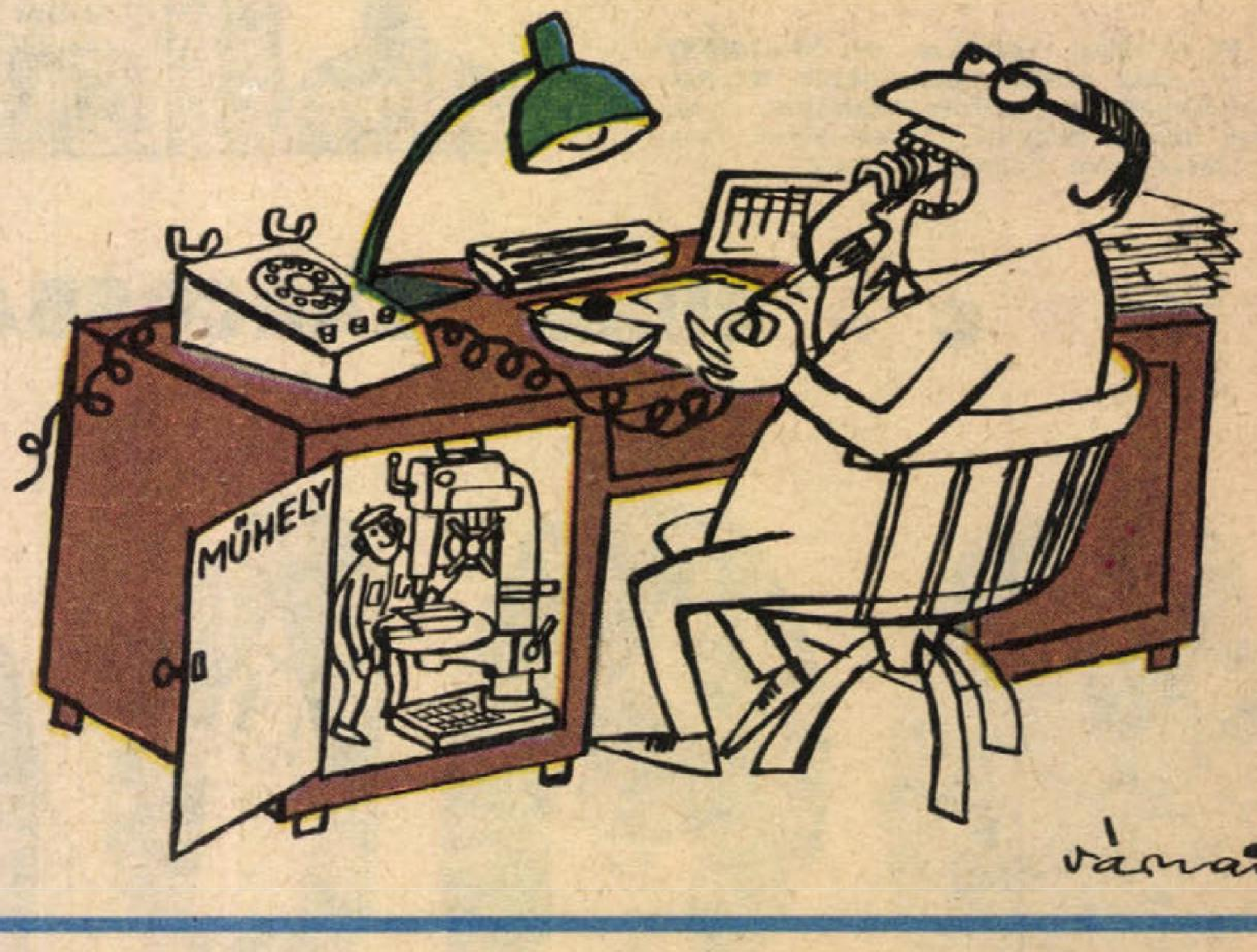

– Igazi mérget teszek bele. Remélem, most tetszeni fog a kritikusoknak a haldoklási jelenet . . .

BÜNTETŐPAD

A SZERVEZÉS DIADALA

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült ofszet eljárással, Ultraset 72-es rotációs gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.2037/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre